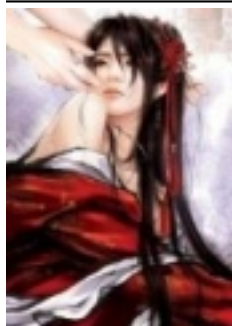

Kính 3 - Phá Quân

Contents

Kính 3 - Phá Quân	1
1. Sơ Lược Địa Lý, Lịch Sử Vân Hoang	1
2. Sơ Lược Về Song Thành - Phần Trước Cửa Phá Quân	4
3. Lữ Nhân	5
4. Cổ Mộ	18
5. Sư Đồ	33
6. Đạp Ca (*)	52
7. Lạc Nhật	68
8. Yên Diệc	85
9. Bội Bạ	101

Kính 3 - Phá Quân

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. comDịch: Hàn Yên Thúy _ Lãnh NguyệtHiệu đính: Bạt Phong HànKính hệ liệ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-3-pha-quan>

1. Sơ Lược Địa Lý, Lịch Sử Vân Hoang

Vùng đất Vân Hoang: Sách có viết rằng, ở trên cõi thế, nằm trong bốn biển, có vùng đất tiên, tên gọi Vân Hoang. Nhật nguyệt chiếu rọi, sao sáng dẫn đường, bốn mùa tiếp nối, Thái Tuế ban phúc, dòng dõi thần linh, kỳ vật dị hình. Đoán mệnh hay hưởng thọ, cũng chỉ thánh nhân qua được lối này.

Ngoại trừ một con đường hẹp (Thiên Khuyết Sơn Lộ) thông sang Trung Châu, vây bọc xung quanh Vân Hoang đều là biển cả.

Trong truyền thuyết:

Thời xa xưa nhất, Vân Hoang có loạn bảy nước, Băng Quốc xưng bá nô dịch lục quốc còn lại. Sau này Ma quân Thần hậu xuất thế, trục xuất Băng tộc ra vùng đại mạc rộng lớn phương Tây, thống nhất lục bộ, lập nên Vương triều Không Tang.

Người Không Tang có tín ngưỡng thần linh, tự nhận làm dòng dõi thần linh.

Ở thời điểm 7000 năm trước đây, Tinh Tôn đế và Bạch Vi hoàng hậu thống nhất Vân Hoang lục bộ, trục xuất triệt để Băng tộc, tiêu diệt Hải quốc, từ đó tiến vào thời thịnh trị. Trong 7000 năm có rất nhiều Vương triều tiếp nối, song đều thuộc quyền cai quản của người Không Tang. Cho đến 100 năm trước, Băng tộc quay trở lại lật đổ và diệt chủng người Không Tang từng thống trị Vân Hoang suốt hàng ngàn năm.

Đại lục có địa hình trũng ở giữa, vùng trung tâm, thấp nhất là một hồ nước khổng lồ tên là “Kính”. Bên trên hồ và dưới hồ là hai tòa thành (ý nghĩa của Song Thành) đối xứng với nhau qua mặt “kính” của hồ nước. Đó là Già Lam thành của thủ đô đế quốc Thương Lưu (trên) và Vô Sắc thành nơi những minh linh vong linh người Không Tang tạm thời trú ẩn (dưới). Vì khi kiến lập vương triều Không Tang đã sát sinh quá nhiều, Bạch Vi hoàng hậu sợ rằng sau này con cháu phải chịu “Đại Kiếp” nên mới tạo nên Vô Sắc thành, phải cần Lục vương hi sinh mới mở được phong ấn tòa thành này.

Muốn vào đại lục Vân Hoang bằng đường bộ từ Trung Châu, phải đi qua dãy núi Mộ Sĩ Tháp Cách, sau đó là đến Thiên Khuyết. Vượt qua Thiên Khuyết tới Trạch Quốc, nước biên giới phía Đông của đại lục Vân Hoang, nơi cư trú của nhiều người di dân Trung Châu sang.

Phía Tây là dãy núi Không Tịch, nơi những quỷ hồn không thể luân hồi tụ tập.

Sa Quốc phía Tây bao gồm 4 bộ lạc: Mạn Nhĩ Qua, Hoắc Đồ, Đạt Thẩn và Tát Kỳ. Trong đó, Hoắc Đồ bộ mạnh nhất, song 50 năm trước phản kháng đế quốc Thương Lưu mà bị tận diệt, giờ chỉ còn nhóm nhỏ lưu lạc khắp Vân Hoang.

Phương Bắc núi đồi nhấp nhô, có núi Cửu Nghi quanh năm mây phủ là nơi đặt lăng mộ của hoàng đế Không Tang các triều, linh lực cường đại khiến Băng tộc không dám mạo hiểm tiến vào. Trước núi Cửu Nghi là vực Thương Ngô, sâu vạn thước, nơi phong ấn Long Thần.

Phía Nam là vùng đồng bằng màu mỡ, giao thông thuận lợi, thương nghiệp phát đạt.

Ở nơi nước Kính hồ đổ ra biển có một tòa thành cực kỳ xa hoa mỹ lệ của thương nhân là Diệp thành.

Trên biển ngoài Hải quốc của người giao nhân xưa, còn có rất nhiều quốc gia, phong tục đa dạng, ví dụ: Bạch quốc, Bất Tử quốc, Nữ Tử quốc, Trượng Phu quốc,...

>> Chủng tộc

Chủng tộc:

1. Không Tang (Vô Sắc thành):

Chứa đựng quan tài của mười vạn dân Không Tang chạy nạn, họ không thể cử động nhưng tinh thần vẫn có thể chu du khắp tòa ảo thành. Một trăm người tổ hợp tạo thành một chiến sĩ minh linh cưỡi thiên mã có cánh. Lục vương là những chiến sĩ mạnh nhất nằm ngoài quy luật này.

Trừ Hoàng thái tử và Đại tì mệnh, tất cả (bao gồm những chiến sĩ minh linh) đều sợ ánh sáng, gặp sáng là thần hình tiêu diệt.

Trước đây, Không Tang là quốc gia phong kiến, dưới hoàng đế là Lục vương: Bạch, Thanh, Tử, Xích, Lam và Huyền. Trong đó hoàng hậu luôn luôn chỉ tuyển ra từ Bạch tộc (hậu duệ Bạch Vi hoàng hậu).

2. Băng tộc (Già Lam thành):

Là kẻ thống trị đại lục hiện thời, viễn cổ họ từng là cư dân Vân Hoang.

Truyền thuyết kể họ là hậu sinh của người với giao nhân, nên bị kinh rở, phải mưu sinh lang thang nơi bờ biển. Sau này họ được “Trí Giả” lãnh đạo, có sức mạnh quân sự, lật đổ Không Tang.

Băng tộc có tuổi thọ ngang người thường, song nhân vật cấp cao có thể thừa hưởng máu của người trước, luyện đan được, trở thành bất lão, thậm chí bất tử.

3. Giao nhân (Hải quốc):

Xưa sống nơi biển cả, mình người đuôi cá, xinh đẹp hát hay, nước mắt biến thành châu báu, tính tình nhu hòa, có giao long là thần bảo hộ. Sau này Long Thần bị Tinh Tôn để phong ấn, họ trở thành nô lệ. Đuôi bị giải phẫu để tạo thành chân đi lại. Mất sau khi chết bị lấy ra để làm Ngưng Bích châu giá trị liên thành.

Giao nhân ban đầu không có giới tính, sau này nếu có tình cảm với nam nhân thì sẽ biến thành nữ nhân, có tình cảm với nữ nhân sẽ biến thành nam nhân.

Tim của giao nhân nằm ở chính giữa ngực, để bảo đảm sự cân bằng.

4. Dực tộc (Vân Phù thành):

Một dân tộc siêu cường huyền thoại, nghe nói tồn tại cùng thời với Ma quân Thần hậu của Không Tang.

3 vị nữ thần: Hi Phi (Thiên giới), Tuệ Già (Phàm giới), Mị A – Quỷ Cơ (Âm giới), nghe nói có liên quan với Dực tộc, họ là người quan sát Vân Hoang đại địa, nhưng theo thiên quy của Dực tộc, không được can thiệp vào hưng vong của hạ giới, không thì sẽ bị nghiêm trị.

5. Thần

>> Dòng máu đế vương và Thập Vu

Dòng máu đế vương và Thập Vu

Người Không Tang thống trị Vân Hoang 7000 năm lấy huyết thống làm chủ, thương truyền hậu duệ của Tinh Tôn để thừa kế sức mạnh vô thượng của “dòng máu đế vương” (đế vương chi huyết), để thống trị 6 nguồn sức mạnh của Lục Hợp.

Có 1 đôi nhãn là: Hoàng Thiên và Hậu Thổ. Hoàng Thiên cấp cho hoàng đế, Hậu Thổ cấp cho hoàng hậu thuộc dòng Bạch tộc. Một là “Chinh”, một là “Hộ”.

Vì có sức mạnh của “dòng máu đế vương”, Hoàng thái tử không chết dù thân thể bị chia làm 6 phần:

- Cái đầu bị Thái tử phi Bạch Anh cướp được.
- Trên đỉnh núi tuyết Mộ Sĩ Tháp Cách phía Đông (tay phải).
- Tế đàn Băng tộc ở núi Không Tịch phía Tây (tay trái).
- Vương lăng Không Tang ở núi Cửu Nghi phía Bắc (chân phải).
- Phía Nam nơi Kính hồ đổ ra biển (chân trái).
- Phần còn lại nằm ở Già Lam Bạch Tháp.

* Già Lam Bạch Tháp là ngọn tháp cao 6 vạn 4 ngàn thước, do Tinh Tôn để xây, tốn rất nhiều công sức, thậm chí sinh mạng, muốn cao hơn nữa, nhưng trời chỉ cho vậy.

Sau trận “Liệt Kính chi chiến”, 10 người quân công cao nhất được “Trí Giả” đại nhân phong làm Thập Vu.

Vu Hàm: Lão đại, trưởng lão thủ tọa, nguyên lão của nguyên lão, người duy nhất được đối thoại với “Trí Giả”, nhưng đam mê luyện được, không màng chính sự. (Cũ)

Vu Lăng: Quốc vụ thượng thư, nắm chính quyền, chỉ kém Vu Hàm một chút. (Cũ)

Vu Bành: Đại tướng quân chiến công hiển hách, chấp chưởng quân quyền, là người đối đầu với Vu Lăng. (Cũ)

Vu Chân – Vân Chúc: Trước đây là Thánh nữ, cũng là chị cả của thiếu tướng Vân Hoán và Thánh nữ Vân Diễm, trầm ổn nội liêm. (Mới)

Vu Tà: Đệ tử của Vu Túc, trưởng lão trẻ nhất, bị các nguyên lão bài xích, bất đắc chí, thường nghiên cứu lịch sử và thuật pháp ở thư viện. (Mới)

Vu La: Quản lý thương nghiệp, thường lui tới Diệp thành làm việc, máu thương gia đậm đặc, tham lam và có tâm kế. (Mới)

Vu Túc: Sư phụ của Vu Tà, tuổi đã rất cao, không màng thế sự. (Cũ)

Vu Cô: Chủ trì Hội phụ nữ. là 1 bà già khó tính. (Cũ)

Vu Lễ: Chuyên ngoại giao, đi sứ các nước thuộc địa. (Cũ)

Vu Đễ: Phụ trách sản xuất công nghiệp cho quân đội. (Mới)

2. Sơ Lược Về Song Thành - Phần Trước Của Phá Quân

Ý nghĩa của Song Thành là 2 tòa thành nằm đối xứng nhau qua mặt Kính hồ, giống như phần thực và phần ảo trong gương (kính). Phần thực là Già Lam thành của đế quốc Thương Lưu đang thống trị, phần ảo là những vong hồn của người Không Tang trong tòa ảo thành Vô Sắc.

Na Sanh là 1 cô gái dân tộc thiểu số Trung Châu, muốn tới Vân Hoang với hi vọng tìm được miền đất hứa thần tiên, nhưng rồi sau khi chứng kiến sự thực, cô đã thất vọng. Tuy nhiên, cô gái cũng có được những điều thực sự đáng giá.

Na Sanh là người dặt chuyện ban đầu, theo bước chân của cô, một loạt nhân vật dần xuất hiện:

Tô Ma: Khôi lỗi sư (người điều khiển rối), thiếu chủ của giao nhân, thực lực mạnh nhất hiện thời. Thâm trầm, đầy mưu tính.

Hoàng thái tử Chân Lam: “Xuất hiện” đầu tiên chỉ với... bàn tay phải được Na Sanh vô tình giải phong ấn (tháo Hoàng Thiên ra), tặng Hoàng Thiên cho Na Sanh để cô bé tiếp tục đi... giải phong ấn cho mình. Tính tình hài hước mà nóng nảy, thích đấu khẩu.

Đệ nhất kiếm khách, đại đệ tử Kiếm Thánh, cựu Phiêu kị tướng quân Không Tang, du hiệp, kẻ nát rượu, đối thủ đấu khẩu lẫn oánh lộn của Hoàng thái tử: Tây Kinh.

Thái tử phi Bạch Anh: Nhị đệ tử Kiếm Thánh, thừa kế Hậu Thổ, đồng thời là chiến sĩ minh linh, một trong Lục vương, đứng đầu Bạch bộ.

Vân Hoán: Tam đệ tử Kiếm Thánh, thiếu tướng trẻ tuổi của quân đoàn Chính Thiên thuộc đế quốc Thương Lưu. Kiếm khách tài năng thiên bẩm, lãnh khốc vô tình, vì lợi ích của Băng tộc mà bất chấp thủ đoạn.

Giao nhân khôi lỗi: là những giao nhân bị Khôi Lỗi trùng khống chế, chỉ còn là những cái xác không biết tư duy, chỉ biết phục tùng mệnh lệnh.

Vân Hoán được giao nhiệm vụ đi đoạt lại Hoàng Thiên. Sau khi dùng cách thức thiếu nhân tính đánh bại Tây Kinh, bắt Na Sanh mang đi, bị Tô Ma cản lại suýt giết được. May nhờ Tiêu – giao nhân thuộc hạ hi sinh tới cứu, Vân Hoán mới thoát được.

Phe Không Tang và phe giao nhân tạm thời kết minh, giúp nhau giải phong ấn cho các phần thân thể của Chân Lam và Long Thần. Tây Kinh cũng giúp bạn cũ, Na Sanh ham vui tham gia theo.

Vân Hoán không hoàn thành nhiệm vụ, để tránh án tử hình, phải đả công chuộc tội. Anh ta được giao nhiệm vụ mới là đi tìm lại Như Ý Châu trong thiết bị bay thử nghiệm Già Lâu La. Thiết bị này rơi ở vùng sa mạc phía Tây. Đây là lúc Phá Quân bắt đầu...

>> Chút thông tin về Kính: Phá Quân

Phá Quân xuất bản năm 2005, cùng năm với Đế Đô Phú – bộ thứ hai sau Đại Mạc Hoàng Nhan của Vũ Chi Hồn hệ liệt.

Trong lần bình chọn tiểu thuyết võ hiệp lần thứ 3 của tạp chí Kim Cổ Truyền Kỳ, có một số ý kiến sau:

Giáo sư Thang Triết Thanh: Tác giả đã triển khai văn phong tự thuật kỳ ảo trong bầu không khí thần bí, hoang man, khủng bố. Điểm khác biệt so với Bộ Phi Yên (Bộ Phi Yên cho ra Hải Chi Yêu và Mạn Đồ La

cùng năm) nằm ở chỗ miêu tả về nhân tính sâu sắc hơn. Sự khoan dung và bảo hộ của Mộ Yên, sự cực đoan và công lợi nơi Vân Hoán, Diệp Tái Nhĩ nhẫn nhịn và đa tình, sự sinh động trong tính cách và tình cảm tạo cho bộ tiểu thuyết không ít cảm giác ám áp. Ấn tượng sâu sắc nhất mà tiểu thuyết đem lại chính là những giao nhân, bọn họ dần bị biến thành khô lồi, không còn nhân tính, nhưng họ vẫn muốn được trở lại cuộc sống trước đây của chính mình, điều này cũng chính là thứ giá trị nhất của nhân sinh.

Nhà phê bình tiểu thuyết võ hiệp Hàn Vân Ba: “Phá Quân” và “Đế Đô Phú” lần lượt là đại biểu cho hai hệ liệt khác nhau “Kính” và “Mặc Hương”, đồng thời thể hiện nét đặc sắc riêng biệt, cho thấy năng lực cao siêu trong việc làm chủ đề tài, ý tưởng khác nhau của Thương Nguyệt. Với “Phá Quân”, trong hệ thống thể giới độc đáo “Vân Hoang”, cô ấy đã biểu đạt được sự mắc mớ phức tạp giữa thần tính và nhân tính, làm nổi bật lên vai trò năng động của con người giữa khoảng trời và đất.

>> Dẫn nhập

Tiếp nối Kính: Song Thành. Trải qua một cơn gió tanh mưa máu, Già Lam Bạch Tháp mỹ lệ vẫn cao vút xuyên mây. Giờ đây ánh mắt chuyển hướng sang vùng sa mạc mênh mông, nhân vật chính cũng đổi thành thiếu tướng trẻ tuổi Vân Hoán của đế quốc Thương Lưu. Nhận nhiệm vụ tìm về Như Ý Châu trong Già Lam La mất tích sau khi bay thử, Vân Hoán và giao nhân khô lồi Tương tới Sa Quốc phương Bắc. Ở đây, Vân Hoán gặp lại những người bạn thuở thiếu thời của bộ lạc Hoắc Đồ. Thế nhưng, vụ sư Hoắc Đồ bộ lại ngấm ngầm hạ ma chú lên xích đà của Vân Hoán, khiến Vân Hoán bị bầy linh diệu, sa ma tấn công, suýt chút nữa đã bị loài sa ma quỷ dị nuốt gọn. May thay, sự phụ y là nữ Kiếm Thánh Mộ Yên kịp thời tới cứu...

3. Lữ Nhân

Đêm rằm tháng năm, năm Thương Lưu thứ chín mươi mốt, trời tối đen như vấy mực. Song bên dưới lớp màn đen kịt ấy, vẫn thấp thoáng ẩn hiện sắc màu âm đạm, xám xịt đặc trưng của vùng Vân Hoang.

Tận cùng phía Bắc chỉ có một dải cát vàng đá trắng, đó đây lơ thơ điểm vài cọng cỏ xanh. Phía Nam, đồng ruộng hồ đầm xanh tươi biêng biếc, sông ngòi chằng chịt đan xen. Ngoài ra còn có bốn rặng núi hùng vĩ: núi Không Tịch phía Tây, Thiên Khuyết và Mộ Sĩ Tháp Cách phía Đông, lại thêm núi Cửu Nghi phương Bắc mịt mù mây phủ, quây quần quanh hồ nước ở trung tâm đại lục. Dưới ánh trăng, mặt hồ phát ra quang sáng lấp lánh, tựa như mặt đất chợt bừng mở mắt, lạnh lùng đối mặt cùng trời cao.

Giữa hồ là một tòa thành uy nghi sừng sững, với ngọn tháp trắng khổng lồ cao vút xuyên mây.

Trên chín tầng trời, nơi Già Lam Bạch Tháp chẳng thể nào vươn tới, đôi cánh chim thần giang rộng như đua cùng mây. Ba vị tiên nữ trên cao nhìn xuống vùng đại lục đang chìm trong giấc ngủ. Ba cặp mắt âm thầm quan sát, xem xem có bao nhiêu lữ khách lặn lội gió mưa trên mảnh đất này.

Gió đêm hoang mạc lạnh giá tàn khốc, như những ngọn roi gai quất lên thân thể. Kể cả nếu khi xuống đây đã khoắc lên mình loại trường bào trùm kín từ đầu đến chân của dân du mục, vẫn cảm thấy gió rét cắt da. Nhưng kẻ hiện giờ đối mặt với gió cát, hàn khí vẫn thẳng lưng, sải từng bước lớn. Dấu sao cũng là chiến sĩ ưu tú nhất Giảng Võ đường, lớp cát vùi sâu tận mắt cá như thể chẳng mấy may ảnh hưởng tới y, thời gian dài hành tẩu dưới cái nóng gay gắt của mặt trời cũng không vắt kiệt được thể lực y.

Nhưng người theo sau y rõ ràng đã kiệt sức. Vậy mà, bất kể mệt mỏi đến đâu, đôi mắt xanh biếc nhưng vô hồn ẩn sau tấm sa che mặt ấy vẫn không có biểu hiện gì khác lạ, không mệt mỏi, không bất mãn, chỉ thờ ơ dõng dạc đi theo người phía trước.

Dưới ánh trăng, cát sỏi lẫn bụi gai đều phát ra ánh kim nhợt nhạt, liên miên vô tận. Theo ngọn cuồng phong thổi tới, cồn cát như có chân, từ từ dịch chuyển với tốc độ mắt người không thấy được, trong chốc lát địa hình hoàn toàn biến đổi. Người dẫn đầu chợt dừng bước, lặng lẽ dõi theo tốc độ di động của cồn cát,

đoạn ngắn đầu trông tinh tú nhấm tính phương hướng. Cuối cùng dường như đã nhận ra điều gì đó, y khe khẽ thở dài, quay lại phân phó: “Tương, cô nhóm lửa nấu cơm ở đây đi!”

Nơi đây, chính là địa điểm Già Lâu La rơi xuống sau lần bay thử thất bại.

Đến vùng sa mạc Bắc Cổ Nhĩ này đã hơn ba ngày, dựa theo những tư liệu Vu Bành nguyên soái cấp cho lúc ra đi để phán đoán phương vị, y bốn ba không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng đến được nơi Già Lâu La bay thử rơi xuống trước đây.

Tuy nhiên, theo tình hình trước mắt, muốn tìm ra cỗ máy gặp nạn đó chẳng dễ dàng gì. Gió cát dữ dội lẫn những cơn cát di động không ngừng có lẽ đã chôn vùi Già Lâu La giữa mênh mông đại mạc. Nếu như không kiếm được mục dân bản địa dẫn đường, kể đến từ kinh đô như y mà muốn tìm lại Già Lâu La giữa biển cát, nhiệm vụ đó cơ hồ bất khả thi.

Người thiếu nữ vẫn chẳng nói chẳng rằng đi theo y suốt cuộc hành trình nghe lệnh liền lặng lẽ cởi tay nải trên lưng, trải một tấm thảm mỏng ra, đặt lương khô và bình nước lên. Cô xoay mình, đi cất lấy mấy bụi Hồng Cúc mọc xung quanh. Đây là giống thực vật có môi trường sống khô hạn ở Sa Quốc phương Bắc, bộ rễ bám sâu tới ba trượng vào lòng đất để hút nước, thân trơ trụi, thay cho lá là những mũi gai dài màu nâu đỏ. Chúng mọc rải rác khắp sa mạc.

Thiếu nữ quay lại mang theo một bó cây Hồng Cúc, vun đấm thực vật khô khốc ấy thành đồng, sau đó châm lửa nhóm bếp. Giao nhân làm mọi việc một cách tháo vát nhanh nhẹn này tên “Tương”, thực không hổ danh là một trong số những khôi lỗi xuất sắc nhất của quân đoàn Chinh Thiên, trải qua huấn luyện khắc khe, có thể phục vụ chủ nhân chu đáo dưới những hoàn cảnh khác nhau.

Trong chiếc nồi bằng thép mỏng đang đun miếng bánh khô cứng. Tương cẩn thận nghiêng bình nước, mặt khác dùng đũa dầm vào phần bánh bị thấm ướt, khéo léo không để phí một giọt nước nào. Vừa gặp nước, bánh lương khô lập tức tan ra, rồi sôi lên sùng sục trên bếp, lát sau bọt trắng đã sủi đầy nồi. Đó là loại lương khô chuẩn bị sẵn cho chiến sĩ đế quốc Thương Lưu khi viễn chinh, có thể chống đói cả ngày trời, tên gọi “mỏng mảnh một miếng”.

“Ăn thôi!”. Vân Hoán ngồi xếp bằng trên thảm, tháo mặt nạ ra, gọi Tương lại dùng cơm. Chợt thấy đôi tay đối phương đầy vết nứt nẻ rướm máu, thiếu tướng của đế quốc Thương Lưu không khỏi chau mày. Phải chăng giao nhân sinh ra nơi vùng biển, nên không thích hợp nán lại sa mạc khô cằn lâu ngày? Lặn lội mãi miết suốt ba ngày, thân thể Tương chỉ sợ đã không thể nào chịu nổi.

“Cô thoa cái này lên đi!” Tương đang ăn, đột nhiên thấy có vật gì rơi xuống vạt áo mình, bên tai lại nghe tiếng Vân Hoán dặn dò. Thì ra là một chiếc vỏ ốc khép kín, bên trong đựng đầy thuốc mỡ mà người trong quân đoàn chuyên dùng chữa trị các vết thương nứt da rách thịt.

Khôi lỗi nhất mực nghe lời, nhặt vỏ ốc lên, lấy ngón tay quét một lớp thuốc mỡ, tự bôi lên da mình. Vết vằn ba ngày trời, trên mình Tương đã có rất nhiều chỗ nứt nẻ. Thoa xong hai cánh tay, giao nhân khôi lỗi vô tri chẳng chút e ngại có người trước mặt, trút bỏ áo ngoài, tiếp tục thoa lên từng chỗ trên người.

Trong màn đêm sa mạc, gió rít lên từng đợt không ngừng. Mái tóc biếc xanh phất phơ theo gió, tấm thân ẩn hiện sau suối tóc tinh khôi như ngọc, yếu điệu thướt tha, toát lên vẻ quyến rũ đầy ma mị giữa biển cát trống trải mênh mông, giống như mỹ nhân ngư giấu đuôi dưới cát.

Vân Hoán đang ăn bữa cơm duy nhất trong ngày, con người bỗng co lại, có vẻ thoáng ngạc nhiên.

Dù trong thời gian huấn luyện tại Giảng Võ đường, y cũng đã từng ở cùng đội với nhiều giao nhân khôi lỗi khác nhau, nhưng tiếp xúc không lâu, chưa đi sâu tìm hiểu. Còn sau khi chính thức gia nhập quân đoàn Chinh Thiên, y lại chọn được Tiêu làm đồng đội. Nhờ Vu Bành đại nhân phá lệ khoan dung, Vân Hoán mới được sở hữu giao nhân có ý thức duy nhất trong quân đoàn. Do đó, y chưa bao giờ hiểu được khôi lỗi thật sự là thế nào.

Lúc này thấy khôi lỗi trước mặt chẳng chút e ngại, điềm nhiên cởi áo, nghe lời Vân Hoán từ từ thoa thuốc mỡ lên từng chỗ trên cơ thể không hề do dự, không hề xấu hổ. Giao nhân bị Khôi Lỗi trùng khống chế, trong mắt ngoài chủ nhân ra chẳng để ý tới ai khác, có mệnh lệnh gì cũng răm rắp phục tùng, không phản kháng, không do dự, thậm chí cũng không thể tự ý thức.

Loại giao nhân khô lồi này là vũ khí quý giá trong chiến đấu, có thể điều khiển máy móc công kênh, phối hợp tác chiến cùng chiến sĩ của quân đoàn, khi nghỉ ngơi lại là nguồn hoan lạc cho tướng sĩ.

Tuy trong quân đội có giới luật nghiêm ngặt, ước thúc hành vi của tướng sĩ, nhưng vẫn ngầm chấp nhận điều này. Dẫu sao trong lúc xuất chinh, không được mang phụ nữ theo, sự tồn tại của giao nhân khô lồi vừa hay có thể bổ khuyết. Kể cả nguyên soái Vu Bành luôn trị quân nghiêm minh, đối với chuyện này cũng mắt nhắm mắt mở cho qua: “Điều tại tuổi trẻ ham vui thôi mà.” Mỗi khi những bậc trưởng lão có dị nghị, Vu Bành nguyên soái chỉ hờ hững đáp: “Vả lại khô lồi cũng chẳng thể sinh con.”

Gã Phi Liêm đó là chủ nhân trước đây của Tương thì phải?... Không biết gã đã gần gũi với khô lồi này chưa? Thảo nào mà lo lắng cho cô ta thế. Khi Vân Hoán mang theo Tương tới Sa Quốc chấp hành nhiệm vụ, Phi Liêm đã cất công tới tiễn biệt, nhờ y chiếu cố cho giao nhân khô lồi này, lại tặng thêm thuốc mỡ chuyên chữa nứt nẻ ngoài da.

Thiếu tướng Vân Hoán chợt mỉm cười, nhìn giao nhân khô lồi tắm mình dưới ánh trăng ngời ngời như ngọc, khe khẽ lắc đầu, quệt chút thuốc mỡ, xoa lên phần lưng mà Tương không thể nào chạm tới được.

Ôm ấp một tấm thân lạnh băng chẳng chút hơi ấm như vậy, trong lòng không rõ có thấy thoải mái chẳng?

Hơn nữa tuy thân thể mỹ lệ nhưng khô lồi hoàn toàn vô thức, hờ hững cứng đờ, sao có thể thân mật với một thứ như vậy được? Gã Phi Liêm đó trở thành một giuộc với đám quan quân mặt người dạ thú đáng ghét ấy từ khi nào vậy? Lẽ nào đó là kẻ từng cùng Vân Hoán tề danh ở Giảng Vũ đường, hợp thành song bích?

Trong mắt Vân Hoán thoáng hiện lên nỗi chán chường, y lấy áo ném lên người Tương: “Mặc vào! Ăn cơm!”

Giao nhân khô lồi rướn người, thản nhiên nhận áo mặc vào, ngoan ngoãn xích lại bên đồng lửa bắt đầu ăn cơm. Thế nhưng, trong sát na cô đeo mặt nạ, đôi mắt biếc sâu thẳm thẳm thoáng chút biến đổi. Tuy nhiên, đến khi mặc xong y phục, tất cả đã trở lại cái vẻ hờ hững vô cảm như mặt nước ao tù.

Trước khi đi ngủ, Vân Hoán kiểm tra lại vũ khí tùy thân theo thói quen, sau đó gối đầu lên túi tên, bắt đầu nghỉ ngơi. Túi tên rộng một nửa có thể khuếch đại âm thanh truyền lên từ mặt đất, nếu trong đêm có nhân mã tiếp cận, y sẽ lập tức phát hiện ngay.

Vùng này trước kia thuộc về Hoắc Đồ bộ, vốn cũng là một nơi hoa cỏ tốt tươi... Chỉ tiếc năm mươi năm trước, sau khi Vu Bành đại nhân tới trấn áp phản tặc, chốn này đã trở thành hoang phế. Ngày mai phải tìm xung quanh xem có thấy gã du dân nào không, hoặc tìm kiếm một ốc đảo gần đây, nếu không lương khô và nước uống sẽ chóng cạn kiệt. Có điều đi suốt ba ngày, tuyệt không thấy bóng dáng một ai cả. Nếu lại muốn đi về phía Tây, tới nơi quân đoàn của đế quốc đóng quân, dù là Xích Đà cũng phải mất hai ngày một đêm.

Phải chăng nên tới núi Không Tịch, gặp sư phụ trước đã, rồi mới tính tiếp? Có lẽ sư phụ sẽ chỉ điểm và góp ý cho mình. Dẫu sao sư phụ cũng là người duy nhất đáng tin cậy ở nơi này... Hơn nữa, quân đội cũng đóng dưới núi Không Tịch, y lại đang giữ lệnh phù của Vu Bành đại nhân, có thể điều động một toán nhân mã giúp sức. Tuy nhiên, kế hoạch tìm kiếm Già Lâu La là tuyệt mật, chỉ e không thể giải thích với quân đồn trú ở đây được.

Vân Hoán cau mày, cùng bầu trời đêm thăm thẳm lặng lẽ nhìn nhau. Cảm giác con người giao hòa với đất trời giữa sa mạc này, thời niên thiếu y chẳng phải đã trải qua không ít lần ư? Ngày đó, y cũng từng sống tại nơi đây... quá khứ xa xăm ấy...

Họ Vân cũng có thể xem là thuộc Băng tộc, nhưng chẳng thể cư trú tại đế đô, thậm chí còn bị trục xuất ra ngoài. Nguyên nhân nghe nói vào thuở lập quốc sơ khai, tổ tiên Vân gia từng có người kết hôn với di dân Không Tang, điều này đã vi phạm nghiêm trọng lệnh cấm thông hôn với người ngoại tộc của đế quốc. Từ đó Vân gia bị người trong tộc kì thị, đuổi khỏi Già Lam thành, đầy đến thuộc địa, tính đến nay đã mấy chục năm khổ nhọc lênh đênh.

Vân Hoán từ khi còn nhỏ đã theo người thân lưu lạc hầu khắp Vân Hoang, cuộc sống biến động không ngừng. Những điều vừa mới thân thuộc, tạo thành nếp quen đã vội rời bỏ y. Cuộc sống lang thang bắt

định đó đã tạo cho Vân Hoán thói quen thờ ơ trước mọi việc. Y cũng không còn có cảm xúc với những thứ quanh mình, vì sớm biết mọi thứ cuối cùng chẳng thể nào dài lâu được.

Năm mười ba tuổi, y đã gặp được sư phụ ở Sa Quốc. Vị sư phụ vốn là di dân Không Tang đó chẳng ngờ lại thu nhận một thiếu niên Bằng tộc như y làm đệ tử. Chỉ được ba năm ngắn ngủi bá sư, học kiếm, y đã phải theo người nhà trở lại đế đô Già Lam thành. Thế nhưng quãng thời gian đó chính là miền ký ức yên bình nhất, ấm áp nhất trong tuổi thơ y.

“Nhớ lấy, kiếm của Kiếm Thánh chỉ rút ra vì người trong thiên hạ. Nếu như không cần thiết, đừng quay lại gặp ta.”

Lúc già từ, sư phụ trao Quang Kiếm cho y, lạnh lùng phân phó, giọng nói khác hẳn vẻ dịu dàng hàng ngày. Vân Hoán lúng túng linh mệnh. Tuy tính cách cương nghị dứt khoát song những lời sư phụ căn dặn, y chưa từng dám cãi nửa câu.

Sau đó y theo người nhà rời khỏi Sa Quốc, trở về đế đô Già Lam. Đây là nơi cư trú của Bằng tộc. Tuy bị sắp xếp ở ngoại thành, nơi sinh sống của những kẻ hạ đẳng nhất trong Bằng tộc, nhưng cả Vân gia đều vô cùng hoan hỉ, vì đã được xá tội lưu đầy, lại được trở về nhà. Ở thuộc địa, Bằng tộc tuy có rất nhiều đặc quyền, nhưng ánh mắt của những người dân thuộc địa khiến họ không cách nào chịu đựng nổi.

Chỉ riêng Vân Hoán là buồn bực không vui. Nhưng sự thay đổi của một kẻ từ nhỏ đã có tính tình cô độc như y, đâu có ai để ý tới bao giờ.

Ở đế đô thế gia nghiêm ngặt, đầy rẫy những trật tự và phân chia quyền lực theo đẳng cấp, khiến Vân Hoán cảm thấy ngột ngạt. Y trưởng thành từng bước trong chính sự ngột ngạt đó. Nhiều năm qua, y không ngừng tranh đấu, trèo lên cao hơn, có được quyền lực và địa vị ngày một lớn hơn, để... để làm gì chứ?

Vân Hoán không biết.

Y chán ghét việc ở cùng đám quân sĩ của quân đoàn Chinh Thiên. Đối với y, những kẻ đó chỉ khác hơn khỏi lỗi thôi. Khỏi lỗi mà trên chiến trường sẵn sàng chém bay đầu đồng loại chẳng chút ngại ngần, xem như loài bò sát lổm ngổm trên đất, khiến người đi qua chỉ hận không thể một cước dẫm chết.

Thiếu tướng có năng lực xuất chúng lại lạnh lùng cao ngạo, không coi ai ra gì như vậy, nên mọi người trong quân đội đều không ưa. Tuy nhiên y lại là con trai duy nhất của Vân gia, gia thế hiển hách, khiến người khác không dám tùy tiện coi thường.

Trong quân đoàn Chinh Thiên, tuy ngày ngày đều có vô số thuộc hạ vây quanh, nhưng bản thân y chẳng hề có bè bạn.

Thiếu tướng của đế quốc Thương Lưu gồi đầu lên túi tên, trong đầu không ngừng tính toán kế hoạch, trần trọc chẳng yên, suy đi nghĩ lại, bất chợt buột miệng: “Tiêu, cô nói xem, chúng ta nên đi thẳng tới núi Không Tịch hay cứ tìm quanh đây trước đã?”

Nhưng chỉ có tiếng gió rít đáp lời Vân Hoán.

Câu hỏi từ vô thức ấy vừa thốt ra, Vân Hoán không khỏi ngây người, vẻ lúng túng hiện lên mặt. Quên rồi sao? Tiêu là khôi lỗi đầu tiên của y, trong trận chiến thắng trước đã bị y lấy làm lá chắn, rồi bị bỏ rơi ở quận Đào Nguyên... Cô ta... cô ta hiện giờ... ra sao rồi nhỉ? Có phải tên khôi lỗi sư đó đã giết cô rồi chẳng?

Tương trước mắt y gương mặt nhợt nhạt vô cảm, dường như không nghe không hiểu, tự cho thêm cây Hồng Cúc vào đồng lửa để chủ nhân ngủ trên thảm ấm hơn một chút. Y vẫn biết khôi lỗi không có khả năng trả lời, góp ý, chúng chẳng thể tự mình suy nghĩ, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh chủ nhân. Giờ đây, y không có lấy một người bạn.

Khóe miệng thoáng nét cười khổ não, cũng không muốn nghĩ tiếp, y quay đầu ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, Vân Hoán bị lay tỉnh bởi tiếng khóc thút thít khi có khi không, tưởng chừng có vô số người vây quanh y bưng mặt nức nở, bị ai dị thường. Y xoay mình nhanh như chớp, đang nằm đứng bật dậy, theo phản xạ nắm chặt Quang Kiếm bên hông, tụ lực nơi vai.

Song, người đầu chẳng thấy, chỉ có gió cát thét gào. Những cồn cát dưới ánh trăng mang màu trắng bạc đang chậm chậm di chuyển. Không một bóng người.

Tương cũng đã thiêm thiếp ngủ, tấm thân kiều mỵ ẩn mình bên dưới chiếc áo choàng, nằm nghiêng bên đồng lửa, mái tóc xanh sẫm óng ánh như dòng suối đang tuôn chảy trên sa mạc.

Vân Hoán không dám lơ là, nghiêng tai chăm chú lắng nghe tiếng khóc lúc xa lúc gần, chợt thấy trong lòng rung động khác thường.

“Phạch phạch”... đột nhiên từ phương xa thăm thẳm phảng phất truyền lại tiếng đập cánh của một loài khổng lồ nào đó. Văng vẳng, thoảng trong tiếng gió cát rít gào. Nếu không phải Vân Hoán đã được Kiếm Thánh chân truyền, tu luyện ngũ uẩn lục thức, căn bản không thể phân biệt được. Vừa thoảng nghe thấy tiếng động đó, sắc mặt đại biến, y không kịp suy nghĩ lập tức nắm lấy một góc thảm kéo lên khỏi mặt đất.

Tương đang say ngủ bị hất ra, lăn tròn trên cát, ngỡ ngàng tỉnh giấc.

Song chẳng đợi giao nhân khôi lỗi phản ứng gì, Vân Hoán vừa nhắc vừa xoay tấm thảm, trùm ngay lên đồng lửa đang cháy bùng bùng. Tấm thảm được dệt bằng giao ti, thủy hỏa bất nhập, lập tức dập tắt đồng lửa. Đồng thời, thiêu tướng của Thương Lưu đế quốc điểm chân nhảy tới, ẩn đầu khôi lỗi xuống, kéo cô nằm xuống phía sau cồn cát.

Một loạt động tác đó diễn ra nhanh như chớp, nhưng chỉ trong nháy mắt, trên đầu đã nghe tiếng vù vù chấn động.

Gió cát càng thêm mãnh liệt, thấp thoáng phảng phất có luồng khí lưu xoay chuyển, tạo thành vòi rồng bằng cát. Tiếng đập cánh lúc gần lúc xa đó đã ở ngay trên đầu, tiếng khóc lóc vang vọng càng rõ hơn, có tiếng người già, người trẻ, nỉ non náo nùng, khiến bầu không khí quỷ dị không sao tả xiết.

Khôi lỗi vốn đầu biết sợ, chủ nhân không cho phép cô động đậy nên chỉ ngơ ngẩn nằm dài trên cát, nhìn mây mù ban đêm tụ lại thành một tầng mây đen khổng lồ, lơ lửng bay ngang qua bầu trời trên đầu mình.

“Điều linh đông quá... sao đột nhiên chúng lại dồn về đây?” Vân Hoán đặt tay lên lưng Tương cho tới khi tiếng khóc lóc lùi xa mới nới lỏng tay, mắt dõi theo đám mây đen trôi xa về phương Bắc. Y chợt ngẩng đầu nhìn trăng, lẩm bẩm một mình: “Phải rồi, đêm mai là đêm rằm tháng năm, đêm trăng tròn. Đám điều linh này phải chẳng muốn tới núi Không Tịch để khóc bá?”

Y tuy chưa tự mình trải qua cuộc chiến vô tiền khoáng hậu một trăm năm trước, nhưng cũng láng máng nghe kể về quang cảnh thảm liệt năm đó.

Khi Không Tang tiền triều bị chinh phục, trừ mười vạn dân chúng để đô trảm mình dưới Vô Sắc thành thoát khỏi kiếp nạn, còn lại ngàn vạn dân chúng đều bị tàn sát, máu chảy thành sông, thầy phơi vạn dặm. Những người Không Tang lúc còn sống tin vào thần linh, chết rồi cũng không chịu yên ổn an nghỉ, hóa thân thành linh điều gây họa cho Vân Hoang, mưu đồ làm lung lay sự thống trị của đế quốc mới.

Đế quốc điều động quân đoàn Chinh Thiên truy quét đã nhiều năm, cuối cùng cũng ép buộc đám điều linh phải an phận hơn một chút, tuân thủ hiệp ước không tấn công dân lành. Thập Vu lập ra tế đàn ở núi Không Tịch phương Bắc, trấn áp tất cả âm hồn của người Không Tang chết trong chiến tranh tại đó, dùng sức mạnh vô thượng phong ấn đám ác quỷ, không để chúng trốn thoát lên dương thế, dưới núi còn có rất nhiều chiến sĩ đế quốc đóng quân canh giữ.

Tuy nhiên, trăm năm sau đám ác quỷ bị phong ấn trên núi Không Tịch vẫn không chịu yên nghỉ, đêm đêm ở trên núi ngóng về đế đô Già Lam thành gào khóc thảm thiết, tiếng khóc vang khắp miền Vân Hoang, dẫn dụ đồng loại của chúng. Mỗi năm vào ngày rằm tháng năm, đám điều linh tấn mả khắp vùng Vân Hoang lại từ bốn phương tám hướng bay tới núi Không Tịch. Chúng tụ lại trên đỉnh cao nhất chất đầy những thi thể than khóc, biểu thị nỗi bi thống và cừ hận mất nước, trăm năm chưa từng nguôi ngoai.

Vân Hoán nghe tiếng khóc lóc của chúng xa dần, thở phào nhẹ nhõm. Y rời khỏi chỗ nấp, tra thanh Quang Kiếm vào vỏ.

Tuy đế quốc và đám ma quỷ đó đã có hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, nhưng thân mang nhiệm vụ cơ mật trọng yếu, y không muốn sinh thêm phiền toái xung đột với đám linh điều, tránh được thì cứ tránh.

Tương đứng thẳng dậy không chút biểu tình, nhìn chủ nhân đợi lệnh.

“Cô ngủ đi, đừng nhóm lửa lại nữa.” Vân Hoán nghỉ ngơi chốc lát đã hồi phục thể lực, lãnh đạm ra lệnh cho giao nhân khôi lỗi. Tương nghe lệnh, lập tức ngoan ngoãn nằm xuống đất. Tuy tắm tắm cách đó không xa, cô vẫn nằm ngủ ngay trên mặt cát.

“Khôi lỗi thật là phiền phức...” Vân Hoán cau mày, cúi người nắm lấy tấm thảm khi này vừa dập lửa, hãy còn âm ẩm. “...dẫn thiếu một câu cũng không được...” Y nhẹ hất tay, tấm thảm trùm chuẩn xác lên người Tương: “Cô đắp cái này vào!”

Bàn tay nhỏ nhắn của Tương bắt ngay tấm thảm, nghe lời đắp kín mình, rồi xoay người ngủ thiếp đi.

Đại mạc dưới trời sao như hải dương lấp lánh một màu trắng bạc, từng viên đá sỏi thấp thoáng ánh sáng nhu hòa. Tiếng gió rít gào lúc đến lúc đi, tràn ngập hơi thở hoang dã phóng túng. Kể từ năm mười sáu tuổi rời khỏi Sa Quốc tới sống ở đế đô ngọt ngào chẳng khác trong lồng, đã gần mười năm nay Vân Hoán chưa từng được hít thở bầu không khí quen thuộc này. Nơi từng ngập tràn tráng chí của kẻ thiếu niên giương cung bắn ưng, ruổi ngựa vùng kiếm...

Trong mắt thiếu tướng của đế quốc Thương Lưu chợt thoáng ánh nhiệt tình, đột nhiên thở dài, soạt một tiếng rút kiếm ra. Ánh trăng lạnh lẽo, kiếm ánh lấp loáng tung hoành khắp vạn dặm biển cát, dọc ngang giữa sa mạc mênh mông vô tận. Trong màn đêm đại mạc chỉ có trăng ngà mờ ảo cùng gió hoang ruổi rong làm bạn, sĩ quan trẻ tuổi ưu tú nhất hiện thời của đế quốc Thương Lưu múa kiếm dưới trăng, đâm ngang bạt dọc, khác hẳn vẻ trầm lặng kìm nén tại đế đô. Chỉ dưới ánh trăng xưa, trên hoang mạc cũ y mới có thể trở lại thuở thiếu thời mười lăm mười sáu tuổi, bộc lộ hết thấy sự cuồng nhiệt ngang tàng, tài năng và tự phụ của mình.

Vân Hoán thi triển Thiên Vấn kiếm pháp như nước chảy mây trôi, kiếm quang như điện chớp dọc ngang, thân hình tựa du long cất cánh, phiêu hốt vô định. Y sử chiêu Cửu Vấn liên một mạch ba lần, liên miên bất tuyệt, tới khi trán đã lấm tấm mồ hôi mới từ từ chậm lại, kiếm thế cũng theo đó mà đình trệ.

Hỏi trời bao tuổi? Hỏi đất bao xa? Đời người mấy nổi? Sống có gì vui? Chết có gì khổ? Tình ái là chi?... Chúng sinh tội gì?

Mũi kiếm vẽ lên không trung một đường cong mạnh mẽ, cuối cùng ngưng lại. Nhịp thở của Vân Hoán có phần gấp gáp, ánh mắt sáng trong mờ đi: đã có tạp niệm. Không ngờ khi y dốc hết sức lực luyện kiếm lại không kìm nén nổi luồng tạp niệm ào ạt trong lòng. Khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, trong đầu y bất ngờ dấy lên vô số ý niệm lẫn lộn... Tỷ tỷ Vân Chúc, muội muội Vân Tần, Vu Bành đại nhân, rồi trọng trách lần này... Không ngờ trong một sát na còn nhớ đến Tiêu... Thậm chí cả thân thể nõn nà, mềm mại của Tương khi này.

Bao ý niệm trong phút chốc dấy lên ào ạt không thể không chế ấy đã kìm hãm đường kiếm của y, Quang Kiếm phảng phất bị một lực lượng vô hình chế trụ, từ từ chậm lại. Vân Hoán toát mồ hôi lạnh ướt đầm trán, đột nhiên hít sâu một hơi, cố gắng sử kiếm nhanh hơn, khống chế những tạp niệm lẫn lộn đang bùng bùng trong lòng.

“Bịch!” Quang Kiếm đột nhiên tuột tay cắm sâu xuống cát, ngập đến tận chuôi. Vân Hoán kiệt sức khụy xuống giữa hoang mạc, ngón tay cắm ngập vào cát, run rẩy không ngừng, mặt cát đá thô ráp cứa vào lòng bàn tay.

Không được... vẫn không được. Gần đây trong lòng chứa quá nhiều tạp niệm, quả thật vô cùng hỗn loạn, trước đây chưa từng có chuyện thể này.

Mộ Yên sư phụ từng nói: y có tư chất hơn người, thiên tư luyện kiếm có phần còn cao hơn hẳn hai đệ tử trước đây, nên mới động lòng mến tài, bỏ qua quy định của bộ tộc, thu y nhập môn. Cả phái Không Tang Kiếm Thánh lưu truyền đã ngàn năm, đây là lần đầu thu nhận đệ tử ngoại tộc chẳng? Hơn nữa lại là đệ tử xuất thân Băng tộc, bộ tộc trăm năm trước đã tiêu diệt Không Tang quốc.

Lúc đầu, trong ba năm học nghệ, y quả thật tiến bộ rất mau, ngày đi ngàn dặm, luyện thành Kích Kiệp Cửu Vấn trong thời gian cực ngắn, kiếm kỹ cao thâm nhất trong Thiên Vấn kiếm pháp. Sư phụ bèn để y xuất sư, sau đó rời Sa Quốc trở lại đế đô. Song ở Già Lam thành, tuy kiếm thuật ngạo thị đồng liêu, đứng

đầu ba quân, nhưng bất kể y bỏ bao công sức khổ luyện, vất vả không sao nói hết, hơn tám năm vẫn chưa thấy tiến bộ gì đáng kể.

Y không hiểu nổi bản thân mình ra sao... dốc hết bao nhiêu ý chí, tinh lực, thời gian, hơn hẳn thời niên thiếu, nhưng chẳng có chút gì tiến bộ.

Tiếng Quang Kiếm rơi xuống đánh thức Tương, cô mở choàng mắt ra ngơ ngác, nhìn chủ nhân như dò hỏi. Nhưng ánh mắt trong veo ngẩn ngơ đó lại khiến y nhớ tới dáng vẻ mỹ nhân ngư trắng trẻo, nõn nà dưới ánh trăng, phiến não và u uất trong lòng càng tăng. Y quay ngoắt đầu đi, rồi bất chợt gằn giọng quát: “Nhắm mắt lại!”

Giọng nói đầy sát khí đó chẳng hề khiến giao nhân khôi lỗi kinh động, Tương vẫn không chút biểu tình, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Vân Hoán rút Quang Kiếm lên, mũi kiếm chậm chậm cứa vào lòng bàn tay y, máu đỏ như san hô từng giọt từng giọt ứa ra. Cảm giác đau đớn kịch liệt đó khiến hơi thở y dần dần bình ổn lại. Nhưng trong màn đêm tĩnh mịch này, y đột nhiên nghe thấy từ xa vọng về tiếng gào thét và kêu cứu. Ngoại trừ tiếng đập cánh nhẹ nhàng mơ hồ tưởng chừng không thể nghe thấy giữa gió cát rít gào, ẩn ước còn có tiếng người và gia súc than khóc, gào thét.

Có người? Gần đây có người? Những người đó đã bị tập kích sao?

Mắt Vân Hoán chợt lóe sáng, hướng về phương xa, nơi âm thanh khi nãy chợt truyền qua, chỉ sợ mình tới không kịp. Tương ở bên cạnh thấy chủ nhân đứng dậy, cũng tự biết nhanh chóng thu thập đồ đạc, định đi theo cùng.

“Cô ở yên đây đừng cử động!” Vân Hoán dừng lại một chút, quay đầu nhìn thoáng qua giao nhân khôi lỗi đã mệt lử, “Cô không theo kịp ta đâu, đợi ta qua bên đó xem có chuyện gì, rồi sẽ quay lại tìm cô. Cô chờ đi lung tung, ở tại chỗ này đốt lửa làm dấu.”

“Dạ!” Giao nhân khôi lỗi cúi đầu, tuân lệnh.

Vị trí âm thanh đó truyền tới đại khái ở ngoài mười dặm, Vân Hoán vừa vun vút lao đi trong gió cát, vừa không ngừng nhìn sao trời phán đoán phương vị. Tuy y không dám chậm trễ một khắc, nhưng khi tới nơi thì màn giết chóc đó đã gần kết thúc.

Tầng mây đen kịt cuộn cuộn trôi qua, che phủ hết thấy tinh tú. Bầy linh điều tụ tập đông nghịt đó, phát ra tiếng kêu chói tai, tiếng nỉ non thút thít, chao lên liệng xuống, điên cuồng xé nát thân thể đám mục dân đang cuống cuống chạy trốn. Vân Hoán ngẩn ra giây lát, cân nhắc xem có nên xuất thủ hay không. Nhưng chỉ trong sát na ấy, một con linh điều to lớn đã vươn móng vuốt nhọn hoắt quắp lấy một thiếu niên, mười móng kẹp chặt như gọng kìm, như muốn xé nát tẩm thân huyết nhục ở giữa.

“A Đô!” Trong đám người đột nhiên có tiếng nữ nhân thét lên, một mũi tên vàng xé gió bay tới, cắm phập vào khớp xương móng vuốt của linh điều, mạnh mẽ và chuẩn xác, chớp mắt đã xuyên qua. Con linh điều bị thương rít lên một tiếng kinh thiên động địa, máu đen tí tách nhỏ xuống, vuốt sắc nổi lông, thiếu niên kia từ trên không rơi xuống nền cát. Nhưng những bóng đen khổng lồ xung quanh thoáng chốc đã vây chặt lấy nữ lang áo hồng vừa bắn tên giữa đám người.

“A Đô?”

Hai tiếng ngăn ngừi như gió thoảng qua tai lại khiến Vân Hoán đang ở xa xa chợt giật mình. Ngoảnh đầu lại, y thoáng thấy đám mây đen đã vây kín xung quanh bóng áo hồng phất phơ như lửa ấy.

Vô số bộ móng sắc nhọn, dài như trường mâu chộp tới, dưới ánh trăng mờ lóe lên ánh kim lạnh lẽo. Linh điều cánh đen không ngừng biến hóa thành nhiều bộ mặt khác nhau, nhưng bộ mặt nào cũng mang đôi mắt đỏ vằn sắc máu, phát ra tiếng cười nắc nẻ như tiếng khóc than nức nở, vây lấy thiếu nữ đã đã thương đồng loại chúng. Nữ lang áo hồng đó xông ra ngược hướng với đám tộc nhân đang trốn chạy, chợt quay đầu, bắn ba phát liên tiếp về phía đám linh điều truy đuổi, nhưng chúng đã có đề phòng trước, ba mũi tên đó chỉ làm chúng chậm lại chứ chẳng hề có mũi nào trúng đích.

Vuốt sắc lại vô tới, nhanh như chớp giật. Nữ lang áo hồng đột nhiên thu cung, rút phắt trong ống giày một thanh đoản kiếm, xoay cổ tay một cái, chiêu số vô cùng xảo diệu, đoản kiếm chém sắt như bùn, trong chớp mắt, quanh mình đã có một vòng kiếm quang bao bọc. Đám linh điều không kịp dừng lại, những móng vuốt vươn tới liền bị chặt đứt, nhao nhao hốt hoảng thoái lui.

Dẫn dụ được đám ma điều khát máu cho người trong tộc chạy xa, nữ lang lúc này bắt đầu đuổi sức, hơi thở dần dần rối loạn. Mảnh lụa hồng buộc tóc bị cào rách, mái tóc vàng bung ra, chảy dài như suối. Song không đợi cô kịp lấy hơi, bầy linh điều lại vỗ cánh rít lên, nhào tới!

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!” Thiếu niên thoát chết khi nãy trông thấy tình huống nguy ngập trước mắt, hét lớn xông tới.

“Mau tránh ra! Mang thân vật theo mọi người chạy trốn nhanh lên!” Nữ lang áo hồng vừa cực lực dùng đoản kiếm ngăn trở nanh vuốt như rừng cửa đám ma thú, vừa nghiêm giọng quát lớn, nhưng chỉ thoáng phân tâm, đầu vai liền bị vuốt nhọn xuyên qua. “Phập” một tiếng, con linh điều đã nhanh chóng chộp được nàng, móng sắc quắp chặt vào đầu vai nhắc bổng nàng lên không.

Trong chớp mắt, vô số cặp móng sắc cắm vào người nàng, những muồn xé nữ nhân đang vùng vẫy chống trả kịch liệt này thành muôn mảnh.

“Tỷ tỷ!” Thiếu niên bên dưới không chịu bỏ đi, vừa khóc vừa lết lại, nhưng không làm được gì. Đám ma điều ùn ùn đen kịt phía trên, quắp chặt lấy nữ lang áo hồng, máu của nàng từ trên không nhỏ xuống, rơi trên mặt đệ đệ.

“Tỷ tỷ!” Thiếu niên bất chấp tất cả nhào vào vòng vây, kêu khóc khản giọng: “Tỷ tỷ!”

“Diệp Tái Nhi!” Trong đám người đang cuống cuồng chạy trốn đột nhiên vang lên tiếng thét thất thanh. Một người quay đầu chạy lại, hai tay vung thanh cự kiếm lao vào vòng vây của đám ma điều, tưởng như bất chấp cả tính mạng quyết đoạt lại nữ nhân đó.

Nhưng, đã không còn kịp.

“Giết!” Đột nhiên giữa hoang mạc lóe lên ánh chớp chói lòa như tuyết, xé dọc màn đêm. Tia chớp ấy từ dưới chiếu thẳng lên trên, đâm xuyên qua con ma điều đang quắp chặt nữ lang áo hồng, một nhát kết liễu. Con vật khổng lồ rơi ào xuống đất, sải cánh quét trúng thiếu niên đang kêu khóc khiến cậu bé ngã lăn ra đất.

“Phạch phạch phạch!” Cả đám linh điều đều bị kinh động, những ánh mắt hung ác nhất loạt nhìn chăm chăm vào một chỗ.

Con linh điều đã chết, cổ bị lưỡi kiếm ánh bạc xuyên qua. Điều kỳ lạ nhất là trên thân kiếm phát ra bạch quang lấp lánh, vô hình vô chất, chiếu rọi lên gương mặt lạnh lùng của gã thanh niên giữa vòng chiến đấu. Sau khi bạt kiếm nhanh như điện chớp, Vân Hoán chẳng hề để ý đến nữ nhân thụ thương ngã trên mặt đất, chỉ lật tay rút Quang Kiếm khỏi cổ ma điều, lãnh đạm ngẩng đầu nhìn bọn linh điều đang tụ tập trên không.

“Quang Kiếm... Quang Kiếm!” Tiếng rít trầm trầm từ đám linh điều truyền lại, hốt hoảng thấy rõ, “Là đệ tử Kiếm Thánh!”

“Các ngươi đã có hiệp định cùng Trí Giả đại nhân, không được xâm nhập đế quốc chúng ta làm hại bách tính!” Nắm chặt kiếm, không ngừng đề phòng đám ma điều phản công, Vân Hoán kỳ thực cũng không muốn giao tranh với đối phương, đành phải đưa ra lý do ràng buộc đó. “Lẽ nào các ngươi tưởng rằng nơi đây trời thì cao hoàng đế thì xa, nên muốn làm gì thì làm sao? Còn phải hỏi xem Quang Kiếm trong tay ta có đồng ý hay không đã!”

“Là quân nhân!”

“Quân nhân của Thương Lưu đế quốc!”

“Ai da, bị phát hiện rồi!”

Trông thấy nam tử đang cầm kiếm đứng nhìn xung quanh đó, bầy ma điều nhìn nhau một lúc, khe khẽ thì thầm. Đột nhiên chừng như đã thỏa thuận xong điều gì đó, chúng đồng loạt vỗ cánh kêu quang quác, bay

về phía cuối trời Tây, bỏ lại bữa tiệc huyết nhục thịnh soạn.

Cả hoang mạc bỗng chốc lại rơi vào sự tĩnh lặng đáng sợ, mùi máu tanh lan đi giữa màn đêm.

Quang Kiếm... hà hà, là đệ tử Kiếm Thánh?” Trong vũng máu, nữ lang áo hồng gắng gượng đứng dậy. Tận mắt thấy một kiếm kinh thiên động địa khi nãy, trong mắt nàng ánh lên nét kinh ngạc xen lẫn vui mừng, bật thốt: “Lẽ nào ngươi là, là... Vân Hoán?”

“Diệp Tái Nhĩ. A Đô.” Gã thanh niên cũng đứng trong vũng máu, tra kiếm vào bao, khoe miệng thoảng qua nụ cười hiềm hoi, quay đầu nhìn hai chị em loạn choạng đứng lên. “Thật không ngờ gặp lại được các người.”

Thật là... ai mà ngờ được? Lần này tới sa mạc Bắc Cổ Nhĩ không một bóng người của Sa Quốc chấp hành nhiệm vụ, lại gặp được bằng hữu quen biết thuở thiếu thời! Những dân tộc du cư trên sa mạc ấy, chỗ nào có nguồn nước và đồng cỏ thì họ đến, chẳng hề có chỗ ở cố định. Năm mười sáu tuổi y theo người nhà quay lại Già Lam thành, chẳng bao giờ nghĩ còn có thể gặp lại bọn tỷ đệ Diệp Tái Nhĩ.

“A Đô, đệ mau qua đây, đệ xem đây là ai!” Dưới ánh trăng, cô nương áo hồng Diệp Tái Nhĩ nhìn rõ mặt đối phương, mừng mừng tủi tủi kéo đệ đệ đang kinh hồn bạt vía, “Đệ mau lại xem, đây là ai?”

Thiếu niên mặt mũi đậm đà huyết lệ bị kéo lên phía trước, lúng ta lúng túng ngẩng đầu nhìn gã thanh niên cao hơn mình cả một cái đầu, đột nhiên ngẩn ra, sau đó dùng mu bàn tay dụi mắt lia lịa, nhìn đi nhìn lại. Đến khi nhìn rõ Quang Kiếm ngời ngời ánh bạc, cậu kinh ngạc vui mừng nhảy lên, thoắt ôm chặt cổ đối phương: “Vân Hoán! Vân Hoán! Vân Hoán trở về rồi!”

Những mực dân đang tháo chạy tán loạn xung quanh đó lục tục trở về, nghe thấy tiếng hoan hô của hai tỷ đệ, rất nhiều người lập tức xúm lại, vây quanh kiếm khách trẻ tuổi đó. Nhưng họ tỏ thái độ khá lạ lùng, đám tộc nhân lớn tuổi vẻ mặt vô cảm, ánh mắt nghi ngờ dò xét người mới tới, lạnh nhạt hàn huyên mấy câu. Chỉ có đám mực dân trẻ tuổi hơn hờ túm lại, vỗ vai ồn ào thăm hỏi. Đều là bạn bè quen biết của y thuở nhỏ sống tại Sa Quốc, bây giờ đều đã lớn lên, trở thành thanh niên oai hùng dũng mãnh rồi.

Tuy thế, Vân Hoán lại có phần lúng túng. Nhiều năm sống trong quân đoàn khiến mọi phản ứng của y đã trở nên lãnh đạm, gần như không biết phải đáp lại sự nồng nhiệt ấy thế nào. Những bàn tay vui vẻ đưa ra vỗ vai bị y vô thức lách người tránh né không để lộ chút dấu vết, trên mặt vẫn luôn giữ nụ cười nhàn nhạt đúng lễ tiết.

“Vân Hoán! Ngươi còn nhớ ta là ai không?” Chợt một đôi tay nhanh hơn hẵn, y nghiêng mình đi nhưng tránh không khỏi, đôi tay rắn chắc đó lập tức nắm chặt hai vai y, bên tai nghe có tiếng người cười ha hả. “Ta là Áo Phổ! Là tên Áo Phổ to con ngày xưa mỗi lần vật lộn hay dè người ra đánh ấy mà, quên rồi hả?”

Áo Phổ? Y thoáng ngẩn người, ngược đầu nhìn khuôn mặt màu đồng hun, tấm thân cường tráng cùng nụ cười cởi mở. Đây chính là hán tử cao lớn khi nãy đã cầm kiếm lao vào giữa đám ma điều tìm cách cứu Diệp Tái Nhĩ, đệ nhất dũng sĩ Áo Phổ.

Khoe miệng Vân Hoán không kìm nổi thoảng hiện nụ cười, nhưng chẳng nói gì, chỉ hơi nghiêng vai. Không biết y sử lực thế nào, thân mình đã vượt khỏi tay đối phương, lùi lại phía sau một bước.

Những bàn tay nồng nhiệt vươn ra đều rơi vào khoảng không, Áo Phổ không nhịn được, sững người lại. Đồng lửa lại được đốt lên, nhìn trang phục cử chỉ của đối phương, chợt hiểu thân phận ngày nay của Vân Hoán, thần sắc mọi người lập tức trở nên nguội lạnh. Diệp Tái Nhĩ lặng lẽ nhìn người khách vừa tới, chùng như muốn buột miệng kinh hô, nhưng hàm răng trắng muốt lại cắn chặt vào môi, cố gắng nén nhịn.

“Vân Hoán! Cả nhà huynh năm đó đã dời đi đâu, đều không về lại đại mạc sao?” Chỉ có thiếu niên A Đô chưa cảm thấy sự thay đổi thái độ của mọi người, vẫn còn tâm trạng vừa vui mừng vừa kinh ngạc vì thập tử nhất sinh lại tha hương ngộ cố tri, một mực lôi kéo đối phương vào trướng. “Mau mau vào đây uống rượu sữa ngựa tỷ tỷ mới cất... xem xem có ngon hơn rượu trước đây huynh uống không nhé! À, huynh có biết bây giờ tỷ tỷ đã là tộc trưởng rồi không? Mấy năm nay thật quá nguy hiểm, tỷ tỷ dẫn dắt mọi người trốn chạy trên sa mạc, bị đám quân Thiên Sát đó truy đuổi, nửa khắc cũng không dám ngưng nghỉ, huynh mau lại đây...”

Vừa nói được một nửa, màn trướng đã vén lên, cánh tay thiếu niên đột nhiên khựng lại, loạng choạng lùi ra ngoài. A Đô kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn tộc trưởng tỷ tỷ đứng chặn trước mặt mình.

“Trong trướng cất giữ thần vật của tộc, người ngoài không được vào.” Diệp Tái Nhĩ vừa quăn lại tóc gọn gàng, áo hồng nhuộm máu, vẫn lạnh lùng chặn ngang cửa, ánh mắt dừng ngay trên người ân nhân vừa cứu mạng mình, dần từng chữ một: “Đặc biệt là thiếu tướng của quân đoàn Chinh Thiên đế quốc Thương Lưu như các hạ!”

“Vân Hoán!” Giật nảy mình, thiếu niên A Đô thấp giọng gọi, kinh hoàng quay đầu lại.

Đồng lửa đã đốt lên, ánh lửa hồng bập bùng chiếu lên bộ quân phục hai màu bạc - đen trên mình khách, nơi cổ tay và vạt áo đều có thêu ký hiệu loài chim hai đầu cánh vàng. Còn sáu chiếc cánh là tiêu chí thể hiện thân phận tướng lĩnh trong quân đoàn Chinh Thiên của đế quốc Thương Lưu.

A Đô không dám tin vào mắt mình, quan sát trang phục trên người Vân Hoán, đôi mắt trong trẻo sáng ngời chợt tối sầm lại. Vân Hoán đứng ngoài cửa trướng, cảm giác bàn tay thiếu niên đang nắm chặt tay mình, từng ngón từng ngón tay dần rời lỏng, khoe miệng chợt để lộ nụ cười nhạt. Y không đợi đối phương buông hẳn, chỉ hơi lật tay đã hất thiếu niên ra, khẽ cúi đầu với hồng y nữ tử đứng chắn ngang cửa: “Chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt, ta cũng có việc gấp, không thể nán lại lâu. Giao nhân khôi lỗi của ta còn đang đợi.”

Ngập ngừng một lát, quân nhân trẻ đang trầm ngâm đó nói thêm một câu: “Ta chỉ muốn mua của các người hai con xích đà và một chiếc thuyền cát, thế nào?”

Diệp Tái Nhĩ đành mặt lại, dường như hơi khó nghĩ, ngẩng đầu nhìn những người già và tộc nhân vây quanh mình một lượt, không biết trả lời thế nào. Từ lần tạo phản vì không thể nhẫn nhục năm mươi năm về trước, những người Hoắc Đồ bộ như bọn họ đã bị đế quốc Thương Lưu truy sát nhiều năm ròng, cho dù gắng hết sức trốn chạy tới vùng đất bồi hoang vu hẻo lánh, cũng không tránh khỏi một năm, nửa năm lại bị bức ép tàn sát. Bộ tộc của họ chẳng khác nào loài chim bơ vơ lưu lạc không chỗ trú chân, nhất định phải dùng toàn lực trốn chạy trên sa mạc hoang vu không một bóng người này. Trên con đường lưu vong mấy chục năm đó, đã có bao nhiêu tộc nhân chết trong tay quân đội đế quốc Thương Lưu?

Mối hận thù sâu sắc này dường như đã khắc cốt ghi tâm, nếu đổi lại là quân nhân Thương Lưu khác, ngay khi bước vào doanh trướng đã bị toàn tộc hợp lực giết chết. Nhưng, người đến lần này lại là Vân Hoán. Là Vân Hoán đã cùng bọn họ lớn lên.

“Diệp Tái Nhĩ, đừng ép ta”. Nhìn thấy nét phần hận trên mặt các trưởng lão, hiểu ngay mình sẽ nhận được hồi đáp ra sao, ánh mắt thiếu tướng đế quốc chợt lạnh băng, giọng điệu đã trở nên sắc bén: “Đừng bức ta phải tự mình động thủ, ta không muốn làm sự tình xấu đi... Ta chẳng qua chỉ muốn tới núi Không Tịch gặp sư phụ, cần có thuyền cát và xích đà.”

Thái độ vừa uy hiếp vừa khấn cầu hết sức lạnh lùng, trấn tĩnh đó đột nhiên dập tắt hoàn toàn niềm vui sướng trùng phùng khi này.

“Vân Hoán?” Thiếu niên A Đô bị sát khí lạnh lùng đó làm chấn động, không kiềm chế nổi lui lại một bước, nhìn kẻ từng cùng mình vui đùa lúc nhỏ đó, lẩm bẩm đầy nghi hoặc: “Huynh, huynh đang đe dọa... muốn giết hết bọn ta ư?”

“Đây không phải đe dọa, ta chỉ nói theo luật lệ. Đế quốc có quy định: trên thuộc địa, phạm bất cứ tài vật gì của mỗi cư dân, khi cần thiết, quân đội đế quốc đều có thể trưng dụng không cần hoàn lại.” Ánh mắt thiếu tướng chẳng chút lễ độ, tay đặt lên chuỗi kiếm, chăm chăm nhìn nữ tộc trưởng, nhắc lại lần nữa, “Ta cần hai con xích đà và một chiếc thuyền cát.”

“Vứt cái thứ luật lệ thối tha của đế quốc đi!” Một giọng nói lạnh lùng cất lên, kích động kèm phần nộ từ đám thanh niên trong tộc, vô số người xông lên phía trước giận dữ chửi mắng, tuốt sẵn gươm đao, nhưng bị Áo Phổ cao lớn ngăn cản lại, lạnh lùng trầm giọng quát: “Đối phương là đệ tử Kiếm Thánh! Đừng tìm đường chết!”

“Đệ tử Kiếm Thánh?” Đám người Hoắc Đồ bộ đồng loạt ngó ra, chỉ riêng một lão phụ nhân tóc hoa râm, chống gậy lẩm bẩm, ánh mắt oán độc sôi sục. “Nữ Kiếm Thánh Mộ Yên trong Không Tịch cổ mộ sao? Môn

phái Không Tang Kiếm Thánh sao lại thu nhận rợ Bằng làm đệ tử? Mộ Yên Kiếm Thánh ngủ yên đã trăm năm, lẽ nào thần trí đã thật sự lú lẫn rồi sao?...”

“Giết!” Tiếng lẩm bẩm của lão phụ nhân còn chưa dứt, đột nhiên khăn bịt đầu của bà ta xổ tung ra, mái tóc hoa râm bay tung lên. Gương mặt bà lão tái nhợt, lùi lại ba bước dài, cô bé tóc vàng bên cạnh thét lên, nhào lại đỡ lấy bà ta: “Bà ngoại! Bà ngoại!”

“Còn dám có chút gì vô lễ với sư phụ ta, ta sẽ lấy đầu bà đó.” Thiếu tướng Thương Lưu vốn luôn giữ thái độ kiêu chể, lúc này sát khí trong mắt đã hiện rõ, bàn tay cầm kiếm chợt nổi đầy gân xanh, hung tợn đe dọa bà cụ già nua. Thái độ hung hãn đó nhất thời đã trấn áp được đám người Hoắc Đồ bộ, nhưng mặt khác lại kích động tinh thần phản kháng mãnh liệt của đám mục dân.

“Giao cho hắn!” Đang lúc giằng co, thân làm tộc trưởng, Diệp Tái Nhĩ áo hồng chợt thốt lên: “Giao cho hắn những thứ hắn cần!”

“Diệp Tái Nhĩ...” Trong đám tộc nhân xung quanh bắt đầu có những tiếng rì rầm phản đối.

“Không phải là giao cho quân đội Thương Lưu, cứ xem như là báo đáp hắn đã cứu toàn tộc chúng ta khỏi bầy linh điều thôi.” Ánh mắt Diệp Tái Nhĩ sắc lạnh như băng tuyết, từng chữ từng chữ một hạ lệnh: “Người của sa mạc ân oán phân minh, yêu cầu của ân nhân cứu mạng, không ai có thể cự tuyệt.”

Đám mục dân nhìn nhau, đều biết tộc trưởng nói không sai. Tiếng thì thầm kháng nghị dần dần dịu lại. Lão bà lẩm bẩm mấy câu, đoạn vén màn trướng quay đi thu xếp đám gia súc trong chuồng. Đứng ngoài cửa trướng đợi đám tộc nhân chuẩn bị đồ đạc, Diệp Tái Nhĩ nghiêng mình, kéo A Đô đang đứng ngẩn ra đó lại gần, ôm cậu bé vào lòng: “Đừng gần gũi với hắn nữa, nói không chừng, hắn có khi sẽ dẫn đám ma quỷ đó đến truy sát chúng ta!”

“Diệp Tái Nhĩ tử tử!” Thiếu niên không nhin nổi quay đầu nhìn khuôn mặt lạnh băng của gã quân nhân một lượt, phảng phất nét sợ sệt, vội dựa sát vào tay tử tử, thân mình khẽ run lên.

“Lần này ta tới đây không phải để truy sát các người.” Hiên nhiên ngày trước chung sống tại đại mạc hoang vu đã quá hiểu bộ tộc này, Vân Hoán rời tay khỏi cán kiếm, cụp mắt xuống. “Ta có nhiệm vụ khác, các người không phải lo lắng.”

“A... người là quân nhân của đế quốc Thương Lưu, quay về chẳng lẽ không đem tin tức của người Hoắc Đồ bộ chúng ta báo lên thượng cấp để lĩnh công sao?” Diệp Tái Nhĩ cười nhạt, nhìn nam tử thanh mai trúc mã với nàng trước kia, ánh mắt vừa bi ai vừa quật cường. “Thương Lưu đế quốc các người truy sát chúng ta năm mươi năm nay, vẫn chưa có cách nào một mẻ hốt trọn tất cả. Đây quả là công lao to lớn mà...”

Vân Hoán thần sắc vẫn không đổi, cúi mặt xuống nhìn bội kiếm trong tay, lạnh nhạt trả lời: “Nếu như nguyên soái không hỏi tới, ta sẽ không nói.”

Câu trả lời đó ngược lại khiến Diệp Tái Nhĩ sững sờ một thoáng, đoạn phá lên cười: “Không hỏi thì không nói? Nếu hỏi thì sao?”

“Đương nhiên là sẽ nói thật. Thân là quân nhân của đế quốc, tuyệt đối không được nói dối thượng cấp.” Vân Hoán trả lời không chút biểu tình: “Chẳng qua từ khi ta gia nhập quân đoàn tới giờ, Vu Bành nguyên soái chưa bao giờ hỏi đến việc riêng của ta. Ta nghĩ không có chuyện bất ngờ, lần này ngài cũng sẽ không hỏi đến.”

“Vân Hoán, tính tình người sao vẫn cứ ngang ngạnh như vậy?” Lời trả lời chém đing chặt sắt đó khiến Diệp Tái Nhĩ không nén nổi nở nụ cười, không biết nên phần nộ hay nên cảm thấy an ủi. Miệng mỉm cười mà ánh mắt sáng trong lại trở nên ảm đạm, năng siết chặt đệ đệ trong lòng.

“Tử tử, tử... sao tử lại phát run?” Thiếu niên mười ba tuổi không biết che giấu, kinh hoảng ngược đầu lên.

“Không sao cả.” Diệp Tái Nhĩ hất đầu, mái tóc dài vàng óng bay phấp phới, dứt khoát quay đầu, “Xích đà và thuyền cát đều xong rồi. Vân Hoán, từ nay về sau, chúng ta không ai nợ ai.”

Nói chưa dứt lời, thiếu tướng của Thương Lưu đế quốc đã tới bên xích đà và thuyền cát, rõ ràng không yên tâm với những thứ đối phương đã chuẩn bị, kiểm tra một lượt cực kỳ thành thạo nhanh nhẹn. Xác nhận

không giấu bất kỳ cơ quan nào, y mới quay sang khẽ gật đầu với nữ tộc trưởng, lạnh lùng dặt xích đà, quay người đi: “Đã làm phiền rồi.”

Cả đám di dân Hoắc Đồ bộ tụ tập trước trưởng, trơ mắt nhìn thiếu tướng trẻ tuổi này vừa cười vừa dặt theo gia súc trong tộc nghênh ngang bỏ đi, mấy thanh niên không nhịn nổi đã giương cung lấp tên, nhắm vào sau lưng kẻ đám ngang nhiên cướp đoạt đó.

“Dừng tay!” Áo Phổ muốn ngăn cản nhưng đã chẳng kịp, mấy mũi tên vô thanh vô tức xé toạc bầu không khí, vùn vụt lao đi!

“Vân Hoán!” Trong chớp mắt, A Đô nghe thấy tỷ tỷ hét lên thất thanh.

Song, thiếu tướng của Thương Lưu đế quốc vẫn không dừng bước, chỉ phất tay một cái, đã thu hết những mũi tên bay đến vào tay, ngón tay hơi dừng lại, tựa như cân nhắc xem có nên phản kích hay không. Mấy thanh niên lỗ mãng trong tộc đó kinh hoàng lui ra sau, nháy mắt đã thấy những mũi tên khi nãy vùn vụt bay trở lại, tốc độ nhanh gấp ba lần lúc trước, họ còn chưa kịp lùi đã bị đâm trúng vào tâm oa.

“Ai da!” Trong tộc vang lên một loạt tiếng hô hoán, bạn bè người thân của đám thanh niên đó vây lấy xung quanh, cuống quýt đỡ họ dậy, kinh hoàng chửi mắng. Nhưng đám thanh niên ngã trên mặt đất chỉ dờ ra như kẻ ngốc, hồi lâu mới thở phào một tiếng, tự mình đứng dậy, mũi tên ở tâm khẩu (1) rơi ra.

Mũi tên nào cũng đều nhắm nhựi, đầu mũi tên đã bị bẻ gãy.

(1): Vị trí bộ phận tâm oa, tức bộ phận tâm khẩu (ngực) , cũng chính là chỗ lõm phía dưới chính giữa của xương ức (xương lồng ngực), trên thực tế chính là vị trí của dạ dày. Đó là nhiều vị trí chứ không phải chỉ một điểm nào đó (Theo baidu.com)

“Mất mặt quá, ta tưởng người Hoắc Đồ bộ ai ai cũng là hảo nam nhân chứ.” Dừng chân lại, chiến sĩ đế quốc vận quân trang quay đầu nhìn đám thanh niên còn đang kinh hoàng đó, khóe miệng nở nụ cười sắc lạnh. “Diệp Tái Nhĩ, đem sự dũng mãnh sắc sảo khi xưa của cô ra mà quân giáo tộc nhân đi, nếu sau này ta thật sự phụng mệnh tới truy sát, các người còn có sức mà chống đỡ một trận.”

Câu nói lạnh lùng sắc bén đó lại đi kèm với nụ cười khổ não sâu thẳm thẳm. Lúc quay mình bỏ đi, dường như nghĩ đến chuyện gì đó, Vân Hoán bổ sung: “Đúng rồi, kiếm pháp của cô có phải là do sư phụ ta năm đó đã dạy cô trong ba ngày không? Luyện tập chẳng đúng phương pháp gì cả... Kiếm pháp không phải cứ càng nhanh thì càng tốt, mà chính là sự biến hóa vô cùng vô tận, khi tĩnh tại thì hàm ý phong phú, đó mới là chính đạo. Cô quay về cố mà suy nghĩ thêm, để tránh sau này không đón đỡ nổi mười chiêu kiếm của ta.”

Nghe thấy lời căn dặn kiểu đó, Diệp Tái Nhĩ không nén nổi giận dữ, bồng giậm chân một cái, hét lên thất thanh, chửi mắng: “Rợ Bạng chết tiệt nhà ngươi, vì sao ngươi lại đi làm tướng quân của đế quốc khốn kiếp đó! Vì sao lại thế chứ! Được thôi, chúng ta từ nay là kẻ thù không đội trời chung!”

Thiếu nữ áo hồng giậm chân một cái, đột nhiên bắn ra một mũi tên.

Vân Hoán hơi ngửa đầu ra, mũi tên lướt sát qua mũi, tay y nhẹ nhàng bắt lấy mũi tên vàng, phảng phất cũng có chút cảm khái, quay đầu lại, nhìn đám bạn thân thuở thiếu thời, ánh mắt dừng trên khuôn mặt mỹ lệ của hồng y nữ lang: “Diệp Tái Nhĩ, vì sao cô lại làm tộc trưởng của Hoắc Đồ bộ? Đó đều là do mỗi người chúng ta tự mình lựa chọn thôi.”

Thuận tay nhét luôn mũi tên nhỏ vào chiếc túi trên lưng xích đà, thiếu tướng Thương Lưu đế quốc nhảy lên mình xích đà, bỏ đi.

“Để xem rợ Bạng còn hung hăng can quấy được bao lâu...” Dưới ánh trăng, bóng người và xích đà dần dần khuất dạng, Diệp Tái Nhĩ vẫn còn ngơ ngẩn xuất thần, bên tai chợt nghe thấy thanh âm khàn khàn già nua, ẩn chứa nỗi oán hận cay độc: “Đừng tưởng làm môn hạ của nữ Kiếm Thánh thì có thể hoành hành ngang ngược!”

Cô kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy người vừa nói chính là Dịch Áo đại nương, vừa là vu sư, vừa là thầy thuốc trong tộc. Lão phụ nhân từng có năm con trai, ba con gái, nhưng suốt năm mươi năm lưu lạc, đều lần lượt mất cả, hiện tại chỉ có một cô cháu ngoại nhỏ tuổi ở cùng bà lão gần như mù lòa này. Nói đến cừu hận với Thương Lưu đế quốc, trong tộc chỉ e không ai không có.

Đôi mắt màu hổ phách mờ đục của lão phụ nhân, dưới ánh trăng phát ra ánh nhìn oán độc, dõi theo hướng người đi xa dần.

“Dịch Áo đại nương... người, người chẳng lẽ...” Chợt cảm thấy bất thường, Diệp Tái Nhĩ buột miệng.

“Ha ha.... đúng đấy, Diệp Tái Nhĩ diệt nữ, cháu đoán đúng rồi đấy!” Nữ pháp sư già trong mắt rực lên ánh sáng phục cừu sôi sục, cánh tay gầy đét giơ lên cho tộc trưởng thấy vết cắt trên ngón áp út vẫn còn rỉ máu, ha hả cười dài, vung vẩy cánh tay: “Ta đã hạ chú rồi! Tổng cộng đã hạ Nhiên Huyết chú ba lần trên mình hai con xích đà!”

“Dịch Áo đại nương!” Diệp Tái Nhĩ sắc mặt tái nhợt, thân là người Hoắc Đồ bộ, cô cũng biết tác dụng của Nhiên Huyết chú là gì. Nhiên Huyết chú vốn là thứ phù chú tán phát ra mùi máu, hấp dẫn đám ma vật trong vòng trăm dặm điên cuồng công kích!”

“A a a... bọn rợ Băng đó! Chỉ biết thao túng gỗ đá, làm ra mấy thứ máy móc quái vật, đối với pháp thuật hẳn là một chút cũng không thông! Hô hô hô, xem hần kiểm tra một hồi, vẫn không thấy được phù chú trên thân xích đà!” Lão nữ vu vung vẩy cánh tay nhuộm máu, khuôn mặt nhăn nhoe đầy nét oán độc. “Đi tới núi Không Tịch? Thật tốt quá... Ta để hần tới núi Không Tịch làm mồi cho ma vật! Trong vòng một trăm dặm quanh chân núi, đám ma vật nhất định sẽ tụ tập tấn công, chén sạch hần không còn một mẩu! Hô hô hô hô...”

“Trời ơi...” Chợt hiểu ra dụng tâm kế hoạch của nữ vu sư, Diệp Tái Nhĩ rùng mình: “Vân Hoán!”

Theo bản năng, thiếu nữ áo hồng muốn lập tức đuổi theo cảnh cáo thiếu tướng đế quốc Thương Lưu đó, nhưng Áo Phổ đã kịp thời giữ lấy tay nàng, nhìn nàng khê lắc đầu, ra hiệu cho nàng thấy ánh mắt đám tộc nhân bưng bưng cừu hận xung quanh, khiến nàng hiểu ra hiện tại tuyệt đối không thể lại bên vực cho thiếu tướng bên địch.

Đang lúc chần chừ, đột nhiên nghe thấy A Đô mới vừa hồi hã vào trưởng chợt hét lên, rầm một tiếng, là tiếng đồ vật gì đó rơi xuống.

“Cái gì thế?” Nghe thấy vật nặng rơi xuống đất, mọi người đều hoảng sợ thất sắc, Diệp Tái Nhĩ mặt trắng bệch, nghiêm giọng quát lớn: “A Đô? Đệ làm rơi thần vật rồi sao?”

Vừa quát hỏi, nữ tộc trưởng vừa vén rèm xông vào, nhìn thấy đệ đệ đang đứng ngậy người ra đó.

“Không! Không phải đệ làm đâu!” Thiếu niên vốn đang hoảng sợ đến ngay người, mãi lúc này mới hoàn hồn, nhảy dựng lên, chỉ hộp đá trên mặt đất. “Là nó, là nó đột nhiên cử động! Nó bỗng tự mình cử động đó!”

Chiếc hộp bằng đá trắng đặt dưới đất, trên mặt điêu khắc hoa văn phức tạp. Đây chính là thần vật mà năm mươi năm trước tộc Hoắc Đồ bộ nổi dậy chống lại ách thống trị của đế quốc Thương Lưu, đã xông vào tể đàn Băng tộc trên núi Không Tịch đoạt về. Ngoài pháp sư cao tuổi nhất trong tộc, từ trước đến giờ chẳng một ai biết trong hộp phong ấn thứ gì, có giá trị lớn đến nhường nào. Mấy chục năm gần đây đế quốc Thương Lưu bám theo truy sát như hình với bóng mãi không buông tha, họ đã phải hi sinh vô số tộc nhân để bảo vệ thần vật này.

“Thần linh ôi! Lẽ nào... lẽ nào bánh xe mệnh vận bắt đầu chuyển động rồi sao?” Lão nữ vu chợt quỳ xuống, cẩn thận khê khàng nâng hộp đá đó lên, ngón tay khô gầy vuốt ve những chú ngữ phức tạp khắc trên mặt hộp, xem xét kỹ càng.

Từ phong ấn bao bọc nắp hộp ban đầu, một vết nứt nhỏ dần dần lan ra. Dưới vết nứt, có thể thấy lơ lơ một cánh tay trắng nhợt bị chém đứt nằm trong hộp, ngón tay bắt đầu khê khê động đậy.

Đôi mắt màu hổ phách của lão nữ vu đột nhiên phát ra ánh sáng đáng sợ. Bà ta chợt nằm phục xuống đất, nâng hộp đá lên cao quá đỉnh đầu, cất giọng nói già nua khản đặc, run run tuyên bố: “Cảm tạ thần linh, cảm tạ thần linh! Lục hợp phong ấn đã bị phá rồi... Huyết thống đế vương đã bắt đầu dịch chuyển! Bánh xe vận mệnh lại lần nữa quay tròn, người Hoắc Đồ bộ chúng ta lại có thể thấy ánh mặt trời rồi!”

Tuy chẳng hiểu ý tứ những câu nói ban đầu của nữ vu sư, nhưng câu cuối cùng lại nhanh như gió truyền giữa đám tộc nhân. Dự đoán thời tươi sáng tự do đã đến, tất cả mọi người đều lập tức quỳ rạp xuống, phủ phục dưới đất, ca tụng thần linh, trong mắt ánh lên niềm vui mừng khôn xiết.

“Thần linh từng báo mộng cho ta, nói với ta: khi phong ấn trên hộp xuất hiện vết nứt, chúng ta nhất định phải mang thần vật đi ngay tới thành thị phồn hoa nhất ở phía Đông Nam, gặp thiếu nữ do mệnh vận chỉ định giải khai phong ấn, để sức mạnh của dòng máu đế vương tái hiện lần nữa trên thế gian này, sự thống trị của rợ Băng sẽ tiêu tan theo băng tuyết.” Lão nữ vu rì rầm kể lại những lời vẫn nói với người trong tộc bao năm nay, “Hiện nay, cuối cùng cũng đến lúc rồi...”

“Thành thị phồn hoa nhất phía Đông Nam? Là nói Diệp Thành phải không?” Nữ tộc trưởng ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào chiếc hộp đá thần bí, thì thầm tự hỏi một câu, “Muốn người Hoắc Đồ bộ chúng ta... đi tới cái nơi sặc mùi tiền đó?”

“Nhất định phải đi, tộc trưởng.” Trong mắt lão nữ vu ánh lên sự cuồng nhiệt không cho phép nghi ngờ, nhìn Diệp Tái Nhĩ, ngón tay như móng gà run run nắm chặt lấy pháp trượng. “Đó là trách nhiệm mà số mệnh của cô đã định sẵn, cũng là mệnh vận mà tất cả người Hoắc Đồ bộ chúng ta nhất định phải đối diện! Năm mươi năm trước, chúng ta phải trả cái giá diệt tộc để đoạt lấy cánh tay trái của thần linh, chịu đựng mọi sự dày dọa này, cuối cùng cũng tới lúc vận mệnh xoay chuyển rồi!”

“Vận mệnh?” Diệp Tái Nhĩ ngẩn người, mái tóc vàng óng từ trong chiếc khăn hồng lả tả rủ xuống. Nữ tộc trưởng than một tiếng dài, nhân thần trở lại kiên quyết. “Được, vậy chúng ta sẽ xuyên qua sa mạc Bắc Cổ Nhĩ tới Diệp Thành! Ta muốn xem xem, cái gọi là vận mệnh đó thật ra là thứ gì!”

4. Cổ Mộ

Bên cạnh đồng lửa, thiếu nữ giao nhân với mái tóc xanh màu nước biển lặng lẽ đợi chủ nhân trở về. Không bao lâu, quả thật có tiếng bước chân từ hướng Tây Bắc vọng đến, hai con xích đà kéo theo một cỗ thuyền cát xuất hiện giữa sắc đêm tăm tối. Một gã thanh niên khoác quân phục nhảy xuống, vắn tắt ra lệnh: “Thu dọn đồ đạc! Khởi hành trong đêm!”

Hơn nửa đêm không được an giấc, Tương vẫn chỉ đáp lại một tiếng, không chút oán than bắt đầu thu dọn hành trang.

“Ném lên đây!” Đợi mọi thứ thu dọn xong, Vân Hoán ngồi trên thuyền cát đưa tay về phía Tương. Thiếu nữ người cá vắt vù dùng hai tay nâng bao hành lý đó lên, đưa cho thiếu tướng. Vân Hoán một tay nhận lấy, tay kia đồng thời đưa xuống, nhẹ nhàng đỡ Tương, đặt vào chỗ ngồi bên cạnh mình.

“Biết điều khiển xích đà chứ?” Vân Hoán trao dây cương vào tay giao nhân, lạnh lùng căn dặn: “Quan sát sao Bắc Đẩu trên trời để phán đoán phương vị, đi thẳng về hướng tây!”

“Vâng!” Tương đáp lại một tiếng, vẻ mặt vô cảm, nhận lấy dây cương, bắt đầu điều khiển xích đà lên đường.

Xích đà sải những bước lớn, uyển chuyển trên cát, ung dung tiến lên, kéo theo chiếc thuyền cát được chế tạo từ gỗ Hồ Dương, lưu lại trên đường hai vệt hằn sâu. Gió hoang mạc gào thét, thốc thẳng vào mặt. Tuy là tiết trời tháng tư, song nửa đêm, vùng sa mạc Bắc Cổ Nhĩ này vẫn lạnh run người, hơi nóng phả ra từ khóe miệng trong chốc lát đã biến thành làn khói trắng.

Đôi Mắt Vân Hoán vẫn điềm tĩnh ngắm sao. Giữa những ngôi sao nhỏ rải rác khắp màn trời, bảy ngôi sao trong chòm Bắc Đẩu rực rỡ huy hoàng. Ánh mắt y dừng lại ở ngôi sao thứ bảy: Phá Quân, bỗng nhớ đến phong hiệu của y trong quân đoàn là: Phá Quân Thiếu Tướng. Khóe môi y hơi nhếch lên, Thương Lưu Băng tộc từ trước đến nay không tin vào những điều đại loại như số mệnh, y cũng không thừa nhận ngôi sao đó đối ứng với hành động và bản thân mình. Song Vu Bành đại nhân lại giải thích ý nghĩa hai từ Phá Quân là thiện chiến, đánh tan tác quân địch, dùng để ám chỉ ái tướng kiêu dũng, đứng đầu ba quân.

Dưới màn đêm, xích đà kéo theo thuyền cát chạy về cuối trời Tây, song suốt dọc đường ánh mắt thiếu tướng lại có vẻ ngẩn ngơ khác thường.

Y dấu sau vẫn không có bạn... Mẫu thân mất sớm, phụ thân hi sinh trên sa trường, tỷ tỷ và muội muội trước sau hiến thân thành Thánh nữ. Tất cả những người bên cạnh y đều không thể lưu lại lâu dài. Bên y lâu

nhất chẳng ngờ lại là một giao nhân, Tiêu... Song ba tháng trước cũng đã vì y hi sinh trong một trận chiến. Hiện tại, cả những bằng hữu thân thiết trước kia cũng đã đoạn tuyệt quan hệ với y.

Thế nhưng trong lúc những hồi ức này trôi chảy, sắc mặt thiếu tướng Thương Lưu để quốc vẫn lạnh lùng như thường lệ.

Lặng lẽ bên ba, không biết qua bao lâu, sắc trời dần dần sáng hơn. Đại mặc vẫn trải dài mênh mông vô tận, song trong lớp bụi cát vàng mù mịt đã mơ hồ thấy được bóng dãy núi xanh thăm thẳm uốn lượn nơi phương xa. Đó chính là núi Không Tịch, sừng sững cuối trời Tây.

Trong làn gió trước buổi bình minh vẫn còn nghe văng vẳng tiếng khóc than. Bi thương và oán hận đến trăm năm vẫn chưa tan.

Người Không Tang tiền triều tin rằng con người sau khi chết đi vẫn còn lưu lại hồn phách. Núi Cửu Nghi ở tận cùng phương Bắc chính là cửa vào âm giới. Người chết từ nơi đó sẽ qua bỉ ngạn chuyển sinh. Nếu những hồn phách ấy không thể bước qua cửa, thì sẽ đến tụ họp trên đến đỉnh núi Không Tịch sừng sững giá buốt cuối trời Tây, cùng nhau tan biến. Một trăm năm trước đế quốc Thương Lưu đã thống trị vùng Vân Hoang đại địa, để trấn áp những người Không Tang sau khi chết vẫn không chịu an phận nghỉ ngơi, họ đã lập nên tế đàn trên núi Không Tịch, thiết lập phong ấn vô cùng lợi hại.

Giờ đây, không ai dám leo lên đỉnh núi ngút trời, quanh năm tuyết phủ đó nữa. Truyền thuyết kể rằng, sau khi những người Không Tang bị đóng đinh trên núi Không Tịch, thi thể được phân theo bộ tộc thuộc địa thành sáu núi lớn. Mỗi một núi xác người ấy đều khúc khuỷu ngoằn ngoèo, tựa hồ như lăng mộ mãi mãi không có điểm dừng. Lăng mộ tử vong ấy phân thành chín tầng, bốn bức tường lại dùng ngàn vạn xương trắng xây nên. Mỗi một cửa cung đều có dán bùa chú cấm cố tự tay Trí Giả đại nhân viết. Thi thể càng cao quý, tỷ như chúa tể các tộc, càng bị phong ấn sâu trong địa cung.

Thế nhưng những quỷ hồn kia vẫn không thể an phận, tuy bị cấm cố tại lăng mộ, vô phương rời khỏi, nhưng lại cố gắng mang oan niệm xuyên khỏi địa cung, mọc rễ đâm chồi thành cây thân đỏ, hướng về cố đô phía Đông than khóc không ngừng. Những “cây” hình người ấy mọc chi chít khắp núi Không Tịch. Từ xa nhìn lại, trên đỉnh núi trắng như tuyết như mọc ra rừng san hô đỏ, mỹ lệ muôn phần. Song những nhánh cây ấy lại cực kỳ âm độc, có thể lôi kéo bất cứ sinh linh nào tiếp xúc với nó vào vùng tử vong. Một trăm năm nay, không ai dám lên núi Không Tịch một bước, thậm chí chim chóc cũng chưa từng bay qua đỉnh núi.

Ngoại trừ quân đoàn đế quốc Thương Lưu đóng quân trấn giữ Sa Quốc ở Tây Bắc ngoài thành Không Tịch, vùng sa mạc này hiếm có mục dân xuất hiện, dù là những tên cường đạo cướp của tung hoành sa mạc, coi trời bằng vung cũng không dám đến gần khu vực tử vong này.

Trong ánh bình minh, Vân Hoán nhìn ngọn núi đồ sộ phương xa đang dần dần hiện rõ, thần sắc có chút ngẩn ngơ.

Khi còn bé, y cùng người nhà bị đế quốc Thương Lưu trục xuất đến vùng này. Cư trú ở nơi đây, thiếu niên bướng bỉnh, lắm lì bị tất cả mục dân bản xứ ức hiếp và cô lập, không chỉ người lớn không qua lại với gia đình y, thậm chí những đứa trẻ hung hãn trên sa mạc đó cũng thường xuyên gây khó dễ cho hài tử Băng tộc, sắc mặt trắng bệch như y. Mỗi ngày chỉ cần y đi một mình, gây hấn và đánh lộn là điều không thể tránh khỏi.

Những thiếu niên đại mặc đó bản thân cũng có sự kiêu ngạo riêng, tuy kéo bạn đến, nhưng chưa từng quần áo với một đứa trẻ Băng tộc đơn độc, chỉ khiêu chiến một chọi một. Bọn trẻ con mục dân cao và khỏe ấy, vật lộn bản thân so với y càng thông thạo gấp mười lần, song trong những trận đánh ác liệt, y vẫn chiến thắng bởi sự hung dữ và ngoan cường. Cách đánh liều mạng như vậy dần dần dọa được bọn trẻ con mục dân cao to đó. Bất kể có phải là rợ Băng hay không, mọi bộ tộc dưới ánh mặt trời gay gắt trên đại mặc rộng lớn đều kính trọng tính cách bất khuất, ngoan cường. Về sau, đánh nhau mỗi ngày không còn là khiêu chiến giữa các chủng tộc với nhau, ngược lại trở thành một dạng trò chơi đọ sức giữa những đứa trẻ cùng tuổi.

Áo Phở cao to đề y đánh, nha đầu Diệp Tái Nhĩ ngang tàng ngày xưa thích lấy roi da quất y, lúc đó A Đô vẫn còn bé tí... Chính những người đó đã khiến cho thời niên thiếu bấp bênh, trôi giạt của y không còn trống

trải. Lúc đấy y chẳng qua chỉ là một đứa trẻ Bạng tộc bình thường bị lưu đày, vẫn không biết đám người du mục đó lại là di dân bộ lạc Hoắc Đồ mà đế quốc truy sát nhiều năm.

Thế nhưng... Điều đó có quan trọng gì? Khoảng thời gian đó, y không phải quân nhân, không phải thiếu tướng quân đoàn Chinh Thiên, y chẳng cần quan tâm người bên cạnh có mưu đồ lật đổ quốc gia của bọn y hay không. Y chẳng qua là một đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi chơi với đám trẻ con cùng tuổi, bởi vì trong thành Không Tịch không có đứa trẻ Bạng tộc nào khác.

Còn nhớ, có một hôm, nha đầu Diệp Tái Nhĩ đưa ra đề nghị. Cô bé kể rằng bãi đá hoang vắng phía Nam bên ngoài thành, dưới chân núi Không Tịch, có một ngôi mộ cổ xây bằng đá. Trong truyền thuyết, đó là nơi ở của nữ tiên. Vào đêm trước ngày trăng tròn, rất nhiều mục dân đều đến trước mộ quỳ bái, khấn vái, thỉnh cầu sự ban phúc của nữ tiên trong mộ. Dưới ánh trăng rằm, khi bọn linh điệu và tà ma gào thét, nữ tiên đó liền xuất hiện, điều khiển chớp điện chói sáng trên bầu trời, xua đuổi những con ma vật ấy, bảo hộ sự an toàn của mục dân và vật nuôi.

“Chúng ta đến đó xem đi!” Tất cả trẻ con đều chất chứa nỗi niềm khát khao phiêu lưu mạo hiểm trong tâm. Nghe xong câu chuyện của Diệp Tái Nhĩ, toàn bộ hồ hoán đứng dậy, chen chúc nhau chạy đến ngoại thành, y đương nhiên cũng bị kéo theo cùng.

Sau đó, tại nơi hoang vu ngoài thành Không Tịch, những đứa trẻ nhanh chóng bị các cạm bẫy và trận pháp kì quái giữ chặt, kêu cứu thất thanh. Cửa đá cổ mộ chậm chậm mở ra, một nữ nhân thanh nhã, mi lệ ngồi trên xe lăn mỉm cười, dường như đang ngẩng đầu ngắm nhìn ánh tà dương trên cao rơi xuống bề mặt đại mạc, trong lòng ôm một con tiểu hồ ly màu xanh, ánh mắt lạnh lợi, chăm chú nhìn những vị khách.

Thiếu niên Bạng tộc và hết thảy bạn y cùng ngẩng người ra nhìn. Nữ nhân trước mắt không còn trẻ, tuổi tác ước độ tam tuần, sắc mặt trắng bệch như có bệnh. Y phục toàn thân trắng toát, mái tóc đen dài như thác nước tuôn xuống, lúc mỉm cười, sống mắt ôn nhu như mộng, trong vẻ dịu dàng mi lệ khôn tả lại mơ hồ ẩn hiện khí chất mạnh mẽ.

Rất lâu, nữ nhân trên xe lăn đó mới quay đầu lại, hướng về đám trẻ con đang hoang mang ấy, nở nụ cười: “Hoan nghênh!”

Đây là nữ Kiếm Thánh của tiền triều Không Tang, cùng với Tôn Uyên là người có kiếm thuật tối cao trên khắp Vân Hoang đại lục, tên gọi Mộ Yên. Từ lúc Không Tang khai quốc đến nay, Kiếm Thánh truyền từ đời này sang đời khác, sinh ra vô số anh hùng hiệp khách, lưu danh sử sách. Song danh xưng Kiếm Thánh chẳng phải chỉ một người, mỗi một đời đều có nam nữ hai vị Kiếm Thánh, địa vị ngang nhau. Mỗi người được truyền thụ và thông hiểu phong cách kiếm thuật khác nhau, tựa như ngày với đêm, trời cùng đất, tương hỗ sinh tồn. Do rất nhiều nguyên nhân, Mộ Yên ngày trước sau khi xuất sư, chưa từng hành tẩu trên vùng đất Vân Hoang đã gặp phải biến cố, đoạn tuyệt ý nghĩ đặt chân vào hồng trần. Cho nên dù là nữ Kiếm Thánh Không Tang, không như sư huynh Tôn Uyên danh chấn thiên hạ, sự tồn tại của bà thậm chí người thường không hề biết đến.

Những điều này, sau khi chính thức bái sư nhập môn, trong khoảng thời gian ba năm y mới dần dần biết được. Trước đó, y chỉ cảm thấy nữ nhân như thế tuyệt không phải người đang sống trong cõi hồng trần này, phảng phất như hình ảnh lạnh lẽo xuất trần từ khoảng thời gian nào xa xưa lắm, khiến lòng người sinh lạnh, dấy lên niềm kính ngưỡng.

Đẹp bỏ sự gai góc, bướng bỉnh, thiếu niên Bạng tộc phủ phục dưới chân nữ tử dị tộc. Và người sử dụng xe lăn ấy nhẹ nhàng đặt tay lên đỉnh đầu y, truyền thụ kiếm quyết. Không ngờ y đã bái một nữ nhân Không Tang làm sư phụ.

Đang trầm tư, ngón tay y vô thức vuốt lên bội kiếm ở eo lưng, trong lòng đột nhiên xú động.

“Hoán.” Con chữ nhỏ tên y khắc trên chuôi kiếm bạc đó chạm vào lòng bàn tay, nhắm mắt lại cũng có thể nhớ ra từng nét chữ mạnh mẽ, thanh lệ kia. Song gương mặt của sư phụ đã phai mờ trong kí ức, chỉ còn lại một hình ảnh cao quý ôn nhu, giống như vầng trăng mỗi đêm ngẩng đầu là nhìn thấy.

Y sau khi trưởng thành thường nghĩ lại, rốt cuộc vì sao sư phụ phải phá lệ thu nhận đệ tử Bạng tộc như y?

Trong cùng một thời đại, chỉ cho phép có nam nữ lưỡng danh Kiếm Thánh. Bạch Anh quận chủ tiền triều

hiện ở trong Vô Sắc thành. Đại tướng Tây Kinh của Không Tang những năm gần đây tuy không thường hành tẩu trên Vân Hoang, nhưng những người hiệp khách lang du bốn phương vẫn truyền miệng về sự tồn tại của y. Sự cân bằng đã hình thành, theo quy củ Kiếm Thánh môn, sư phụ tuyệt không được thu nhận đệ tử thứ ba.

Hơn nữa, y còn là hài tử của địch quốc Băng tộc, tuy chẳng phải môn phiệt quý tộc trong Già Lam hoàng thành nhưng vẫn là Băng tộc. Thế lực đã tiêu diệt cổ quốc của sư phụ, đến nay vẫn còn tiếp tục trấn áp lực lượng tàn dư Không Tang.

Sư phụ... Đích thực vì y thiên tư tuyệt đỉnh, mới mang toàn bộ tuyệt kỹ Không Tang Kiếm Thánh dốc lòng truyền thụ chăng? Hay là, sư phụ đã biết được bí mật tổ tiên Vân gia của y? Hoặc là... hoặc là vì sư phụ bệnh nặng nhiều năm, tự biết sắp sửa về trời, nên nóng lòng tìm một đệ tử để kế thừa y bát?

Khoảng thời gian đó, y chỉ là một đứa trẻ, trong lòng đã thầm thắc mắc, thường hay âm thầm quan sát sư phụ, suy đoán dụng tâm và thâm ý phía sau hành vi của nữ Kiếm Thánh Không Tang này. Từ bé, y đã không phải là đứa trẻ trong sáng vô tư, thâm tâm chất chứa đầy những ngờ vực.

“A, Hoán nhi, con nhìn xem, nhìn xem!” Song ngồi trên xe lăn, nhìn đám trẻ con mục dân nhón nháo không ngừng nơi mảnh đất trống trước mộ, trên gương mặt trắng bệch của nữ tử lại nở nụ cười rạng rỡ, tươi sáng. Ngón tay nhỏ nhắn, thanh tú chỉ cho đệ tử thấy: “Con nhìn Áo Phổ kia! Có giống một chú chó ngao nhỏ hùng dũng chồm vào người ta không?”

Vẻ mặt tươi cười, ôn nhu đó, giống như ngọn gió thanh mát nhẹ nhàng nhất trên sa mạc, trong nét sáng trong lại thoáng lộ vẻ tang thương.

Thiếu niên cầm kiếm đứng sau lưng sững sờ, đột nhiên có phần xấu hổ cúi đầu xuống, không dám nhìn tiếp.

Ngoài cửa Diệp Tái Nhĩ vào Áo Phổ đang cãi nhau hăng say, tên Áo Phổ to lớn ấy hiển nhiên là nhường cho bé gái áo hồng thấp hơn y một nửa cái đầu. Song Diệp Tái Nhĩ không biết vì đâu mà nổi giận, một mặt quát mắng, một mặt cầm roi vốn để điều khiển xích đà chan chất quất tới. Áo Phổ tất nhiên không dám động thủ đối với con gái tộc trưởng, chỉ đưa hai tay lên che đầu, mỗi roi lưu lại trên làn da thô ráp màu đồng hun một vết đỏ.

“Diệp Tái Nhĩ khi trưởng thành, nhất định là một đóa hoa biết đi trên sa mạc đấy.” Nhìn bé gái oai hùng tràn đầy sức sống, trên gương mặt nhợt nhạt, một mỗi của nữ Kiếm Thánh khe khẽ nở nụ cười, sâu trong đáy mắt lại ẩn ước vẻ ngưỡng mộ. “Một đóa hoa Hồng Cúc có gai rọc rõ nhất, xinh đẹp và mạnh mẽ... Đẹp biết bao.”

“Sư phụ!” Dường như nghe thấy sự suy nhược trong giọng điệu của sư phụ, y giật nảy người, lập tức dâng bát thuốc lên. “Xin uống thuốc ạ!”

“Chà... Suýt tí nữa thì quên.” Nữ Kiếm Thánh quay đầu nhận bát thuốc, sắc mặt trắng bệch gần như trong suốt. Rồi đột nhiên, bà nhìn đồ đệ mỉm cười: “Hoán nhi, con biết con giống gì không?”

“Sao ạ?” Thiếu niên ngây người ra một lúc, không đợi thần trí y kịp trấn tĩnh, ánh mắt Mộ Yên đã xuyên qua cửa mộ, bao trùm lên bầu trời trong xanh, biển cát vàng óng bên ngoài, ngắm cánh chim trắng to lớn đang vờn gió giữa hoang mạc, ngâm nga giọng: “Con cũng như chú bạch ưng trên đại mạc kia... Lạnh lùng, sắc sảo, kiêu ngạo, một khi vỗ cánh thì có thể chấn động gió mây, nhìn khắp chín tầng trời.”

Lời bình luận như thế, y chưa từng nhận được từ sư phụ, về sau cũng không được nghe lại.

Thế nhưng nữ Kiếm Thánh uống xong bát thuốc, thần sắc vẫn mệt mỏi, ngón tay trắng bạch cầm chén không, lại cảm giác có phần kiệt lực. Cúi đầu, bà mỉm cười lãnh đạm, vẫy tay: “Ta truyền cho con kiếm của Kiếm Thánh... Cũng không biết mai này rồi sẽ ra sao”.

“Sư phụ yên tâm,” Dường như bị thần sắc tiêu tụy trên gương mặt sư phụ làm kinh động, y lập tức cúi đầu xuống, khụy một gối trước xe lăn, “Đồ nhi nhất định ghi nhớ cẩn thận lời dạy của thầy, rút kiếm vì người trong thiên hạ, tiêu diệt tà ma, bình định bốn phương, khiến Vân Hoang không còn loạn lạc rồi ren, khiến trăm họ an cư lạc nghiệp.”

Trong câu nói kiên định đường hoàng như thế, lại lơ mờ ẩn chứa một tầng ý nghĩa khác, cũng cương quyết, sắt đá tương đương.

Mộ Yên nhìn xuống, nhưng không thấy rõ vẻ mặt của gã đệ tử trẻ tuổi. Tuy vậy, nữ Kiếm Thánh Không Tang đã hiểu rõ điều mà đứa trẻ này kiên trì theo đuổi, cuối cùng cũng chỉ thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa.

“Nếu như không cần thiết, đừng quay lại tìm ta.”

Hôm y xuất sư, sư phụ trao thanh Quang Kiếm mới đúc dành riêng cho y, đặt lên tận tay. Nữ Kiếm Thánh ngồi trên xe lăn đã dần dò như thế, giọng nói kiên quyết, lãnh đạm, hoàn toàn khác hẳn sự ôn hòa hiền dịu ngày thường. Y lúc ấy đã quyết tâm đi xa, cùng người nhà rời khỏi vùng đại mạc này, trở về Già Lam thành. Khoảnh khắc đó, y vốn không có ý nghĩ sẽ trở lại nơi này. Song nghe lời căn dặn sau cùng lãnh đạm như vậy, trong lòng thiếu niên lại bất chợt xót đau, đến lúc ngẩng đầu lên thì cổ mộ đã rầm rầm đóng lại.

Tảng đá phong mộ khổng lồ hạ xuống, sức mạnh ấy dẫu cả vạn quân cũng đều bị chặn lại. Tất cả đường như trở về ba năm trước.

Y cuối cùng hiểu được rằng, lại có thêm một thứ thuộc về thời niên thiếu lang bạt kỳ hồ, tiếp tục rời xa y.

Trong lúc tâm tư tán mạn, ánh mắt y cũng lơ đãng, chỉ theo xích đà tiến về phía trước, lướt qua một vùng đồi cát mênh mông. Hồng Cúc lúc này còn chưa đến mùa nở hoa mỗi năm một lần, những thân cây gai nhọn tua tủa đung đưa trong gió cát. Trên bầu trời xanh thẳm có vài bóng đen phóng vút đi với tốc độ kinh người.

Đó là Tát Lãng ưng của Sa Quốc, như tia chớp đen xuyên qua lớp bụi vàng, như một cơn gió tự do mạnh mẽ.

Sư phụ... Còn sống chứ? Nếu như còn sống, người giờ cũng già yếu như nữ vu sư Hoắc Đồ bộ ban này chẳng?

Cố gắng nhớ lại lần gặp mặt sư phụ sau cùng, Vân Hoán hơi chau mày, ánh mắt của quân nhân mặc quân trang đeo bội kiếm dường như không tương xứng với nét mặt. Y chỉ mơ hồ nhớ lại, thương thế của sư phụ rất nghiêm trọng, luôn luôn phải uống thuốc. Ba năm đó mỗi lần gặp người, y đều có cảm giác người như hoa Hồng Cúc sắp phai tàn dưới ánh tịch dương, phát ra tia sáng mỏng manh.

Màn đêm lại buông xuống, họ đã đi về hướng Tây rờn rã một ngày một đêm. Bóng núi Không Tịch từ mờ ảo tựa tranh thủy mặc trở nên cao lớn sừng sững, dường như chiếm trọn cả bầu trời đập vào tầm mắt y.

Dưới chân núi, một tòa cô thành vững vàng như sắt thép xây tựa vào thế núi Không Tịch cao và hiểm trở. Từ xa nhìn lại chỉ thấy tường thành và bề mặt to lớn, vách đứng chọc trời, trên thành có lác đác vài ánh đèn phát ra từ chòi gác. Vân Hoán biết đó là khu vực đóng quân của quân đoàn đế quốc, cứ điểm núi Không Tịch ở phương Bắc. Tòa thành trì này được kiến lập vào năm mươi năm trước, còn trước đó vùng này vẫn là lãnh địa của người Hoắc Đồ bộ bản xứ.

Năm mươi năm trước, bộ lạc Hoắc Đồ nổi dậy khởi nghĩa, sau khi xông vào lăng mộ tử vong ở núi Không Tịch, đã chịu sự truy sát toàn lực của đế quốc, do đích thân nguyên soái Vu Bành lãnh đạo quân đoàn Chính Thiên, cùng phối hợp với quân đoàn địa phương chinh phạt, tiêu trừ. Không quá hai năm, Hoắc Đồ bộ lâm vào bước đường cùng, hàng ngàn hàng vạn thi thể chồng chất trên đại mạc, bị Tát Lãng ưng mổ rĩa, sa lang xâu xé. Bộ lạc Hoắc Đồ lớn mạnh nhất trong số bốn bộ lạc của Sa Quốc nhanh chóng bị tiêu diệt gọn gàng, từ đó bất vô âm tín. Lãnh địa của Hoắc Đồ bộ cũng do đế quốc trực tiếp phái quân đoàn tiếp quản, trấn giữ, kiểm chế ba bộ lạc khác trên sa mạc, khiến họ không dám sinh dị tâm.

Mọi việc dường như đã lắng xuống, người Bằng tộc ở đế đô đã qua mười năm không nghe nhắc đến ba chữ “Hoắc Đồ bộ”. Một dân tộc lớn mạnh là thế, đã bị một bàn tay sắt ngang nhiên xóa bỏ khỏi lịch sử, giống như Không Tang một trăm năm trước. Cũng chỉ từ miệng tướng quân cao cấp của đế quốc Thương Lưu còn thỉnh thoảng bật thốt ra ba tiếng “Hoắc Đồ bộ”. Bởi vì chỉ họ mới có khả năng tiếp xúc với bí mật quân sự dành cho quân nghiệp, việc truy sát Hoắc Đồ bộ năm mươi năm qua chưa hề chấm dứt.

Vân Hoán sau khi kết thúc khóa học tại Giảng Võ đường được trực tiếp giữ lại Quân Thiên bộ thuộc quân đoàn Chinh Thiên, có nhiệm vụ trấn thủ đế đô Già Lam. Đây vốn là con đường thăng tiến nhanh nhất trong quân đội. Dựa vào năng lực xuất chúng cùng với bối cảnh gia thế hiển hách, thêm phần đề bạt của nguyên soái Vu Bành, mới hai mươi ba tuổi y đã trở thành tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử đế quốc. Cũng chính vì thế tuy được mệnh danh thiếu tướng kiêu dũng đệ nhất ba quân nhưng trên thực tế rất ít khi y rời khỏi Già Lam thành chấp hành nhiệm vụ, mà dụng phần lớn tinh lực để ứng phó với các thế lực bí mật gây hỗn loạn ở đế đô.

Trong lần giao thủ với Tây Kinh, bản thân phải chăng đã chịu thiệt về mặt kinh nghiệm chiến đấu thực tế? Nhìn cô thành trước mắt, Vân Hoán nắm chặt Quang Kiếm trong tay, nhớ lại trận đánh với đồng môn sư huynh tại quận Đào Nguyên ở Trạch Quốc ba tháng trước, chân mày từ từ chau lại.

Nhưng mà, so với y, Tây Kinh sư huynh dường như đã thua về thể lực và tốc độ? Không đúng! Nhớ lại sát na Tây Kinh thất thủ sau thời điểm tối hậu, lúc bản thân y nhất thi thể của Đinh lên đỡ lấy một kiếm của đối phương, Vân Hoán cau mày, lắc đầu. Sư huynh Tây Kinh thua bởi quá nhiều vướng mắc trong lòng, không thể phát huy “Kiếm thuật” đến cấp độ cao nhất.

Tây Kinh sư huynh... Còn có sư tỷ Bạch Anh chưa biết mặt, hai vị đệ tử Kiếm Thánh môn.

Toàn môn phái Kiếm Thánh, trước nay qua nhiều thế hệ tuy nằm ngoài sự thống trị của vương triều Không Tang, nhưng chẳng phải cũng là người cùng tộc Không Tang sao? Tuy tự do bên ngoài, nhưng khi biến loạn xảy ra họ cũng rút kiếm vì bốn tộc chứ? Như Tây Kinh và Bạch Anh... Không biết rốt cuộc sư phụ có tâm tư gì mà thu nhận ta làm môn hạ?

Trong lúc lo nghĩ thất thần như vậy, thiếu tướng của đế quốc Thương Lưu trầm ngâm nhìn ánh đèn trên tòa thành thép, lại nhìn dưới chân thành một tòa cổ mộ xây bằng đá trắng. Y đưa tay vào trong người lấy ra một chiếc lệnh phù, cúi đầu nhìn mãi, dường như nảy sinh một chút do dự.

Rốt cuộc có nên đến chỗ sư phụ trước không? Bản thân gánh vác nhiệm vụ bí mật như vậy, mỗi giờ mỗi khắc cần cẩn thận hành sự mới tốt. Tối nay trên núi Không Tịch ma vật tứ phương lại đang tụ tập, bản thân có nên cầm lệnh phù của Vu Bành đại nhân vào Không Tịch thành, rồi liên hệ với quân đoàn đóng quân tại vùng này không? Hay đợi ngày mai mới đi gặp sư phụ? Mình đơn độc như vậy tiến vào cổ mộ lỗ như có chuyện gì bất ngờ xảy ra... Cũng tốt...

Nghĩ đến đây, tay Vân Hoán đột nhiên run lên, cảm giác toàn thân chợt lạnh.

Nảy sinh chuyện gì bất ngờ? Chuyện gì mà cũng tốt?

Câu hỏi đó y chẳng qua đột nhiên nghĩ đến, nhưng lại khiến y cảm thấy trong lòng rối loạn, căn bản không thể tiếp tục suy nghĩ như bình thường.

“Tương, quay lại, đến thành Không Tịch trước đã.” Dùng sức nắm chặt lấy Quang Kiếm bên hông, cho đến khi chữ “Hoán” khắc ở bề mặt in vào lòng bàn tay, Vân Hoán cuối cùng đã hạ quyết tâm, lãnh đạm căn dặn giao nhân khôi lỗi kẻ bên mình.

“Vâng.” Tương vốn dĩ không hiểu chủ nhân ở bên cạnh trong khoảnh khắc đó suy nghĩ bao nhiêu điều, chỉ đơn giản đáp lại một tiếng, rồi kéo dây cương, điều khiển xích đà chuyển hướng, theo con đường đá hoang vắng ngoài thành trở về quan đạo.

“Đợi ngày mai, vào thành mua một giỏ đào rồi đến thăm sư phụ.” Hình ảnh ngôi cổ mộ cứ xa dần khỏi tầm mắt, trong lòng đột nhiên nảy sinh ý nghĩ, khóe miệng Vân Hoán để lộ một nụ cười mơ hồ, khó hiểu. Nhớ lại khi xưa, sư phụ đã luyện thuật Quá Tích Cốc, giống như tiên nhân không cần ăn uống, song thứ duy nhất người yêu thích chính là những quả đào ngày xuân tươi ngon. Khoảng thời gian ấy, đám trẻ con bọn họ mỗi lần đến gặp sư phụ, hầu như đều không quên mang theo một giỏ quả từ vùng ốc đảo hoang mạc.

Những chuyện vụn vặt như thế, không ngờ sau bao nhiêu năm vẫn nhớ rõ ràng... Vân Hoán thở dài một tiếng khó hiểu, quay đầu lại: Chỉ mong làm như thế có thể khiến sư phụ đồng ý giúp đỡ.

Giữa mênh mông đại mạc này, chỉ e ngoài sư phụ ra không một ai có thể giúp được y.

Trong khoảnh khắc Tương rung cổ tay giật dây cương để xích đà quay đầu, đột nhiên phát hiện hai con xích đà dễ bảo như cùng khựng lại một chỗ, toàn thân run lấy bầy.

Giao nhân khôi lỗi không rõ nguyên cớ, chỉ tiếp tục thét mắng, thúc giục xích đà di chuyển.

“Dừng lại!” Vân Hoán đột nhiên thấy bất thường, có cảm giác một luồng sát khí vô cùng vô tận ồ ạt hiện ra, đang tầng tầng lớp lớp bao quanh họ. Trên trời dưới đất đâu đâu cũng có sát khí! Là chuyện gì... Thứ gì đang đến? Trên núi Không Tịch mây đen cuộn cuộn, là những con linh điều đang kêu gào vỗ cánh phóng tới. Vẫn còn cách hơn chục dặm nhưng sát khí ép tới đã mãnh liệt đến thế rồi!

“Cẩn thận!” Khi nhìn thấy trên thân xích đà thấm thấu ra từng giọt, từng giọt máu, Vân Hoán thét lên một tiếng, một tay kéo Tương ra khỏi vị trí đánh xe, tay phải đặt lên vùng eo. Trong màn đêm, Quang Kiếm sáng ngời rời khỏi vỏ.

Hai con xích đà đứng yên tại chỗ, dường như bị một thứ vô hình nào đó giữ chặt, không thể cự quây. Chúng há hốc miệng thở gấp, co giật. Không hiểu thứ sức mạnh quỷ dị nào đang khống chế thân xác to lớn đấy, lại có thể khiến chúng đến chút sức để kêu thảm cũng chẳng còn. Dưới lớp da lông màu đỏ, dường như đột nhiên bị vô số hàm răng sắc nhọn cắn vào, mỗi lỗ chân lông đều thấm ra máu tươi, nhuộm đỏ cát sa mạc. Máu rơi xuống cát bị hấp thu trong chớp mắt, điều kì quái chính là những giọt máu ấy vừa thấm vào trong đất, cát vàng phẳng phát chuyển động sục sôi!

Sa mạc trong đêm vốn dĩ tĩnh mịch, mênh mông vô bờ, lúc này lại giống như khoảnh khắc tảng đá to rơi xuống nước, làm nổi lên sóng to gió lớn. Máu của xích đà từng giọt từng giọt thấm vào cát, mặt đất bất ngờ cuộn cuộn trỗi dậy. Thoạt tiên chỉ là khu vực xung quanh thuyền cát chập chờn nổi sóng, song giống như sóng nước dập dờn tạo thành từng vòng tròn, phạm vi nhanh chóng được mở rộng thêm. Cuối cùng, cả vùng sa mạc giống như nước sôi sùng sục, cuộn cuộn dâng trào.

Cảnh tượng quỷ dị như thế khiến Vân Hoán nín thở, nắm chặt Quang Kiếm, toàn thân tích trữ sức lực, sẵn sàng bộc phát.

Y từng gặp đối thủ cực mạnh, nhưng chưa bao giờ gặp phải sức mạnh siêu nhiên như vậy!

Dưới mặt đất có một thứ gì đó đang rên khóc, cả vùng sa mạc càng lúc càng cuộn cuộn mạnh mẽ hơn, tựa hồ có thứ khủng khiếp nào đó sắp phá đất chui ra. Còn tiếng kêu khóc của linh điều trên núi Không Tịch nơi xa cũng đáp lại, dường như đã cảm giác được lời kêu gọi từ nơi này, ré lên một hồi. Bầy ma vật đó vốn dĩ tụ tập trên đỉnh núi đột nhiên quay lại, nhắm hướng Vân Hoán đồng loạt ủa tới, những đôi cánh to lớn, đen nghìn nghịt ấy che kín cả vầng trăng tròn vành vạnh, in bóng đen u ám lên trên sa mạc sục sôi.

Tiếng kêu khóc trên trời dưới đất đan xen vào nhau, quỷ dị như cơn ác mộng.

“A!” Tương thét lên một tiếng, song trong giọng thét ấy không có vẻ sợ hãi cũng không có vẻ lúng túng. Đây là điểm tốt nhất của khôi lỗi, không biết hoảng hốt, không tham sống sợ chết, ví như tình huống nguy cấp hiện tại cũng không kinh hoàng thảng thốt, khóc lóc than thở như người bình thường.

“Mặc chiến y giao tiêu vào chưa?”. Vân Hoán giữ kiếm, kéo Tương từ từ lùi về sau, rời khỏi vị trí cố định của chiếc thuyền cát, đôi mắt cẩn thận quan sát mặt đất càng lúc càng nhấp nhô bất ổn, một mặt nhanh chóng hạ lệnh với khôi lỗi bên cạnh: “Theo ta! Nhất định phải cố gắng hết sức bắt kịp ta! Hiểu chứ? Nếu như theo không kịp, cô tự đi về phạm vi cổ mộ kia...”

Nói chưa dứt câu, dưới chân đột nhiên hựt hẫng.

Trong chớp mắt cát chảy đã trũng xuống, giống như xoáy nước chuyển động hút vào tận vùng tối tăm sâu thẳm nhất. Lại giống như trên mặt đất đột nhiên mở ra một cái miệng khổng lồ, nuốt trọn mọi vật. Xích đà cuối cùng rú lên một tiếng thảm thiết, phịch một tiếng đã chìm xuống cát. Dưới lớp cát dường như có ma vật khổng lồ đang nhai ngấu nghiến, phát ra âm thanh khủng khiếp. Thoáng chốc, cát vàng cuộn trào mãnh liệt, tức thì xích đà vừa bị nuốt vào trong đất, trong chớp mắt đã biến thành bộ xương trắng u mịch.

Sóng cát tiếp tục lan ra.

“Cẩn thận!” Vân Hoán vốn dĩ toàn lực cảnh giác, dưới chân vừa chuyển động đã nhanh chóng nhảy lên, nghiêm giọng quát. Song Tương phản ứng không được nhanh như y, chưa kịp nhảy lên, thân người đột

nhiên lún xuống. Vân Hoán thân tại không trung thoáng thấy nguy cấp, lập tức đưa tay ra nắm lấy bả vai giao nhân kéo cô lên khỏi mặt cát, ném ra bên ngoài hố khổng lồ đó.

Song chỉ một chút trì hoãn như thế, toàn bộ chân khí thoáng chốc không thông, thân hình Vân Hoán khựng lại, một chân đã đạp vào dòng cát chảy.

Không đợi y nhảy lên lần nữa, cát đất đột nhiên chuyển động như vật sống, quấn lấy hai chân, kéo y xuống đáy vòng xoáy bằng một lực kinh người! Vân Hoán gặp biến bất kinh, đâm một kiếm xuống sa mạc. Ánh sáng trắng trên Quang Kiếm vốn là vật hư vô, do kiếm khách tùy tâm sở dục không chế độ dài. Y xoay cổ tay, kiếm vẽ ra nửa vòng tròn quanh thân, bạch quang chiếu vào lòng đất tựa hồ có thể đâm xuyên qua vạn thước dưới mạch xoáy vậy!

Dưới lớp đất bỗng nhiên vọng tới tiếng kêu quái dị, cát đất càng sôi sục mạnh mẽ hơn.

Dưới ánh trăng, mặt đất cuộn cuộn dâng lên những con sóng cát vĩ đại, thoáng chốc che phủ hố sâu, ngay lập tức cuốn thiếu tướng của đế quốc Thương Lưu vào trong hố, giống như chôn sống vào lòng đất.

“Chủ nhân! Chủ nhân!” Tương bị Vân Hoán ném đi, vút lên không trung xoay người rơi xuống đất, vừa ngẩng đầu nhìn lại thì thấy miệng hố khổng lồ đó rầm rầm khép lại. Y thị không kiềm được buộc miệng gọi to. Thoáng chốc mất đi chủ nhân, giao nhân khô lỗi quên mất việc phải bỏ chạy, chỉ đứng ngẩn ngơ tại chỗ, nhìn đất cát đã nuốt chửng Vân Hoán.

Trên đầu hoàn toàn đen kịt, tiếng kêu khóc quỷ dị nghẹt tai. Tương biết rằng linh điều đang ồ ạt ồ ạt tới.

Những đôi cánh màu đen khổng lồ lướt trên đỉnh đầu chưa đến ba thước. Tương rút kiếm ra, lại có vẻ sững sờ, bất lực... Làm sao có thể đào thoát khỏi đám ma vật này? Nhưng mệnh lệnh của chủ nhân quan trọng hơn bất cứ điều gì. Cô lập tức dựa theo lời dặn cuối cùng của Vân Hoán, nhắm hướng cổ mộ nơi xa mà phóng tới.

Thân thủ của giao nhân nhanh hơn nhiều so với người thường. Là khô lỗi ưu tú nhất được huấn luyện trong quân đoàn Chinh Thiên, năng lực phản ứng của Tương cùng sự ứng biến đối với các tình huống nguy cấp đều là hạng nhất. Lúc này, cô đã nhận thấy đàn linh điều tụ tập trên không dường như có phần kiêng dè đối với ma vật này, không dám lập tức đến đoạt lấy vật sản của nó. Tương dụng kiếm bảo vệ đầu và vai, nương theo địa hình trời sụt bất định, nhanh chóng đào tẩu về hướng Tây.

Dưới mặt đất vọng lại tiếng vang khi liên tục khi ngắt quãng. Lũ ma vật thoáng ré lên. Tương lao đi, chân không chạm đất. Nghe thấy tiếng vọng khùng khiếp không ngừng truyền lên từ dưới lớp đất, toàn thân cô khẽ run lên. Ban nãy hai con xích đà bị chôn vùi trong cát, chớp mắt trời lên thì đã trở thành một bộ xương trắng... Ánh mắt Tương lóe lên tia sáng yếu ớt.

Sa mạc dưới chân càng lúc càng cuộn cuộn mãnh liệt hơn. Giao nhân nữ tử chạy trên mặt đất đã mấy lần suýt té ngã.

“A, là sa ma! Sa ma chôn mình bên dưới sa mạc Bắc Cổ Nhĩ hôm nay đã xuất hiện ư?” Trên không trung, những con linh điều tụ tập lại, dường như đã cảm thấy sức mạnh của ma vật dưới đất, có chút sợ hãi thì thầm với nhau. Song chung quy không thể chống lại sự thúc đẩy của bùa chú, chúng lao xuống dò xét, muốn quắp lấy Tương đang chạy trốn, nhưng giao nhân đều nhanh nhẹn tránh được.

Trong khoảnh khắc, đột nhiên sa mạc cuộn sóng phẳng lặng dần dần, dường như ma vật dưới đất đó đã no nê yên ổn rồi.

“Chủ nhân!” Bất thành linh, giao nhân khô lỗi đang bỏ chạy ngơ ngác dừng lại, tựa hồ mất đi chủ ý, buột miệng thốt ra, thần sắc phức tạp. Chính thời điểm ấy, vô số linh điều tụ tập trên vùng trời sa mạc không còn chút kiêng dè nào nữa, gào thét sà xuống, chớp mắt đã vùi lấp giao nhân khô lỗi đơn độc.

“Ầm!”

Khoảnh khắc đó, có tiếng nổ cực lớn đột nhiên vang lên bên dưới lớp đất cứng tĩnh lặng. Sa mạc lần nữa nứt ra, một vật to lớn khùng khiếp nào đó từ dưới đất bỗng vọt lên, vút tận chín tầng trời, phát ra tiếng kêu đau đớn tuyệt vọng, kéo theo gió xoáy thét gào, cát bụi mù mịt, như thể ngàn vạn thanh kiếm sắc cùng đâm lên bầu trời!

Chỉ có bảy linh điều sà gần mặt đất ré lên kinh ngạc lánh đi. Vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, chúng dôi theo nam tử xuất hiện giữa lốc xoáy cát bay.

Trong gió cát mịt mù trời đất, thiếu tướng Thương Lưu để quốc một kiếm chẻ đôi sa mạc, toàn thân đầm máu thoát ra từ địa ngục. Y thở hồng hộc, trong tay đã không còn Quang Kiếm.

Ma vật to lớn đó từ dưới cát nhịn đau bỏ chạy, vọt lên không trung trông tựa giao long, toàn thân quần quai phát ra tiếng kêu rên thảm thiết, khiến linh điều hoảng sợ, nhao nhao lùi lại. “Ầm!” một tiếng như sấm sét rền vang, thân thể ma vật nứt ra nhiều mảnh, ánh bạch quang từ trong nội tạng tỏa ra khắp bốn phương.

Vân Hoán nhắm mắt định thần, dùng tinh thần điều khiển Quang Kiếm bên trong nội tạng sa ma, toàn lực chém nát ma vật.

Máu tuôn như mưa rào, khiến cả vùng sa mạc rộng lớn nhuộm sắc đỏ quỷ dị.

“Chủ nhân!” Nhìn quân nhân toàn thân đầy máu xuất hiện từ lòng đất, Tương thét lên một tiếng, cấp tốc chạy đến.

“Đừng đến đây!” Song Vân Hoán lập tức giơ tay ngăn cản khỏi lối chạy đến, cẩn thận quan sát đám mây đen linh điều dày đặc trên không trung, nói thật nhanh với giọng điệu lạnh lùng: “Nhanh đến cổ mộ! Ta ngăn cản bọn linh điều này trước, cô đến cổ mộ tìm sự phụ ta! Nhanh lên!”

“Vâng!” Tương đã trở lại vẻ phục tùng thường lệ cùng với sự lãnh đạm. Cô đáp lại một tiếng ngắn gọn, lập tức quay về hướng Tây.

Bọn linh điều đó há có thể để con mồi trong tay chạy thoát, lập tức kêu thét tụ tập lại. Song trong khoảnh khắc đó, trên sa mạc nứt ra một đường điện chớp, chặn đám mây đen cuộn cuộn nghìn nghịt đầy trời sang một bên!

“Lại gặp nhau rồi!” Ngẩng đầu nhìn đám ma vật mặt người đó, chân mày thiếu tướng Thương Lưu để quốc hơi cau lại. Trong lúc cười lạnh, y đột nhiên xuất kiếm. Quan sát ánh mắt của những con linh điều ấy, y đã nhanh chóng nhận ra đối phương hoàn toàn sa vào dục vọng giết chóc, tuyệt đối không thể bị y một câu đẩy lùi như vài ngày trước đây. Ngay cả giao nhân khỏi lối cũng không tha... Đám ma vật tụ tập ở núi Không Tịch này, rốt cuộc bị thứ kêu gọi đến đây?

Vân Hoán ra tay không chút nhân nhượng, liên tục tận lực thi triển kiếm pháp Kích Kiệp Cửu Vấn. Quang Kiếm trong tay y phát ra ánh sáng lằng lẹ khi dài khi ngắn, từ xa nhìn lại, như thể trong lớp mây đen cuộn cuộn, thấp thoáng chớp lóá rạch mây chiếu ra.

Song linh điều hiện giờ quá đông, đất cát dưới chân lại bắt đầu hơi hơi rung động. Sắc mặt y thoáng biến đổi, nhảy lên khỏi vị trí hiện thời trong chớp mắt. Cát vàng lại lần nữa lún xuống!

Giữa đêm đen hoang mạc mênh mông vô tận, không thể biết bên dưới có bao nhiêu sa ma đáng sợ ẩn mình trong lòng đất.

Cảm giác mặt cát xung quanh đều khe khẽ rung lên, truyền xung động về nơi này. Ngẩng đầu nhìn đàn linh điều như tầng mây ép tới trên đầu, Vân Hoán hít sâu một hơi, thổ ra một ngụm máu, chậm chậm siết lại dây buộc tóc, răng cắn chặt vào đầu sợi dây. Như thế, cho dù bị thương, tiếng kêu đau cũng không thể buột miệng phát ra, làm gián đoạn luồng chân khí lưu chuyển bên trong cơ thể.

Gió trên trời dưới đất trong chớp mắt nổi lên ào ào, huyết chiến sắp đến.

Tương rút kiếm xông pha giữa bảy ma vật đen kìn kịt, gắng hết sức mình chạy về phía cổ mộ nơi phương xa. Là giao nhân khỏi lối ưu tú nhất do quân đoàn Chinh Thiên huấn luyện ra, cô đã khắc phục được nhược điểm thể chất của giao nhân, về mặt kiếm thuật có thể sánh với các chiến sĩ Thương Lưu tốt nghiệp Giảng Võ đường.

Song lúc này, đối mặt với nguy cơ vô tận trên trời dưới đất, cô mới xung sát được vài trượng đã rơi vào vòng khổ chiến, liệu cả sinh mệnh cũng không thể chống lại móng vuốt của những con linh điều ấy, tiến thêm một bước còn khó hơn lên trời.

“Kiếm Thánh! Kiếm Thánh!” Lần nữa bị một con linh điều quào trúng, Tương ngã nhào xuống đất. Mắt nhìn cổ mộ phía trước mà căn bản vô phương đến gần, giao nhân khô lồi bắt chấp tất cả hướng về ngọn núi ở tận trời Tây mở miệng gào to: “Vân Hoán gặp nạn! Mộ Yên Kiếm Thánh, Vân Hoán gặp nạn!”

Cách thức gào thét dùng toàn bộ sức lực ấy, âm thanh vẫn không mấy vang dội, thậm chí là khản đi một cách kì dị - đó là cách phát âm đặc trưng của tộc giao nhân. Thuật “Tiềm âm” này có thể truyền tiếng nói đi hơn trăm dặm trong nước hay trong gió. Tuy nhiên, chỉ có người trong tộc hoặc giả một ít người biết thuật “Tiềm âm” mới có thể nghe được.

Đã vô phương thực hiện theo mệnh lệnh chủ nhân: phá vòng vây đi cầu cứu, khô lồi chỉ có thể làm như vậy.

Một mặt tận lực gào thét, một mặt chém kiếm, khi quay đầu lại, Tương nhìn thấy chủ nhân mình đã sa vào giữa một tầng mây đen cuộn cuộn. Bầy ma vật vẫn đang hung tợn gào thét đó lớp lớp bao vây Vân Hoán, cánh đen vẩy đập giờ đã phủ kín cả ánh trăng rằm. Tiếng gió càng lúc càng thê lương, mang theo mùi máu tanh tưởi. Ánh kiếm ban nãy như điện chớp từ bên trong xuyên qua tầng mây đen, bây giờ cũng không thấy được nữa.

Khô lồi trung thành múa kiếm, bắt chấp tất cả, muốn mở đường máu xông ra, song bản thân như rơi vào đầm lầy một bước cũng khó rời.

Linh điều đặc ý kêu gào mỗi lúc một vang dội, nhưng cổ mộ vẫn ở chốn xa xôi không thể đến gần. Tương toàn thân đầy máu, dần dần không còn sức chống đỡ, một con linh điều trên không nhìn thấy, nhanh chóng sà xuống tấn công, móng vuốt nhọn hoắt bầu xuyên cánh tay giao nhân. Tương đã không thể nắm chắc kiếm được nữa, trường kiếm rơi bịch xuống đất.

Vô số móng vuốt trong chớp mắt liên tục quào tới y thị, như rừng thương mưa giáo, muốn đâm xuyên thân thể mảnh khảnh ấy. Trong sát na cuối cùng, giao nhân khô lồi chỉ giơ cánh tay rướm máu che trước mặt, cơ thể hơi hơi run lên, bắt chấp tất cả, cất lên tiếng gọi sau cùng: “Mộ Yên Kiếm Thánh! Vân Hoán gặp nạn!”

Vào khoảnh khắc này, trong gió đột nhiên truyền lại một tiếng vọng nhẹ nhàng thoang thoảng, trầm thấp khoan thai, tựa hồ một cánh cửa ở nơi xa xôi nào đó lặng lẽ mở ra. Song cự ly tuy xa, bọn linh điều đầy trời ấy đột nhiên đồng loạt ngưng ngẩn như nhau, dường như bị sức mạnh huyền bí không tên làm cho khiếp sợ, không hèn mà cùng ngừng công kích, quay đầu nhìn về phía màn đêm mịt mù cuối trời Tây, nổi khiếp sợ in hằn nơi đáy mắt.

Có thứ gì đó... Có thứ gì đó đã khiến bầy ma vật này khiếp sợ chẳng?

Toàn thân Tương đau đớn tựa hồ mất hết tri giác, chỉ vô thức quay đầu nhìn vào màn đêm phương Tây... Nơi âm thanh đó truyền tới đột nhiên xuất hiện một đường điện quang, nhanh chóng lan ra, ngang dọc rạch nát đêm trường.

“Bà ấy đã đến! Bà ấy đã đến!” Hai bên tai là tiếng bầy ma vật hoảng sợ thào thào, truyền đi như gió thoảng, cánh vỗ phành phạch liên hồi, chớp nhoáng lùi về phía sau. Trong đôi mắt nhợt nhòa máu của giao nhân, chỉ mơ hồ nhìn thấy một ánh chớp trắng lóe lên từ trong đêm đen, nhanh chóng rạch nát màn đêm, chém vào đám mây đen dày đặc đó.

Hiển nhiên từng nếm mùi khổ sở bởi đối phương, nên giờ đây người còn chưa đến, đám linh điều đó đã ngừng tấn công giao nhân bị trọng thương. Chúng lập tức tụ tập trở lại, nhìn chằm chằm người mới đến, kinh hoàng lùi về sau.

Trong khoảnh khắc bầy ma vật đó rút rút lui, Tương lập tức cúi người nhặt lại thanh kiếm bị rơi trên đất. Tốc độ của đối phương không ngờ kinh nhân đến thế, ngay trong lúc y thị cúi đầu, đường cầu vòng trắng ấy đã vút đến. Khi áp sát, giữa lúc mơ hồ, y thị nhận ra đó chính là một bộ y phục trắng... Một gương mặt trắng như hoa sen hiện ra trong lớp y phục trắng. Là ai?

Y thị vội vã ngừng đầu, song chỉ một khoảnh khắc đó, người vận trang phục trắng đã không còn ở đấy. Sau khi tiếp cận ma vật, nhún chân một cái, bạch y nữ tử đó trong chớp mắt đã bay lên bầu trời đêm, nhẹ nhàng như vô trọng lượng. Giữa không trung, mũi chân liên tục điểm lên đỉnh đầu linh điều, lướt tới tầng mây đen đó!

“Xoẹt!” Ánh sáng trắng trong tay chợt lóe lên lần nữa, rạch một đường mở toang đám mây đen dày đặc.

“Hoán nhi!” Mây đen hoàn toàn tách ra, để lộ người thanh niên bị bao vây chính giữa. Người mới đến buột miệng gọi nhỏ một tiếng, nhanh chóng lướt vào vòng chiến. Trong tay bà lại không có kiếm, chỉ tiện tay vung một đường, trên không trung đã xuất hiện luồng sáng như ánh chớp, kiếm khí ác liệt như thể phóng ra từ đầu ngón tay, vậy mà so với vũ khí sắc bén hữu hình hữu chất càng lợi hại hơn, khuấy đảo mưa máu đầy trời.

Lông vũ đen sì như mưa rào ào ào rơi xuống. Nữ nhân áo trắng vừa đến ban này, xoay trở trong tầng mây đen, tùy ý vung tay, tung hoành ngang dọc... Chân cánh đứt gãy cùng lông vũ bay tứ tung đầy trời. Song nữ Kiếm Thánh vừa chỉ tay, những lông vũ mềm mại bay đầy trời đó trong khoảnh khắc dường như đã được tiếp thêm kiếm khí mạnh mẽ, vang lên một tiếng, hóa thành một thanh kiếm nhỏ màu đen vô cùng sắc bén!

“Sư phụ!” Thanh niên khắp người đầy máu ngẩng đầu lên, nhận ra người vừa đến. Tư thế cầm kiếm hiện rõ vẻ mệt mỏi, khẽ run lên.

“Sao con lại đến nỗi này?” Nhìn toàn thân đối phương như thể từ trong bể máu bước ra, nữ tử áo trắng vẻ mặt thất kinh, không quan tâm đến những con linh điều sau khi khiếp sợ sẽ hung dữ phản công, chỉ lướt đến, đặt một tay lên mạch cổ tay của đối phương: “Có phải đã bị thương rồi không?”

“Chưa ạ!” Tuy đang trong tình trạng hiểm nguy, nhưng Vân Hoán để mặc cổ tay bị nắm lấy, không một chút phản kháng, chỉ ngoan ngoãn trả lời: “Đều là do máu bắn lên thôi.”

“À... thế thì tốt.” Nữ tử áo trắng thở phào một cái, chợt xoay người lại, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, kiếm khí từ mười ngón tay mảnh khảnh trỗi dậy. Kiếm khí vô hình đột nhiên được gia tăng mãnh liệt, dường như có thể không chế cả không gian và thời gian. Trong khoảnh khắc ấy, rõ ràng không một con ma vật nào dám cử động. Đến cả vài móng linh điều vừa quắp được Tương cũng bị kiếm khí làm cho khiếp hãi, vô thức thả lỏng móng vuốt.

“Ta đã từng nói, ta còn ở Không Tịch ngày nào thì các ngươi ngày đó không thể đại khai sát giới.” Kiếm khí trên mười ngón tay tung hoành, nữ Kiếm Thánh Không Tang lãnh đạm nhìn lũ ma vật nghệt trời đầy đất, nghiêm giọng: “Sao hôm nay lại dám tới đây chịu chết dưới kiếm ta?”

“Thật là quá đáng! Quá đáng lắm rồi!” Nghe những lời nói như thế, linh điều trên bầu trời lại nhốn nháo một lúc, kêu gào lạnh lạnh, móng vuốt cào cào lung tung, trên mặt vẫn tia máu. Một con đoán chừng linh điều đầu đàn mở miệng nói: “Mộ Yên, bà không nên tự cho là Không Tang Kiếm Thánh thì có thể tùy tiện sai khiến chúng tôi! Đồng ý phạm là những người mục dân cạnh Cổ Mộ cầu xin bà bảo vệ, chúng tôi nể mặt bà không giết. Thế nhưng hai khách bộ hành trên sa mạc này, không do bà quản!”

“Đúng thế!” “Đúng thế!”

“Bà không giữ chữ tín! Vốn đã nói rõ rồi!”

“Lại còn đuổi ra ngoài trăm dặm cướp con mồi của chúng ta, quá đáng lắm rồi!”

Do bị huyết chú trên thân xích đã đánh thức dục vọng giết chóc điên cuồng, nên bây giờ linh điều lúc này trông thấy Kiếm Thánh đến không lập tức thối lui như trước, trái lại xông xáo cào cào, tiếng gào thét lạnh lạnh trỗi dậy, có vẻ muốn bổ nhào tới. Sa mạc dưới đất vẫn liên tục nhấp nhô, hiển nhiên những con sa ma đó tuy từ nãy đến giờ không nói nhưng cũng do dự, chần chừ bất định.

Vân Hoán âm thầm điều tức trong lúc Mộ Yên cùng linh điều đối thoại. Y há miệng nhả đầu dây buộc tóc nhuộm máu ra, cảm giác nhiều nơi bị thương trên thân thể đã bắt đầu tê tê. Y biết rõ móng vuốt của bây ma vật đó có độc, độc tố đã thâm nhập cơ thể, chậm chậm phác tác.

Làm sao có thể không bị thương? Trong trận hỗn chiến một chọi trăm như thế, sao có thể không bị thương?

Chỉ vì để sư phụ không phải bận tâm, sau nhiều năm gập lại, lời đầu tiên y thốt ra lại là lời nói dối.

“Cả hai người này ta không thể không quản!” Nghe những tiếng kêu gào đằng đặng sát khí của linh điều, trong mắt Không Tang nữ Kiếm Thánh chỉ ánh lên vẻ lạnh lùng, bình tĩnh. Một tay vẫn giữ tư thế chỉ xuống đất, tay phải lại bất ngờ giơ lên, vẽ thành một đường cung ánh sáng, bây giờ linh điều đó hoảng hốt kêu

gào, nhao nhao lùi lại. “Đây là Vân Hoán, đệ tử của ta! Môn hạ Kiếm Thánh, sao có thể để các người làm xằng!”

“Môn hạ Kiếm Thánh?” Bầy ma vật ngớ ra, đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác.

Con linh điều đầu đàn đỏ hiển nhiên cũng không nghĩ đến giữa hai người có mối quan hệ như thế, nhất thời không biết nói gì, kiềm chế dục vọng giết chóc bị kích hoạt bởi huyết chú, cẩn thận quan sát thanh niên toàn thân đầy máu bên cạnh Kiếm Thánh: Cao lớn, lão luyện, dáng vóc nhanh nhẹn mãnh mẽ, mái tóc sáng màu buộc chặt phía sau, bộ quân phục hai màu đen bạc thấm đẫm máu, vẫn hiên ngang đứng thẳng người.

Nhìn lại một lượt, linh điều vỗ cánh một cái nhưng không gây tiếng động. Đó là động tác đặc trưng khi nó cảm thấy áp lực. Bởi vì nó đã nhận ra: người thanh niên cầm kiếm đứng cạnh sư phụ này, tư thế nhìn như tùy tiện ấy lại là sự phối hợp với cước bộ đúc ra từ quá trình huấn luyện lâu năm: tư thế hai tay phòng thủ, công thủ gắn kết gần như hoàn mỹ, thậm chí sự điều chỉnh độ dài Quang Kiếm, sự dự trữ sức mạnh cơ bắp bên dưới chiến bào, đều được phân phối thích đáng. Tư thế này, bất kể địch thủ từ góc độ nào đột ngột phát động công kích, đều có thể lập tức bị chém chết dưới Quang Kiếm!

Huyết chú ban nãy thúc giục nó lãnh đạo tất cả đồng loại tấn công tập kích lũ nhân đến từ sa mạc này, nhưng sau một đợt tấn công ban đầu bất chấp tất cả, kẻ làm thủ lĩnh như nó mới thấy rõ lũ nhân trước mắt, thoáng ngạc nhiên thở ra một hơi lạnh.

Mái tóc sáng màu, khác biệt thấy rõ so với người Sa Quốc, mặc bộ quân phục hai màu bạc, đen theo hình phi ưng, gương mặt đầy vết máu mang một vẻ điềm tĩnh lạnh lùng tàn khốc mà chỉ kẻ sát nhân mới có. Trên sa mạc gần đó, thiếu nữ giao nhân đồng hành với y nằm trên đất, toàn thân đều bị thương, lại dường như không biết đau đến quỳ gối trước mặt y: “Chủ nhân!”

Chủ nhân? Linh điều đột nhiên hiểu rõ tất cả: là Băng tộc! Lũ nhân xuất hiện trên sa mạc Bắc Cổ Nhĩ này, là chiến sĩ quân đoàn Chinh Thiên!

“Đệ tử của bà? Hắc Hắc Hắc... Vậy là chúng tôi đã mạo muội rồi!” Song sau khoảng thời gian im lặng ngắn ngủi, con linh điều đầu đàn đỏ nổi tràng cười sảng sặc, dừng lại một chút rồi cất tiếng chế nhạo: “Nhưng mà, thật không ngờ, phái Không Tang Kiếm Thánh lại có thể thu nhận quân nhân quân đoàn Chinh Thiên thuộc Băng Tộc!”

“Kiếm Thánh” và “quân đoàn Chinh Thiên”, hai từ đó là biểu tượng đại diện cho hai lực lượng khác nhau trong ngoài lục địa mà bất luận loài sinh linh nào trên Vân Hoang cũng không thể dễ dàng động chạm. Bất luận là vương triều Không Tang trước đây, hay thời đế quốc Thương Lưu ngày nay, đều không thể tùy tiện mạo phạm.

Trong tiếng cười chế giễu, những đôi cánh đen đầy trời bất ngờ như gió lốc cuốn về phương xa, sa mạc lại dần dần yên tĩnh. Dường như trời quang mây tạnh, ánh dương ban mai tỉnh mơ trong vắt mà nhợt nhạt chiếu lên mặt người, phủ cả một vùng biển cát sau màn tấm máu. Huyết chiến một đêm, hóa ra trời đã sáng.

Tất cả đều hiện ra rõ ràng: chân cánh gãy của ma vật, lông vũ ngổn ngang, từng mẩu nội tạng vỡ nát vung vãi khắp mọi nơi. Tương cố gắng bò đến, quỳ bên chân Vân Hoán, cũng không lo gì đến những vết thương trên thân thể bản thân, chỉ lấy bao thuốc mang bên mình ra, tìm hoàn thuốc giải độc, giúp chủ nhân băng bó những chỗ bị thương do linh điều quào trúng. Giữa biển máu, nữ tử áo trắng lãnh đạm quay đầu nhìn thanh niên bên cạnh. Ánh mắt ấy, không biết phải lý giải thế nào!

Mây tan mặt trời hé lộ, ánh nắng mỏng manh rọi trên gương mặt cùng một vẻ mỏng manh của Mộ Yên, dường như phản xạ ra ánh hào quang nhàn nhạt. Nữ Kiếm Thánh lặng lẽ không nói gì, quan sát người đệ đệ trong bộ quân trang đế quốc Thương Lưu, khỏe môi thoáng qua nụ cười như có như không.

Vân Hoán bây giờ mới nhìn rõ nét mặt của sư phụ, bất chợt ngẩn người. Gương mặt lãnh đạm như nhàm thạch thoáng chấn động. Tám chín năm rồi... Rời khỏi Sa Quốc đã lâu như thế, song sư phụ vẫn không thay đổi chút nào! Vẫn là dung sắc độ tam tuần, thanh tú ung dung, năm tháng qua đi, không hề để lại một chút dấu vết nào trên người nữ Kiếm Thánh. Tuy nhiên, sắc mặt Mộ Yên đã nhợt nhạt hơn xưa, giống như đóa Hồng Cúc trong ánh chiều tà.

Về bề ngoài không có một chút dấu vết nào là đã già đi, song không hiểu vì sao, lại để lộ ra khí tức của sự suy nhược.

Y đột nhiên nhớ lại, sư phụ rất hiếm khi rời khỏi Cổ Mộ hành sự, bởi vì thân thể yếu ớt nên luôn phải ngồi trên xe lăn. Nhưng vì mình, người đã ra khỏi trầm dặm ngoài Cổ Mộ! Dưới sự quan sát chăm chú lặng lẽ của Mộ Yên, thiếu tướng trẻ tuổi của đế quốc Thương Lưu chẳng hiểu vì sao đột nhiên thấy chùn chân, cũng không dám nói, chỉ dùng ngón tay nắm chắc Quang Kiếm và vạt áo. Trong khoảnh khắc ấy, chợt hận không thể xé nát bộ quân trang từng khiến bản thân y tự hào này.

“Hoán nhi!” Giọng nói quen thuộc cuối cùng đã vang lên, nhẹ nhàng gọi y: “Con đã tòng quân sao?”

“Vâng.” Dưới cái nhìn chăm chú nhẹ nhàng như thế, Vân Hoán bỗng cảm thấy một nỗi sợ kì lạ, cả trong trận huyết chiến ban nãy cũng chưa từng xuất hiện. Y có phần nóng nảy, lấy chân hất khỏi lối ra, cúi đầu xuống đáp: “Năm năm trước đệ tử gia nhập quân đoàn Chinh Thiên, bây giờ là thiếu tướng của đế quốc.” Khi hồi đáp, y vô tri vô giác trầm giọng xuống, đây là phản xạ theo thói quen được hình thành từ thuở ấu thơ đến nay. Không biết vì sao, trước mặt sư phụ, y luôn cảm thấy chỉ có thể ngưỡng vọng, và bản thân như hạt bụi bé nhỏ không đáng kể. Dù đứng trước mặt Vu Bành đại nhân, nguyên soái của đế quốc, y cũng chưa bao giờ cảm thấy dạng áp lực này.

“Ôi...” Mộ Yên trầm ngâm rất lâu, chỉ than một câu không rõ ý gì: “Con quả nhiên đã có tiến bộ.”

“Sư phụ!” Tuy không phải nghe một lời trách cứ, song Vân Hoán lại cảm thấy chấn động trong lòng, lập tức quỳ một gối xuống trước mặt Kiếm Thánh. “Đồ nhi đã phụ tấm lòng của sư phụ, xin sư phụ hãy trách phạt!” Khi đầu gối khuy lên cát vàng, Tương bên cạnh mở to mắt nhìn chủ nhân mình, thần sắc ngơ ngàng, hiển nhiên không rõ vì sao chủ nhân là thiếu tướng Thương Lưu đế quốc lại có thể quỳ xuống trước một người Không Tang như thế.

“Trách phạt con vừa trở về đã nói dối sư phụ sao?” Mộ Yên lại mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng ấn lên vết thương sâu tận xương trên vai đồ đệ, giúp y cầm máu. “Bị thương như thế còn ngang bướng nói không sao. Cái tính ương bướng bao nhiêu năm sao chẳng tiến bộ gì thế? Mấy năm qua ở bên ngoài đánh nhau với người ta, có phải cũng sống chết như vậy không? Chưa làm việc gì xấu chứ?”

“Sư phụ!” Cảm giác rõ bàn tay quen thuộc ấy đặt trên vết thương, mát lạnh mà ấm áp, tấm lưng rộng của thiếu tướng Thương Lưu đế quốc đột nhiên hơi run run, ngón tay bấu chặt vào cát sỏi, trán gần như chạm đất, “Sư phụ, sư phụ... Tha thứ cho con, con và Tây Kinh sư huynh đã giao thủ, hơn nữa... hơn nữa con suýt tí nữa đã giết chết huynh ấy!”

“Cái gì?” Khoảnh khắc ấy, có thể cảm thấy rõ bàn tay Mộ Yên run lên, nắm lấy bả vai y. “Con nói gì? Hai tử Tây Kinh đó cuối cùng đã hết nghiện rượu sao? Nó, sao nó lại động thủ với con?”

“Con trong lúc chấp hành một nhiệm vụ, đã đụng chạm với Tây Kinh sư huynh... Thuộc hạ con đã giết chết giao nhân của huynh ấy. Chúng con không thể không giao thủ, sư phụ... Chúng con không thể tránh khỏi một mất một còn.” Thanh âm Vân Hoán trầm thấp mà hững hờ. Y chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn Mộ Yên, ánh mắt thê lương. “Bằng tộc chúng con, cùng di dân Không Tang các người, vốn dĩ không thể tránh khỏi một trận huyết chiến.”

“Người Bằng tộc các con? Di dân Không Tang chúng ta?” Mộ Yên nhẹ nhàng lặp lại câu nói của đệ tử một lần nữa, ngón tay đột nhiên hơi run rẩy, chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời thăm thẳm trên hoang mạc, ngơ ngàng: “Hoán nhi, con nói rằng, Vô Sắc thành và Già Lam thành, cuối cùng đã phải khai chiến? Con trở về, chỉ muốn mang đến tin tức chiến tranh sao?”

“Chưa tới một năm, khói lửa chiến tranh sẽ được châm lên khắp Vân Hoang này.” Thiếu tướng Thương Lưu đế quốc quỳ trước mặt ân sư, giọng điệu bình tĩnh lạnh lùng. Đột nhiên y ngẩng đầu lên nhìn sư phụ, trong đôi mắt xanh băng hàn ánh lên tia nhìn sáng như tuyết. “Sư phụ, con không hề sợ hãi. Bất luận là đối chọi với Tây Kinh sư huynh cũng được, sư tỷ Bạch Anh cũng xong, con đều có thể cố gắng hết sức. Nhưng con muốn cầu xin người một việc.”

“Nhưng mà, ta lo.” Thanh âm nữ Kiếm Thánh Không Tang trống rỗng mênh mang, không đợi đệ tử nói xong đã mở miệng, dường như mỗi chữ đều kéo theo tiếng vọng xa xăm: “Ta lo. Hoán nhi, mỗi một câu con nói với ta đều khiến ta lo sợ.”

“Sư phụ, chớ nên lo lắng điều gì.” Vân Hoán nhìn bà, giọng nói lạnh cứng như nham thạch. “Có con ở đây. Cuộc chiến tranh này bất luận ai thắng ai bại, đều không thể ảnh hưởng đến người.”

“Ta chẳng hề lo lắng điều này. Ta đã sống đủ lâu rồi.” Tay Mộ Yên đặt lên bờ vai rộng mà bằng phẳng của đệ tử, ánh mắt vẫn nhìn lên bầu trời biến đổi không ngừng, giọng ngữ ngàng: “Ta lo ba người các con cuối cùng khó tránh khỏi tự tàn sát lẫn nhau. Hoán nhi, ta dạy các con kiếm pháp, tuyệt không muốn các con sử dụng để đồng môn tương tàn.”

Vân Hoán khép hờ đôi mắt, khi mở mắt ra, nhãn cầu xanh ánh sắc hàn băng không một chút biểu cảm, thần nhiên trả lời: “Thế nhưng, sư phụ ơi, từ khi bắt đầu người đã biết điều này là không thể tránh khỏi.”

Câu hồi đáp ngắn gọn sắc lạnh như thế khiến tay Mộ Yên bỗng nhiên run lên, khóe miệng nở một nụ cười thê lương: “Đúng, thực ra lúc bắt đầu ta đã hiểu mai này sẽ như vậy... Thế nhưng, dẫu sao ta vẫn trông chờ vào may mắn: Có lẽ, trong một trăm năm này, sự bình yên vẫn tiếp tục tồn tại chăng? Ba đồ đệ của ta sẽ không có cơ hội tàn sát lẫn nhau chăng? Nhưng mà, con người không thể mãi tự lừa dối mình, chúng ta chẳng qua đều không thể trốn tránh.”

“Sư phụ, không khí chiến tranh dày đặc rồi.” Đồng tử Vân Hoán cũng từ từ tụ lại, không biết biểu lộ tình cảm gì, thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị: “Cho nên, đồ nhi cầu xin người: trong mười năm tới, xin đừng mở cổ mộ, bất kể việc bên ngoài long trời lở đất ra sao, đều không nên mở cửa cổ mộ, đừng bận tâm đến cuộc chiến giữa Bằng tộc chúng con và người Không Tang. Bằng không...”

Câu nói nghiêm trang lạnh lùng đến đây đột nhiên dừng lại, ánh mắt Vân Hoán lần nữa nhìn xuống, dường như trong chớp lát không biết phải nói tiếp thế nào.

“Bằng không?” Mộ Yên đột nhiên nở nụ cười lạnh, ngón tay chấm lên vai đồ đệ. “Hoán nhi, con thật sự đã tiến bộ. Lúc này định uy hiếp vi sư sao?”

Ngón tay đó vẫn còn cách huyệt đạo một tấc, song cánh tay Vân Hoán dường như vô lực, Quang Kiếm thần thờ rơi xuống đất. Y không có một chút ý định tránh né, bất luận hai tay sư phụ đặt trên đỉnh đầu y hay các yếu huyệt ở hai vai. Cảm giác những vết thương lớn nhiễm độc tố do bọn ma vật để lại đang từ từ lở loét, y hít một hơi, cố gắng duy trì tinh thần và ý chí, ngẩng đầu nhìn sư phụ, chậm chậm nói cho trọn câu: “Bằng không, nếu ngày khác phải rút kiếm đối đầu với người, chỉ bằng hôm nay xin sư phụ hãy giết chết Vân Hoán.”

“...” Nữ Kiếm Thánh Không Tang bỗng sững người, ngón tay bất thành linh dừng đại, thần sắc phức tạp nhìn đệ tử toàn thân hung trang, nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng: “Con vẫn đang uy hiếp ta.”

“Có lẽ vậy.” Vân Hoán cảm giác trước mắt tối sầm lại từng chút từng chút một, miễn cưỡng cúi người xuống, muốn nhặt Quang Kiếm bị rơi trên đất lên, khóe môi nhợt nhạt để lộ một nụ cười nhẹ: “Dẫu sao con... chưa từng sợ hãi điều gì.”

Y cuối cùng nắm chắc Quang Kiếm vào trong tay, chữ “Hoán” tú lệ mạnh mẽ trên cán kiếm màu trắng bạc ánh lên rõ ràng trong mắt. Tay đưa ngang ra, thiếu tướng Thương Lưu để quốc im lặng không nói hai tay dâng thanh kiếm lên, đưa đến trước mặt Kiếm Thánh Không Tang.

Sắc mặt Mộ Yên từ đầu tới giờ vẫn trắng bệch, trong mắt giờ đây thấp thoáng tia sáng như ánh tuyết. Thấy đệ tử dâng Quang Kiếm lên, bà hừ lạnh một tiếng, bàn tay phải mảnh khảnh chớp mắt từ trong tay áo đưa ra, cầm lấy thanh kiếm cho chính tay mình đúc thành. Cũng không thấy bà chuyển động cổ tay, chỉ hơi rung một cái, ánh bạch quang mạnh mẽ rạng ngời vọt ra từ chuôi kiếm.

“Tốt! Vậy thì đem trả lại ta tất cả những gì ta đã cho con.” Ánh nhìn lạnh lẽo trong đôi mắt nữ Kiếm Thánh Không Tang chợt hiện, Quang Kiếm xoay như ánh chớp, một kiếm chém thẳng xuống đỉnh đầu Vân Hoán!

“Sư phụ!” Đôi mắt xanh băng lạnh trong khoảnh khắc mở ra, nhìn người trước mặt mà không sao hiểu nổi. Ta phỏng đoán sai rồi sao? Tình thế trước mắt như vậy bởi vì ngay từ đầu đã thắng thần với sư phụ. Đưa ra quyết định đó là dựa trên tính tình ôn nhu của sư phụ. Làm sao người ra tay hạ sát ta được?

Thế nhưng, đúng vào lúc thốt lên tiếng kinh ngạc, Vân Hoán dùng lực đầu gối, ngửa người ra phía sau, lấy hết tốc độ lùi lại, tránh khỏi kiếm quang! Tốc độ kinh người ấy hiển nhiên không phải chớp mắt bộc phát,

mà xuất phát từ trong cơ bắp vốn đã tự “Thề”, nhờ đó mới có thể trong khoảnh khắc tránh né thành công chiêu kiếm đến bất ngờ đột xuất như vậy.

Y đã có phòng bị từ sớm.

Cùng lúc gắng sức tránh né chiêu kiếm, đầu gối phải Vân Hoán phát lực chống đỡ tư thế lùi lại của toàn thân, chân trái lại quét một vòng trên đất, hất tung cát vàng mù mịt, những mong che mắt đối phương. Trong khoảnh khắc thân thể lùi về sau, y cảm giác sự tê buốt đang lan ra khắp các vết thương. Song ngay khi hạ xuống đất, tay y đã đưa vào trước ngực, lấy ra một thanh đoản đao dài một thước đúc bằng thép tinh luyện, liên tục chém tới trước mặt ba đao, phong tỏa mọi đường tấn công có thể có của đối phương.

Tất cả chỉ diễn ra trong một tích tắc. Thế nhưng khoảnh khắc này đủ để chứng minh năng lực của thiếu tướng quân đoàn Chinh Thiên. Từng lấy hoang mạc làm chiến trường luyện tập chiến đấu kịch liệt, trong thời gian huấn luyện ở Giảng Vũ Đường, y đã đạt chiến tích toàn thắng.

Cuối cùng linh hoạt tiếp đất, thân thể đã bị chất độc găm nhấm đến mức lão đảo sắp gục. Y hiểu rõ nhất định phải tốc chiến tốc thắng, không thể có một chút dung tình và may mắn nào nữa. Hơi thở gấp gáp, trong sát na cầm đao quay đầu lại, Vân Hoán đột nhiên ngăn người ra.

Qua bụi cát mù mịt, y nhìn thấy Quang Kiếm đó căn bản không hạ xuống. Quang Kiếm nắm trong tay sư phụ, kiếm quang tan biến đúng vào khoảnh khắc tiếp xúc với đầu y, giờ đây vẫn giữ nguyên góc độ đó, chưa hề hạ xuống phân nào.

Cát vàng bị khuấy tung chậm chậm rơi xuống, song những bụi cát đó lại không một hạt nào có thể rơi trên bộ y phục trắng.

“Tốt!” Mô Yên đứng cầm kiếm, nhìn quân nhân trẻ tuổi trong chớp mắt bộc phát ra tốc độ kinh người, nhanh nhẹn và mạnh mẽ, bất ngờ nở một nụ cười, gật đầu: “Hoán nhi, xem ra con đã có nhiều tiến bộ trong quân ngũ, học được không ít... tâm kế và thủ đoạn.” Đang nhẹ nhàng nói, Quang Kiếm trong tay bà đột nhiên lại lần nữa phát ra kiếm mang.

“Sư phụ...” Vân Hoán nhìn tia sáng chuyển động trong đôi mắt nữ tử, trong lòng bỗng nhói đau, ngỡ ngàng cầm đao lùi lại, miệng lẩm bẩm vô cùng khó nhọc: “Con không làm sai... Con là người Băng tộc, con nhất thiết phải chiến đấu vì đế quốc... Dân tộc con cần có đất đai... Nếu không, ví như người Không Tang chiến thắng, thì cũng sẽ tàn sát tất cả tộc nhân chúng con, giống như sáu ngàn năm trước, Tinh Tôn đế đã xem Băng tộc chúng con tương đương như tiện dân, trục xuất ra khỏi Vân Hoang...”

Tương ở bên cạnh thấy tình hình bất thường, cố gắng lê thân thể bắt đầu không còn nghe lời, muốn đến trợ giúp chủ nhân.

Vân Hoán cảm giác trong phổi có lửa thiêu đốt, trước mặt tối sầm đi từng chút, từng chút một. Y không chút do dự kéo khôi lỗi lại, chắn trước mặt, ánh mắt rã rời bình tĩnh nhìn nữ tử áo trắng trước mặt, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười khổ não: “Sai chính là người, sư phụ. Con vốn tâm thường. Nhưng vì sao... người lại trao kiếm của Không Tang Kiếm Thánh vào tay người Băng tộc?... Người dạy con phải rút kiếm vì thiên hạ chúng sinh, mà Băng tộc chúng con không phải ‘chúng sinh’ sao... Người dạy cho con tất cả những điều đó, nhưng hiện tại chẳng phải đã nuốt lời sao?...”

Gió sa mạc cuốn tới, Mô Yên toàn thân y phục trắng phấp phới trong gió, vóc dáng mong manh như mảnh giấy trước gió. Thế nhưng nghe những lời nói xuất phát từ miệng của đứa đệ tử trọng thương sắp chết đang vùng vẫy, cầm Quang Kiếm trong tay, ánh mắt người dần lộ ra một chút bi thương và hoang mang.

Giao nhân khôi lỗi đỡ chủ nhân từ từ lùi lại, còn Vân Hoán cảm giác thân thể dần dần mất đi sức lực.

Trong khoảnh khắc nhìn tay sư phụ nắm chặt Quang Kiếm, y vô thức giơ tay lên che đỡ, nhưng ánh sáng trước mặt đột nhiên tan biến mất...

5. Sư Đồ

Y mở bừng mắt.

Trước giường, quả nhiên lại hiện ra gương mặt dưới ánh sáng lấp lánh đó.

“Sư phụ!” Trong khoảnh khắc, có phần hoảng hốt như đang nằm mộng, y buột miệng khe khẽ gọi, hai tay trong lúc hôn mê vẫn áp chặt bên thân người như cũ, chưa kịp cất lên đỡ lấy trái đào, lại nhận ra bên mình là những thứ bày biện trong mộ đá, vốn rất quen thuộc.

Đoán không sai... Y đúng thật hiểu thấy tính cách sư phụ.

Tuy bản thân cũng là Kiếm Thánh, nhưng sư phụ dịu dàng, hồ hững này lại không phân định ta rõ ràng như Kiếm Thánh Tôn Uyên - người có niềm tin kiên định rằng: vận mệnh đời mình gắn chặt với sự thay đổi hưng suy của vương triều. Nữ Kiếm Thánh Mộ Yên vốn thoát ly khỏi vòng xoáy cuộn cuộn của quyền lực nơi mảnh đất Vân Hoang, cô độc lánh đời. Tính cách nhân hậu, đối với mọi kẻ yếu thế cầu xin giúp đỡ, người đều dốc hết sức, cho dù đối phương là lang sói hay cừu non. Người giúp đỡ những mục dân Sa Quốc cần đến sự che chở, đồng thời chẳng ngại ngần cứu giúp những tộc nhân Băng tộc mắc nạn, thậm chí còn cứu cả bọn trộm cướp hung ác nhất sa mạc.

“Nếu còn đợi tra xét rõ xem nên cứu hay không, chỉ e là đã quá muộn.” Thời niên thiếu, đối với những thắc mắc của y, sư phụ chỉ mỉm cười giải thích như thế. “Vả lại thị phi tốt xấu đâu phải dễ tra rõ như thế... những gì ta làm chẳng qua chỉ là thấy người khác cần giúp đỡ nên hết lòng, hết sức mà thôi.”

Nụ cười ấy rạng rỡ, dịu dàng mà giản đơn, mộc mạc xiết bao! Lúc đó, ánh mắt gã thiếu niên đầy kinh ngạc, ngược nhìn người Kiếm Thánh Không Tang này. Không hiểu vì sao một nữ tử sở hữu kiếm thuật kinh người như vậy, lại không có niềm tin kiên định, mạnh mẽ tương xứng. Thật ra, đã trải qua quá khứ như thế nào, người mới có nụ cười điềm hòa đến vậy, không cần truy xét thị phi, thiện ác, chỉ cố gắng thực hiện những việc xảy ra trước mắt mình?

Nhiều lúc, sư phụ giống như người mẹ nuông chiều con quá đỗi, hơn là nữ hiệp yêu ghét phân minh.

Chính vì hiểu thấu tính cách sư phụ, khi con linh diệu đó nói lộ ra thân phận thực của mình, y mới bí quá hóa liều, chọn cách thẳng thắn không giấu diếm. Dẫu sao, trong việc tìm kiếm Già Lâu La, y còn cần tới sự giúp đỡ của sư phụ. Vả lại, trước mặt sư phụ, y tuyệt chẳng phải kẻ có khả năng giấu diếm, che giấu lâu được.

Trên giường đá, Vân Hoán ngồi bật dậy, phát hiện trên dưới toàn thân đều được băng bó. Cảm giác tê dại do chất độc gây ra đã hết, song những vết thương đó lại bắt đầu đau thấu ruột gan. Y nhẹ nhàng thở ra một hơi, dè tay lên mảnh băng quấn trên ngực, bật thốt có phần bực bội: “Làm phiền sư phụ quá!”

“Đừng cử động.” Mộ Yên giơ tay giữ chặt vai đệ tử, giọng nói trở lại nhu hòa bình tĩnh như ký ức y thuở xưa từng ghi khắc, hoàn toàn không còn vẻ quyết liệt như ban nãy trở kiếm giết y. “Trước tiên thử vận khí xem còn độc tính sót lại hay không, nữ bằng hữu của con đã không quản thân mình trúng độc, cố gắng băng bó hết vết thương cho con rồi mới ngắt đi. Ta vừa đi thăm xem cô ấy đã tỉnh lại chưa.”

“Nữ bằng hữu của con?” Có lẽ vì cơn ác mộng triền miên, Vân Hoán vẫn còn ngơ ngẩn một hồi, rất lâu sau mới hiểu ra, nét mặt không giấu nổi vẻ lo lắng. “Tương ư? Cô ta không sao chứ? Cô ấy không thể có chuyện gì được.”

“Tất nhiên không sao.” Mộ Yên nghiêng đầu nhìn đệ tử, mỉm cười: “Đừng nôn nóng. Hai người các con trước hết phải chú ý đến thân mình cái đã. Con cũng đã trưởng thành rồi, nhớ thuở còn mười mấy tuổi, con chẳng hề để tâm chút gì tới chuyện sống chết của người khác.”

Vân Hoán đột nhiên chìm vào suy tưởng: Năm mười mấy tuổi ư? Chuyện sư phụ nhớ được, chẳng qua cũng chỉ là khi ấy thôi sao?

“Cô nương xinh đẹp quá...” Mộ Yên ngồi bên chăm chú nhìn thiếu nữ thiêm thiếp trên giường, nhận ra đó là giao nhân nhưng chẳng nói một lời, chỉ khẽ mỉm cười: “Cô gái này đã chẳng ngại ngần đặt cược cả mạng sống để cứu con, cương cường mãnh liệt giống hệt nha đầu Diệp Tái Nhĩ ấy. Chỉ tiếc nó với con...”

“Tương là khôi lỗi của con.” Thiếu tướng Thương Lưu để quốc chợt ngắt lời sư phụ, lạnh lùng biện bạch: “Cô ta chẳng qua chỉ là giao nhân khôi lỗi. Rốt cuộc không phải là người, càng không phải là bạn của con.”

Mộ Yên vừa đặt tay lên trán giao nhân chợt khựng lại, vô cùng kinh ngạc quay đầu nhìn đệ tử, ánh mắt thay đổi hẳn: “Khôi lỗi? Con, con cũng sử dụng cả khôi lỗi sao?”

“Mỗi chiến sĩ Chinh Thiên quân đoàn đều hợp tác với khôi lỗi.” Dường như nhận ra mình đã nói quá nhiều, trong khoảnh khắc, Vân Hoán thoáng biến sắc. Nhưng lời đã nói ra không thu lại được, y đành thản nhiên trả lời: “Không có giao nhân khôi lỗi, không thể nào điều khiển được Phong Chuẩn.”

“Phong Chuẩn?... Phong Chuẩn.” Hai tiếng đó hiển nhiên đã khiến nữ Kiếm Thánh nhớ lại điều gì. Ánh mắt bà nhuốm màu ảm đạm, rồi đột nhiên ngược lên nhìn đệ tử trừng trừng. “Phải rồi, ta nhớ ra rồi... để thao túng cỗ máy sát nhân đó, các người đã biến giao nhân thành vũ khí chiến đấu, mặc sức lợi dụng và thí bỏ.”

“Sư phụ đã thấy Phong Chuẩn rồi à?” Vân Hoán không giấu nổi sự kinh ngạc. Sống ẩn cư xa cách thế gian bao năm nay, không ngờ sư phụ vẫn biết tình hình quân đội Thương Lưu để quốc.

“Ta đã phá hủy hai cỗ...” Mộ Yên khẽ nhủ mày, lắc lắc đầu. “Không, có lẽ là ba? Ở ngay trên sa mạc Bác Cổ Nhĩ này. Chuyện đã lâu lắm rồi...”

“Sa mạc Bác Cổ Nhĩ? Phong Chuẩn?” Vân Hoán bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn sư phụ, chợt hiểu rõ: “Là lần đầu tiên Hoắc Đồ bộ nổi loạn sao?”

“Ta không nhớ thời gian.” Sắc mặt Mộ Yên trở lại vẻ nhợt nhạt thường thấy, nhưng ẩn ước có chút ý vị thẳng thốt: “Dù sao cũng đã rất lâu rất lâu rồi... khi đó sư huynh vừa tạ thế không lâu, người và Diệp Tái Nhĩ còn chưa đến đây.”

Vân Hoán nhìn sư phụ đầy kinh ngạc, khẽ nói: “Thì ra là chuyện năm mươi năm trước, lúc Vu Bành nguyên soái thân tự lãnh binh bình định quân phiến loạn Hoắc Đồ bộ.”

Chẳng trách năm đó, giữa vòng vây phủ bốn bề của quân đoàn Chinh Thiên cùng quân đoàn Trấn Dã, Hoắc Đồ bộ vẫn còn tàn quân sống sót thoát khỏi bàn tay Vu Bành đại nhân. Thì ra nhờ sư phụ đã ra tay tương trợ? Nói như vậy, bộ tộc của Diệp Tái Nhĩ lưu lạc nhiều năm, cuối cùng lại mạo hiểm trở về chốn cũ, tình không phải ngẫu nhiên sao? Trưởng lão trong tộc muốn trở lại nơi này bái phỏng ân nhân năm xưa ư? Chẳng qua đám Diệp Tái Nhĩ ấy, lúc đó không hề biết tới sự tính toán của các bậc bề trên mà thôi.

“Vu Bành?... Ta không nhớ tên người đó.” Mộ Yên thoáng chút ngỡ ngàng lẩm bẩm, gõ gõ ngón tay lên tòa sen tạc từ đá. “Ta chỉ nhớ có một quân nhân lợi hại phi thường... tay trái dùng quân đao, điều khiển một cỗ máy khác với Phong Chuẩn. Cỗ máy đó có thể tách ra thành hai nửa trong chớp mắt, vì tốc độ rất nhanh, thậm chí còn có thể xuất hiện vô số ảo ảnh...”

“Đó là ‘Tỷ Dực Điểu.’” Vân Hoán biến sắc, buột miệng nói khẽ.

Năm mươi năm trước, đế quốc vừa chế ra Tỷ Dực Điểu, lần đầu tiên xuất trận được dùng làm tọa giá cho Vu Bành nguyên soái, sử dụng trong cuộc trấn áp nội loạn. Kết quả tuy bình loạn thành công, nhưng Tỷ Dực Điểu lúc đem về đã bị hỏng hóc không tài nào khôi phục được, trở thành một đồng sắt vụn. Đế quốc bấy giờ không thể không đầu tư nhân lực vật lực, dựa vào sơ đồ thiết kế để tạo ra cỗ máy mới. Đó là một công trình tốn kém vô cùng.

Năm mươi năm trở lại đây, đế quốc cũng chỉ lần lượt chế tạo được năm cỗ Tỷ Dực Điểu. Nếu không phát sinh sự tình trọng đại, giả dụ như Hoàng Thiên xuất hiện, sẽ không được đem ra sử dụng. Nhưng mỗi lần dùng tới Tỷ Dực Điểu nhất định phải được phép của Thập Vu, không giống như Phong Chuẩn có thể do Vu Bành nguyên soái toàn quyền điều động. Mang quân hàm thiếu tướng như y, cho đến bây giờ cũng chưa từng được sử dụng Tỷ Dực Điểu.

Nhưng sư phụ năm mươi năm trước lại có thể một mình phá hủy cả hai cỗ Phong Chuẩn, hơn nữa còn làm hỏng nặng Tỷ Dực Điểu, tọa giá của nguyên soái ư?

Vu Bành nguyên soái, con người ưu việt được tất cả chiến sĩ tôn sùng như thần thánh mà cũng từng nếm mùi tổn thất dưới tay sư phụ ư?

“Ồ, y đúng là Vu Bành trong Thập Vu sao?” Mộ Yên dường như cảm thấy thân mình có chút khó chịu, giọng tay đề lên ngực, ho sù sụ, cười cười: “Ta nhớ ra cái tên này rồi. Tất cả đều nhờ y ban cho. Sau trận chiến đó, cuộc đời còn lại của ta đều phải gắn chặt với cái xe lăn trong Cổ Mộ.”

“Sư phụ?” Vân Hoán không nhịn nổi buột miệng kinh ngạc. Thương thế của sư phụ nghiêm trọng như thế, là do giao thủ với Vu Bành nguyên soái gây ra sao?

“Có điều là, ta nghĩ y sống cũng chẳng thoải mái hơn mấy.” Cơn ho làm cho đôi má trắng nhợt đỏ bừng lên. Ngừng một chút, Mộ Yên chớp mắt nhìn đệ tử mỉm cười: “Y chấn dứt hết huyết mạch toàn thân ta, nhưng ta cũng một kiếm phế gân mạch tay trái của y, cả đời y không thể nào cầm đao giết người nữa.”

“Sư phụ...” Câu nói này khiến thiếu tướng Thương Lưu để quốc sửng sốt đứng bật dậy, nhìn sư phụ chăm chú.

Thì ra là sư phụ? Là sư phụ?

Sau khi gia nhập quân đoàn, y đã bao lần nghe Vu Bành đại nhân nói về nữ tử thần bí từng phế đi tay trái của người năm xưa. Lời tán dương và tôn sùng đến mức ấy, được nói ra bởi vị nguyên soái đế quốc từ trước đến nay hiếm khi khen ngợi quân nhân dưới quyền, khiến kẻ làm thiếu tướng như y phải đoán già đoán non: Người nắm đó một kiếm đánh bại vị thần linh trong quân đội của đế quốc, phải là một nữ tử thế nào? Thật không ngờ lại chính là người thân thiết với y từ thuở nhỏ.

Sư phụ của y - nữ Kiếm Thánh Không Tang Mộ Yên.

“Vu Bành, hừ, Vu Bành... thì ra là nguyên soái của đế quốc Thương Lưu. Thảo nào.” Mộ Yên lại phảng phất hồi tưởng nhiều năm trước trong hoang mạc, một trận chém giết thập tử nhất sinh, khê gặt đầu. Bà chợt cau mày nhìn đệ tử, đầy kiêu hãnh: “Dù y có là đế quốc nguyên soái gì, Thập Vu gì đi nữa, hừ, cả đời này, y cũng đừng mong quên được một kiếm đó của ta!”

Vân Hoán lần đầu tiên dùng con mắt của quân nhân đánh giá nữ tử mỹ lệ có gương mặt nhợt nhạt trước mắt. Từ thuở niên thiếu, y chỉ lặng lẽ chăm chú nhìn sư phụ, bao năm chuyên tâm quan sát, từng cho rằng mình đã hoàn toàn hiểu tường tận tính cách và tâm tư của sư phụ. Đâu ngờ nhìn hòa nhã yếu đuối như thế, nhưng dường như đằng sau sự thiện lương vô cùng đó còn che giấu tính tình mãnh liệt như lửa.

“Đúng thế.” Không kìm được, giọng nói của y lại thấp xuống kính cẩn, đồng thời ánh mắt thoáng biến đổi, nói khẽ: “Năm mươi năm rồi, nguyên soái chưa từng quên người.”

Mộ Yên cười tươi, dưới nét mày thanh tú lóe lên sát khí ngạo nghễ của riêng kiếm khách: “Ta mặc kệ Chính Thiên quân đoàn gì, đế quốc nguyên soái gì, cũng mặc kệ Hoắc Đồ Bộ gì, phản loạn gì. Cái loại truy sát đuổi cùng giết tận đám đàn bà trẻ em tay không tác sát, nếu để ta trông thấy, ta...”

Câu nói chợt ngưng lại, máu trào ra khóe miệng, Không Tang nữ Kiếm Thánh lặng lẽ ngã xuống đất.

“Sư phụ! Sư phụ?” Vân Hoán mắt mở to. Thấy Mộ Yên bất ngờ ngã xuống, trong lúc kinh ngạc hoảng hốt đó, y cũng chẳng kể vết thương trên mình, tay phải chống xuống giường đá, thân mình đã vọt lên, nhanh như chớp đỡ lấy người đang ngã xuống.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, người đó tựa hồ đã tắt thở.

“Sư phụ?” Trong khoảnh khắc đó, y chợt thấy mình không đứng nổi, lão đảo quỵ xuống đất, tâm trí trống rỗng.

Làm sao thế này? Làm sao lại thế này? Sư phụ chết rồi sao? Sao có thể thế được?

Y từng tiếp thu nhiều kiểu huấn luyện và giáo dục, tối thiểu cũng biết mười một phương pháp có thể tiến hành cấp cứu người đột tử. Nhưng trong sát na đó, trí óc y chẳng nghĩ nổi cách gì, y chỉ ôm lấy tấm thân vừa mất đi sinh khí đó, đỡ người quỵ tại chỗ, cảm giác trước mắt toàn một màu đen.

Đó là bóng đen trĩu nặng, đọng lại trong ký ức y từ thời thơ ấu vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Tay chân đều phảng phất như bị xiềng xích trói chặt, cứng đờ không cách nào cử động. Nỗi sợ hãi không thể gọi tên từ bốn phương tám hướng ủa về, bủa vây quanh y, không chừa đường thoát. Cuối cùng y nhận ra mình bị hết thấy mọi người bỏ rơi, kể cả tộc nhân và địch nhân của y cũng bỏ rơi y. Tất cả mọi người.

“Sư phụ! Sư phụ!” Y hét to.

Chẳng ai trả lời y. Giao nhân khô lồi trên giường vẫn đang hôn mê, trong tay y là gương mặt trắng bệch như giấy, không chút huyết sắc.

“Tĩnh rồi à? Ăn từ từ, chậm chậm thôi.” Chỉ có giọng nói vang lên đó không phải ảo ảnh, bình tĩnh và an nhiên. “Đừng khép chặt tay vào người như thế, tự mình cầm lấy, ăn từ từ từng miếng một thôi.”

Y mở bừng mắt.

Trước giường, quả nhiên lại hiện ra gương mặt dưới ánh sáng lấp lánh đó.

“Sư phụ!” Trong khoảnh khắc, có phần hoảng hốt như đang nằm mộng, y buột miệng khe khẽ gọi, hai tay trong lúc hôn mê vẫn áp chặt bên thân người như cũ, chưa kịp cất lên đỡ lấy trái đào, lại nhận ra bên mình là những thứ bày biện trong mộ đá, vốn rất quen thuộc.

Đoán không sai... Y đúng thật hiểu thấy tính cách sư phụ.

Tuy bản thân cũng là Kiếm Thánh, nhưng sư phụ dịu dàng, hờ hững này lại không phân định ta rõ ràng như Kiếm Thánh Tôn Uyên - người có niềm tin kiên định rằng: vận mệnh đời mình gắn chặt với sự thay đổi hưng suy của vương triều. Nữ Kiếm Thánh Mộ Yên vốn thoát ly khỏi vòng xoáy cuộn cuộn của quyền lực nơi mảnh đất Vân Hoang, cô độc lánh đời. Tính cách nhân hậu, đối với mọi kẻ yếu thế cầu xin giúp đỡ, người đều dốc hết sức, cho dù đối phương là lang sói hay cừu non. Người giúp đỡ những mục dân Sa Quốc cần đến sự che chở, đồng thời chẳng ngại ngần cứu giúp những tộc nhân Băng tộc mắc nạn, thậm chí còn cứu cả bọn trộm cướp hung ác nhất sa mạc.

“Nếu còn đợi tra xét rõ xem nên cứu hay không, chỉ e là đã quá muộn.” Thời niên thiếu, đối với những thắc mắc của y, sư phụ chỉ mỉm cười giải thích như thế. “Vả lại thị phi tốt xấu đâu phải dễ tra rõ như thế... những gì ta làm chẳng qua chỉ là thấy người khác cần giúp đỡ nên hết lòng, hết sức mà thôi.”

Nụ cười ấy rạng rỡ, dịu dàng mà giản đơn, mộc mạc xiết bao! Lúc đó, ánh mắt gã thiếu niên đầy kinh ngạc, ngược nhìn người Kiếm Thánh Không Tang này. Không hiểu vì sao một nữ tử sở hữu kiếm thuật kinh người như vậy, lại không có niềm tin kiên định, mạnh mẽ tương xứng. Thật ra, đã trải qua quá khứ như thế nào, người mới có nụ cười điềm hòa đến vậy, không cần truy xét thị phi, thiện ác, chỉ cố gắng thực hiện những việc xảy ra trước mắt mình?

Nhiều lúc, sư phụ giống như người mẹ nuông chiều con quá đỗi, hơn là nữ hiệp yêu ghét phân minh.

Chính vì hiểu thấu tính cách sư phụ, khi con linh diệu đó nói lộ ra thân phận thực của mình, y mới bí quá hóa liều, chọn cách thẳng thắn không giấu diếm. Dẫu sao, trong việc tìm kiếm Già Lô La, y còn cần tới sự giúp đỡ của sư phụ. Vả lại, trước mặt sư phụ, y tuyệt chẳng phải kẻ có khả năng giấu diếm, che giấu lâu được.

Trên giường đá, Vân Hoán ngồi bất động, phát hiện trên dưới toàn thân đều được băng bó. Cảm giác tê dại do chất độc gây ra đã hết, song những vết thương đó lại bắt đầu đau thấu ruột gan. Y nhẹ nhàng thở ra một hơi, đề tay lên mảnh băng quấn trên ngực, bất thốt có phần bức bối: “Làm phiền sư phụ quá!”

“Đừng cử động.” Mộ Yên gơ tay giữ chặt vai đệ tử, giọng nói trở lại nhu hòa bình tĩnh như ký ức y thuở xưa từng ghi khắc, hoàn toàn không còn vẻ quyết liệt như ban nãy trở kiếm giết y. “Trước tiên thử vận khí xem còn độc tính sót lại hay không, nữ bằng hữu của con đã không quản thân mình trúng độc, cố gắng băng bó hết vết thương cho con rồi mới ngất đi. Ta vừa đi thăm xem cô ấy đã tỉnh lại chưa.”

“Nữ bằng hữu của con?” Có lẽ vì cơn ác mộng triền miên, Vân Hoán vẫn còn ngỡ ngàng một hồi, rất lâu sau mới hiểu ra, nét mặt không giấu nổi vẻ lo lắng. “Tương ư? Cô ta không sao chứ? Cô ấy không thể có chuyện gì được.”

“Tất nhiên không sao.” Mộ Yên nghiêng đầu nhìn đệ tử, mỉm cười: “Đừng nôn nóng. Hai người các con trước hết phải chú ý đến thân mình cái đã. Con cũng đã trưởng thành rồi, nhớ thuở còn mười mấy tuổi, con chẳng hề để tâm chút gì tới chuyện sống chết của người khác.”

Vân Hoán đột nhiên chìm vào suy tưởng: Năm mười mấy tuổi ư? Chuyện sư phụ nhớ được, chẳng qua cũng chỉ là khi ấy thôi sao?

“Cô nương xinh đẹp quá...” Mộ Yên ngồi bên chăm chú nhìn thiếu nữ thiêm thiếp trên giường, nhận ra đó là giao nhân nhưng chẳng nói một lời, chỉ khẽ mỉm cười: “Cô gái này đã chẳng ngại ngần đặt cược cả mạng sống để cứu con, cương cường mãnh liệt giống hệt nha đầu Diệp Tái Nhĩ ấy. Chỉ tiếc nó với con...”

“Tương là khôi lỗi của con.” Thiếu tướng Thương Lưu để quốc chợt ngắt lời sư phụ, lạnh lùng biện bạch: “Cô ta chẳng qua chỉ là giao nhân khôi lỗi. Rốt cuộc không phải là người, càng không phải là bạn của con.”

Mộ Yên vừa đặt tay lên trán giao nhân chợt khựng lại, vô cùng kinh ngạc quay đầu nhìn đệ tử, ánh mắt thay đổi hẳn: “Khôi lỗi? Con, con cũng sử dụng cả khôi lỗi sao?”

“Mỗi chiến sĩ Chinh Thiên quân đoàn đều hợp tác với khôi lỗi.” Dường như nhận ra mình đã nói quá nhiều, trong khoảnh khắc, Vân Hoán thoáng biến sắc. Nhưng lời đã nói ra không thu lại được, y đành thần nhiên trả lời: “Không có giao nhân khôi lỗi, không thể nào điều khiển được Phong Chuẩn.”

“Phong Chuẩn?... Phong Chuẩn.” Hai tiếng đó hiển nhiên đã khiến nữ Kiếm Thánh nhớ lại điều gì. Ánh mắt bà nhuốm màu ảm đạm, rồi đột nhiên ngược lên nhìn đệ tử trừng trừng. “Phải rồi, ta nhớ ra rồi... để thao túng cỗ máy sát nhân đó, các người đã biến giao nhân thành vũ khí chiến đấu, mặc sức lợi dụng và thí bỏ.”

“Sư phụ đã thấy Phong Chuẩn rồi à?” Vân Hoán không giấu nổi sự kinh ngạc. Sống ẩn cư xa cách thế gian bao năm nay, không ngờ sư phụ vẫn biết tình hình quân đội Thương Lưu để quốc.

“Ta đã phá hủy hai cỗ...” Mộ Yên khẽ nhủ mày, lắc lắc đầu. “Không, có lẽ là ba? Ở ngay trên sa mạc Bác Cổ Nhĩ này. Chuyện đã lâu lắm rồi...”

“Sa mạc Bác Cổ Nhĩ? Phong Chuẩn?” Vân Hoán bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn sư phụ, chợt hiểu rõ: “Là lần đầu tiên Hoắc Đồ bộ nổi loạn sao?”

“Ta không nhớ thời gian.” Sắc mặt Mộ Yên trở lại vẻ nhợt nhạt thường thấy, nhưng ẩn ước có chút ý vị thẳng thốt: “Dù sao cũng đã rất lâu rất lâu rồi... khi đó sư huynh vừa tạ thế không lâu, người và Diệp Tái Nhĩ còn chưa đến đây.”

Vân Hoán nhìn sư phụ đầy kinh ngạc, khẽ nói: “Thì ra là chuyện năm mươi năm trước, lúc Vu Bành nguyên soái thân tự lãnh binh bình định quân phiến loạn Hoắc Đồ bộ.”

Chẳng trách năm đó, giữa vòng vây phủ bốn bề của quân đoàn Chinh Thiên cùng quân đoàn Trần Dã, Hoắc Đồ bộ vẫn còn tàn quân sống sót thoát khỏi bàn tay Vu Bành đại nhân. Thì ra nhờ sư phụ đã ra tay tương trợ? Nói như vậy, bộ tộc của Diệp Tái Nhĩ lưu lạc nhiều năm, cuối cùng lại mạo hiểm trở về chốn cũ, tịnh không phải ngẫu nhiên sao? Trưởng lão trong tộc muốn trở lại nơi này bái phỏng ân nhân năm xưa ư? Chẳng qua đám Diệp Tái Nhĩ ấy, lúc đó không hề biết tới sự tính toán của các bậc bề trên mà thôi.

“Vu Bành?... Ta không nhớ tên người đó.” Mộ Yên thoáng chút ngỡ ngàng lắm lắm, gõ gõ ngón tay lên tòa sen tạc từ đá. “Ta chỉ nhớ có một quân nhân lợi hại phi thường... tay trái dùng quân đao, điều khiển một cỗ máy khác với Phong Chuẩn. Cỗ máy đó có thể tách ra thành hai nửa trong chớp mắt, vì tốc độ rất nhanh, thậm chí còn có thể xuất hiện vô số ảo ảnh...”

“Đó là ‘Tỷ Dực Điểu.’” Vân Hoán biến sắc, buột miệng nói khẽ.

Năm mươi năm trước, để quốc vừa chế ra Tỷ Dực Điểu, lần đầu tiên xuất trận được dùng làm tọa giá cho Vu Bành nguyên soái, sử dụng trong cuộc trấn áp nội loạn. Kết quả tuy bình loạn thành công, nhưng Tỷ Dực Điểu lúc đem về đã bị hỏng hóc không tài nào khôi phục được, trở thành một đồng sắt vụn. Để quốc bấy giờ không thể không đầu tư nhân lực vật lực, dựa vào sơ đồ thiết kế để tạo ra cỗ máy mới. Đó là một công trình tốn kém vô cùng.

Năm mươi năm trở lại đây, để quốc cũng chỉ lần lượt chế tạo được năm cỗ Tỷ Dực Điểu. Nếu không phát sinh sự tình trọng đại, giả dụ như Hoàng Thiên xuất hiện, sẽ không được đem ra sử dụng. Nhưng mỗi lần dùng tới Tỷ Dực Điểu nhất định phải được phép của Thập Vu, không giống như Phong Chuẩn có thể do Vu Bành nguyên soái toàn quyền điều động. Mang quân hàm thiếu tướng như y, cho đến bây giờ cũng chưa từng được sử dụng Tỷ Dực Điểu.

Nhưng sư phụ năm mươi năm trước lại có thể một mình phá hủy cả hai cỗ Phong Chuẩn, hơn nữa còn làm hỏng nặng Tỷ Dực Điểu, tọa giá của nguyên soái ư?

Vu Bành nguyên soái, con người ưu việt được tất cả chiến sĩ tôn sùng như thần thánh mà cũng từng nếm mùi tổn thất dưới tay sư phụ ư?

“Ồ, y đúng là Vu Bành trong Thập Vu sao?” Mộ Yên dường như cảm thấy thân mình có chút khó chịu, giơ tay đè lên ngực, ho sù sụ, cười cười: “Ta nhớ ra cái tên này rồi. Tất cả đều nhờ y ban cho. Sau trận chiến đó, cuộc đời còn lại của ta đều phải gắn chặt với cái xe lăn trong Cổ Mộ.”

“Sư phụ?” Vân Hoán không nhịn nổi buột miệng kinh ngạc. Thương thế của sư phụ nghiêm trọng như thế, là do giao thủ với Vu Bành nguyên soái gây ra sao?

“Có điều là, ta nghĩ y sống cũng chẳng thoải mái hơn mấy.” Cơn ho làm cho đôi má trắng nhợt đỏ bừng lên. Ngừng một chút, Mộ Yên chớp mắt nhìn đệ tử mỉm cười: “Y chấn đứt hết huyết mạch toàn thân ta, nhưng ta cũng một kiếm phế gân mạch tay trái của y, cả đời y không thể nào cầm đao giết người nữa.”

“Sư phụ...” Câu nói này khiến thiếu tướng Thương Lưu để quốc sửng sốt đứng bật dậy, nhìn sư phụ chăm chú.

Thì ra là sư phụ? Là sư phụ?

Sau khi gia nhập quân đoàn, y đã bao lần nghe Vu Bành đại nhân nói về nữ tử thần bí từng phế đi tay trái của người năm xưa. Lời tán dương và tôn sùng đến mức ấy, được nói ra bởi vị nguyên soái đế quốc từ trước đến nay hiếm khi khen ngợi quân nhân dưới quyền, khiến kẻ làm thiếu tướng như y phải đoán già đoán non: Người năm đó một kiếm đánh bại vị thần linh trong quân đội của đế quốc, phải là một nữ tử thế nào? Thật không ngờ lại chính là người thân thiết với y từ thuở nhỏ.

Sư phụ của y - nữ Kiếm Thánh Không Tang Mộ Yên.

“Vu Bành, hừ, Vu Bành... thì ra là nguyên soái của đế quốc Thương Lưu. Thảo nào.” Mộ Yên lại phảng phất hồi tưởng nhiều năm trước trong hoang mạc, một trận chém giết thập tử nhất sinh, khê gặt đầu. Bà chợt cau mày nhìn đệ tử, đầy kiêu hãnh: “Dù y có là đế quốc nguyên soái gì, Thập Vu gì đi nữa, hừ, cả đời này, y cũng đừng mong quên được một kiếm đó của ta!”

Vân Hoán lần đầu tiên dùng con mắt của quân nhân đánh giá nữ tử mỹ lệ có gương mặt nhợt nhạt trước mắt. Từ thuở niên thiếu, y chỉ lặng lẽ chăm chú nhìn sư phụ, bao năm chuyên tâm quan sát, từng cho rằng mình đã hoàn toàn hiểu tường tận tính cách và tâm tư của sư phụ. Đâu ngờ nhìn hòa nhã yếu đuối như thế, nhưng dường như đằng sau sự thiện lương vô cùng đó còn che giấu tính tình mãnh liệt như lửa.

“Đúng thế.” Không kìm được, giọng nói của y lại thấp xuống kính cẩn, đồng thời ánh mắt thoáng biến đổi, nói khẽ: “Năm mươi năm rồi, nguyên soái chưa từng quên người.”

Mộ Yên cười tươi, dưới nét mày thanh tú lóe lên sát khí ngạo nghễ của riêng kiếm khách: “Ta mặc kệ Chính Thiên quân đoàn gì, đế quốc nguyên soái gì, cũng mặc kệ Hoắc Đồ Bộ gì, phản loạn gì. Cái loại truy sát đuổi cùng giết tận đám đàn bà trẻ em tay không tác sát, nếu để ta trông thấy, ta...”

Câu nói chợt ngưng lại, máu trào ra khoe miệng, Không Tang nữ Kiếm Thánh lặng lẽ ngã xuống đất.

“Sư phụ! Sư phụ?” Vân Hoán mắt mở to. Thấy Mộ Yên bất ngờ ngã xuống, trong lúc kinh ngạc hoảng hốt đó, y cũng chẳng kể vết thương trên mình, tay phải chống xuống giường đá, thân mình đã vọt lên, nhanh như chớp đỡ lấy người đang ngã xuống.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, người đó tựa hồ đã tắt thở.

“Sư phụ?” Trong khoảnh khắc đó, y chợt thấy mình không đứng nổi, lão đảo quỵ xuống đất, tâm trí trống rỗng.

Làm sao thế này? Làm sao lại thế này? Sư phụ chết rồi sao? Sao có thể thế được?

Y từng tiếp thu nhiều kiểu huấn luyện và giáo dục, tối thiểu cũng biết mười một phương pháp có thể tiến hành cấp cứu người đột tử. Nhưng trong sát na đó, trí óc y chẳng nghĩ nổi cách gì, y chỉ ôm lấy tấm thân vừa mất đi sinh khí đó, đỡ người quỵ tại chỗ, cảm giác trước mắt toàn một màu đen.

Đó là bóng đen trĩu nặng, đọng lại trong ký ức y từ thời thơ ấu vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Tay chân đều phẳng phất như bị xiềng xích trói chặt, cứng đờ không cách nào cử động. Nỗi sợ hãi không thể gọi tên từ bốn phương tám hướng ủa về, bủa vây quanh y, không chừa đường thoát. Cuối cùng y nhận ra mình bị hết thấy mọi người bỏ rơi, kể cả tộc nhân và địch nhân của y cũng bỏ rơi y. Tất cả mọi người.

“Sư phụ! Sư phụ!” Y hét to.

Chẳng ai trả lời y. Giao nhân khôi lỗi trên giường vẫn đang hôn mê, trong tay y là gương mặt trắng bệch như giấy, không chút huyết sắc.

Có gì đó cọ cọ vào má y. Quân nhân ngày thường vốn có khả năng phát giác ra bất cứ vật lạ nào ở quanh mình trong vòng một trượng, nhưng giờ đây mãi đến khi vật lạ lùng, lạnh ngắt đó chạm vào da thịt mình, y mới dờ dẩn ngoảnh đầu lại. Một đôi mắt đen láy, long lanh trên vai đang nhìn y, một chiếc mũi đen xinh xắn sắp lại, ngửi ngửi mặt y.

Là một chú hồ ly có lông màu xanh lam, không biết từ xó xỉnh nào chui ra, bò lên vai, đang chăm chú nhìn y. Trong đôi mắt xanh thẳm vừa có nét mơ màng, vừa có vẻ lim dim buồn ngủ, hiển nhiên là đang lúc ngủ say bị tiếng hét vừa rồi của y đánh thức.

Người ngửi thăm dò qua loa một lượt, dường như đã nhận ra khách là ai, vẻ lơ dờ mệt mỏi trong ánh mắt lam hồ biến mất. Nó đột nhiên phấn khởi nhảy lên, vui mừng rít một tiếng, rồi cúi mặt tới.

“Đi ra!” Nhận ra Tiểu Lam mà sư phụ nuôi dưỡng, Vân Hoán cũng chỉ hững hờ hất tay, khiến con hồ ly đang chắn ngang tầm mắt y bị quét từ trên vai xuống.

Trên gương mặt tái nhợt vẫn còn nét cười chúm chím sau cùng trong lúc nhướng mày, đó là vẻ dịu dàng bình thản của sư phụ. Hiệp khí cao ngạo cả đời khó thấy giống như kiếm sắc rời khỏi vỏ, trong chớp mắt đã lụi tàn. Tất cả ập đến trong thoáng chốc, giống như một trận tập kích đột ngột khiến người ta trở tay không kịp, trước khi có phản ứng, mọi thứ đã kết thúc.

“...” Trong tâm trí y là một khoảng không vô tận, y mở miệng, nghẹn ngào.

“Vù!” Chưởng đỏ của thiếu tướng không kiểm soát được sức mạnh, lam hồ cũng chẳng ngờ gã người quen cũ lại có thể ra tay đánh nó, rơi bịch xuống đất, rồi lăn thêm mấy vòng nữa mới đứng lên được. Nó cất tiếng kêu bực bội, nhe răng trợn mắt sắp lại. Nhưng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bộ bạch y trải dài dưới đất, đôi tai hồ ly chột dưng đứng lên, mắt ánh lên vẻ lo lắng, vội vã lao đến, bất ngờ cắn lên vai Mộ Yên, hàm răng sắc nhọn xuyên qua huyết Kiên Tĩnh.

Vân Hoán kinh sợ, thỉnh linh nhắc tay đánh con vật bé bỏng đó rớt xuống đất. Lần này do nôn nóng nên xuất thủ càng nặng tay hơn, lam hồ kêu lên một tiếng thảm thiết, nhưng không chịu chạy đi, mà liều mạng cố kéo vạt áo rũ dưới đất của Mộ Yên, khê rên ư ư.

Vân Hoán cảm thấy nổi bức bối trong đầu như muốn nổ tung ra, sát khí không hiểu từ đâu ào ạt tuôn trào, lông mày lười mác cau lại, nắm chặt Quang Kiếm.

“Con, con định làm gì?” Trong khoảnh khắc nắm lấy kiếm đó, một bàn tay chặn lên ngực y, yếu ớt ngăn cản. “Không được giết Tiểu Lam...”

Vân Hoán đang bưng bưng sát khí cầm kiếm bật dậy trong vô thức, chỉ có câu nói đó mới phát huy được tác dụng thức tỉnh bộ não ngây ngốc của y vào thời khắc này.

Thân người vừa mới đứng lên ấy đột nhiên run lẩy bẩy, Quang Kiếm từ trong tay y rơi xuống!

“Sư phụ? Sư phụ?” Chẳng kịp nghĩ suy gì, chỉ liên tiếp bật thốt hai tiếng sư phụ, y bấy giờ mới phát hiện Mộ Yên khi nãy tưởng như chết rồi đã mở mắt, bất ngờ nhìn thấy đệ tử sát khí bừng bừng tuốt kiếm đứng lên, nên khó nhọc gờ tay ngăn cản hành động khác thường của y. Song cánh tay ấy vẫn còn yếu ớt, đẩy vào ngực y mà chẳng chút sức lực nào.

“Sư phụ!” Động tác yếu đuối như thế lại khiến thiếu tướng của đế quốc dường như mất đi sức lực một lần nữa. Vân Hoán thất kinh buông Quang Kiếm xuống, kinh ngạc, bàng hoàng và vui mừng, khôn xiết cùng ánh lên dưới khóe mắt chân mày. Y cơ hồ không dám tin vào sự biến đổi trong khoảnh khắc đó, mãi đến khi ngón tay y chạm vào mạch đập dưới tà bạch y đó, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thế nào... Làm sao rồi?” Song Mộ Yên hiển nhiên không biết sự tình trong khoảnh khắc ban nãy, thoáng chút ngỡ ngàng nhìn gương mặt đệ tử thoát trắng thoát đỏ, chỉ cảm thấy thần trí mình mất nhưng toàn thân vô lực, vừa quay đầu lại nhìn thấy lam hồ cùng vết cắn trên vai mình, đột nhiên hiểu ra. “Ta... ta vừa rồi... lại ngất đi à?”

“Không, không phải là ngất đi đâu.” Ngón tay Vân Hoán vẫn đặt lên mạch đập nơi cổ tay sư phụ, dường như chỉ sợ nhịp đập yếu ớt vừa mất mấy đó sẽ đột nhiên chấm dứt, trong giọng nói còn vương nỗi sợ hãi vừa trải qua khi nãy, hồi hộp, lắp bắp. “Là... là đã chết! Nhịp tim và hô hấp... đột nhiên ngưng lại. Con còn cho rằng sư phụ đã chết rồi!”

“Chà, làm con phải lo lắng rồi!” Không Tang nữ Kiếm Thánh hé miệng mỉm cười, nét mặt bình thản trở lại, giọng nói cũng dần dần mạch lạc: “Ta.... lúc đầu cũng định nói trước với con, nếu như thấy ta đột nhiên chết lịm đi thì đừng căng thẳng, Tiểu Lam biết cách chăm sóc ta, một lát sẽ tỉnh lại... nhưng lại mãi nói này nói nọ nên quên mất.”

“Lần sau con đừng lo lắng, ta sẽ tự tỉnh lại nhanh thôi.” Mộ Yên điều hòa hô hấp, cảm giác huyết mạch đột nhiên ngưng trệ khi nãy bắt đầu dần dần lưu động trở lại, cười nhẹ, nói với Vân Hoán: “Con xem, một chưởng lợi hại đó của nguyên soái các con quả đã chấn dứt huyết mạch toàn thân ta. Tuy mấy năm gần đây ngủ triền miên để dưỡng khí, ta vẫn dần dần cảm thấy huyết khí càng ngày càng khô kiệt. Trước đây ta còn có thể biết được khi nào thân thể không ổn, nằm xuống nghỉ ngơi sẵn. Mấy năm nay thì không được nữa, có thể đột nhiên chết lịm đi vào bất cứ lúc nào. Ngày trước trong Cổ Mộ vốn không có người, Tiểu Lam nhìn thấy mà biết cần đánh thức ta dậy. Không ngờ lần này con trở về, lại phải sợ hãi, hốt hốt hoảng hoảng.”

Hồi lâu chẳng thấy trả lời, chỉ cảm giác bàn tay nắm chặt tay mình đang run rẩy không ngừng, Mộ Yên ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt của người đệ tử trẻ tuổi kề bên mình chứa đầy nỗi sợ hãi và kinh hoàng còn chưa tan hết, toàn thân không kiềm chế nổi, phát run lên.

“Con quá lo rồi, Hoán nhi à.” Chưa từng nhìn thấy biểu tình như thế xuất hiện trên gương mặt đồ nhi, Mộ Yên khe khẽ thở dài, mỉm cười áy náy, ráng giơ tay vỗ vỗ vào má y, an ủi: “Sư phụ không dễ chết như thế đâu, nhất định sẽ sống lâu hơn tên Vu Bành đó, đừng lo lắng.”

Lam hồ thấy chủ nhân có thể cử động, vội lết đến nhưng mặt khác vẫn không quên cảnh giác, liếc nhìn sang Vân Hoán bên cạnh, đầy ý thù địch.

“Thấy đỡ hơn một chút rồi... dìu ta vào phòng trong nghỉ ngơi đi.” Điều tức một lát, trong giọng nói dường như đã có nhiều khí lực hơn, Mộ Yên ráng nắm tay Vân Hoán định đứng lên, nhưng huyết mạch trên thân vẫn còn ngưng trệ chưa thông, dưới chân vô lực, liên loạn choạng suýt ngã. May thay Vân Hoán vẫn luôn chăm chú, lập tức đỡ ngay lấy Mộ Yên.

“Đừng cử động.” Vân Hoán nghĩ cũng chẳng kịp nghĩ, cúi xuống vén tà bạch y, bế ngang người sư phụ lên. “Con đưa người đi.”

“Sư phụ này đúng là vô dụng. Già mất rồi.” Mộ Yên cười khe khẽ, có chút tự trào, cảm thấy mình yếu ớt mỏng manh tựa lá khô trong vòng tay trẻ trung đó, ngón tay chỉ phương hướng cho đệ tử: “Hoán nhi, ở phòng thứ hai bên trái.”

“Vâng!” Vân Hoán dường như không muốn nói nhiều, chỉ gật gật đầu, sải bước tiến gấp.

“Cẩn thận! Cúi đầu xuống!” Trong sát na xuyên qua cổng vòm bằng đá, Mộ Yên buột miệng hô lên, nhưng Vân Hoán đang cắm đầu đi gấp, rõ ràng không kịp phản ứng, vừa bước qua, đầu đã đập phải cổng vòm.

Song dường như chẳng hề cảm thấy đau đớn, Vân Hoán lùi một bước, ngỡ ngàng nhìn bàn tay đặt trên trán mình.

“Sao phản ứng chậm chạp thế? Một thân võ nghệ con để đầu cả rồi?” Vẫn còn kịp giơ tay che chở trán y, Mộ Yên nắn nắn lòng bàn tay bị va đập đau nhói, ngẩng đầu quan sát ánh mắt gã thanh niên, đột nhiên cười cười: “Ồ, Hoán nhi, con đã cao lớn thế này rồi ư? Làm sao mà cao thế... Ở trong thạch mộ này, con phải cẩn thận kéo va đầu đó.”

“Vâng!” Vân Hoán cụp mắt xuống trả lời, giọng nói và thân thể đều cứng lại.

“Sao thế?” Không Tang nữ kiếm thánh chợt sững người, kinh hãi, nghi hoặc bầu chặt lấy vai đệ tử. “Sao lại run rẩy thế? Chẳng lẽ chất độc của bọn ma vật đó vẫn chưa trừ hết? Không được dùng sức, mau đặt ta xuống để ta xem xem.”

“Không sao ạ.” Vân Hoán đáp lời, cúi mình băng qua cổng vòm.

Bài trí trong nội thất vẫn như mấy năm về trước, cái nào cái nấy đều ở nguyên chỗ cũ, gọn gàng, sạch sẽ như xưa. Vân Hoán khom người đặt sư phụ yên ổn ngồi xuống giường đá, nhìn quanh bốn phía, thần sắc bỗng trở nên hoảng hốt.

Vẫn y nguyên như thế! Ngay cả chiếc giá nền bằng đá hồi nhỏ y luyện kiếm lỗ tay chém gãy vẫn ở đúng chỗ đấy.

Thời gian trong ngôi Cổ Mộ này dường như đã ngưng đọng. Năm tháng ngoài kia trôi qua như nước, nhưng mọi thứ ở nơi này chưa từng đổi thay.

Kể cả diện mạo của sư phụ, cũng ngưng lại ở thời khắc già thiếu niên y rời đi.

“Con đói chưa?” Mộ Yên an ổn ngồi xuống, mới nhớ ra gã đệ tử từ xa đến còn chưa dùng bữa, cất giọng hỏi. Song sau khi nhìn quanh quất xem trong thạch thất giữa động tuyết này còn có thứ gì lót dạ không, gương mặt nhợt nhạt của nữ Kiếm Thánh đã lộ ra nét cười khổ não, lắc đầu nhìn Vân Hoán: “Con xem, ở đây chẳng có gì cả.”

“Sư phụ chớ lo, con có mang lương khô theo mình, đợi chút nữa sai Tương nhóm lửa làm cơm là được thôi.” Vân Hoán bước đến bên giá nền bằng đá, khẽ đưa tay mân mê dấu kiếm còn hằn trên đó, đáp lời.

“À, cô nương tên Tương đó không biết đã tỉnh chưa?” Nghe đệ tử nhắc đến, Mộ Yên chợt nhớ ra, “Hoán nhi, con đi xem xem!”

“Không cần đâu.” Vân Hoán lắc đầu. “Nếu tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của khôi lỗi là tìm chủ nhân của mình.”

“...” Nữ kiếm khách Không Tang chợt im bặt, nhìn đệ tử của mình, ánh mắt thoáng nét đau xót. “Vì sao lại khiến một người đang sống bình thường trở thành khôi lỗi? Biến thành công cụ sát nhân?”

“Giao nhân không phải là người.” Tuy đã thấp giọng kính cẩn đáp lại lời trách móc của sư phụ, lời nói của thiếu tướng đế quốc Thương Lưu vẫn ngắn gọn và kiên định. “Điều này là dân Không Tang các người nói, vả lại so với việc bị xem như súc vật và đem ra mua bán ở Diệp Thành thì trở thành khôi lỗi trong quân đội phải tốt hơn chứ? Chỉ ít chúng ta cũng giáo dục chiến sĩ phải giữ gìn trân trọng khôi lỗi như giữ gìn trân trọng vũ khí, chúng không có ý thức, cũng không cảm giác được nỗi khổ bị áp bức lăng nhục.”

“...” Mộ Yên tuyệt không phải người giỏi biện bác, chỉ dựa vào cảm giác trong lòng để phân định thị phi, trên gương mặt trắng bệch giờ đây lộ vẻ bất bình. “Nhưng mà như thế cũng không được!”

“Tại sao không được? Quân đoàn Chinh Thiên cần có khôi lỗi, đế quốc cần có quân đội.” Vân Hoán quay đầu lại, trong mắt người niềm kiên quyết. “Không có quân đội, Vân Hoang sẽ trở nên hỗn loạn. Chúng tôi duy trì bình an cho thiên hạ, để bách tính sống no đủ yên vui, củng cố ngai vàng của đế quốc, có gì không đúng? Sư phụ, mấy chục năm nay Vân Hoang bốn phương an định, nông mục, ngư canh, bách nghiệp hưng vượng. Ngay cả đám mục dân trên sa mạc trước kia luôn phải tìm nơi có nước có cỏ để sống, nhờ trời mà kiếm ăn, đế quốc cũng để bọn họ có đất đai và nhà cửa riêng của mình, không phải lang bạt kỳ hồ nữa, chẳng lẽ không hơn được thời Không Tang Thừa Quang Đế gấp chục, gấp trăm lần hay sao?”

Không Tang nữ Kiếm Thánh khẽ chau mày, dường như đang suy nghĩ phải phản bác lại lời của đệ tử ra sao, cuối cùng đành im lặng.

“Còn về Tương.” Chừng như uất ức vì bị sư phụ trách móc, thiếu tướng Thương Lưu đế quốc vốn kiêu lời phản bác tiếp một mạch: “Con hứa với Phi Liêm, lần này trên đường chưa từng xử tệ với cô ta chút nào. Càng chưa từng chiếm đoạt cô ta như gã đó...” Ngón tay gõ gõ lên giá nền, Vân Hoán nhượng mày một cái, lại tiếp tục nói: “Bất cô ta tới tiêu khiển mua vui là chuyện thường ngày trong cả Chinh Thiên quân đoàn, chỉ trừ tiểu tử Phi Liêm đó và con là ưu ái giao nhân khôi lỗi nhất. Con không đúng chỗ nào?”

“...” Mộ Yên nhú mày nhìn Vân Hoán, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Dù sao cũng không đúng. Hoán nhi, năm xưa lúc ta dạy con kiếm kỹ, chẳng hề mong con biến thành người như bây giờ.”

Lời quở trách nhẹ nhàng đó lại khiến thiếu tướng để quốc giạt mình, y khẽ nói: “Như vậy... sư phụ, người năm đó hi vọng con trở thành người thế nào? Người... khi xưa vì sao muốn thu con làm đệ tử?”

Hai câu nói đơn giản đó dường như phải hao phí biết bao sức lực mới thốt thành lời. Vân Hoán đột nhiên không dám nhìn vào mắt sư phụ, cúi đầu xuống, nhìn vết kiếm cũ trên giá nền bằng đá. Nghi vấn đó đã ở trong lòng y mười mấy năm nay, mãi là điều y không ngừng thắc mắc, lại không sao giải đáp được.

Không Tang nữ Kiếm Thánh phá vỡ môn quy, thu nhận một đứa trẻ Băng tộc bị tộc nhân xua đuổi làm đệ tử, mặc thân thể bệnh tật yếu đuối, dốc lòng dạy dỗ mấy năm, trong lòng bà rốt cuộc muốn gì đây? Là muốn thiếu niên bên địch này cảm ân báo đáp, đoạn tình rời bỏ tộc nhân của mình, từ đó giúp sức cho Không Tang, vì những linh hồn u ám ở Vô Sắc thành mà bạt kiếm sao?

Vì hiện nay, trái lại y trở thành thiếu tướng để quốc, sư phụ mới thất vọng như vậy sao?

Suy đoán đó đã chôn sâu trong lòng y mười mấy năm, giống như cùng y trưởng thành, hết lần này sang lần khác, cần xé, dần vật tâm trí y, chưa một ngày quên lãng. Mãi tới bây giờ, y mới có cơ hội trở về gặp mặt sư phụ, chính miệng hỏi thẳng.

Không rõ tại sao, trong sát na đợi nghe đáp án, y chỉ cảm thấy đôi tay khẽ run rẩy.

“Sao? Phải làm người như thế nào à? Điều này ta sớm đã nói với con rồi mà!” Nhưng đáp lại sự căng thẳng, thận trọng chờ đợi của y, sư phụ chỉ tùy ý cười nhẹ. Mộ Yên ngẩng đầu, nhìn về phía cánh cửa sổ nhỏ đón ánh sáng trên bức tường đá. Bầu trời bên ngoài tinh khiết, xanh trong, thỉnh thoảng có bóng đen lướt qua, đó là Tát Lăng ưng của miền sa mạc. Mộ Yên gơ tay chỉ ra ngoài cửa sổ, cười khe khẽ, trả lời y: “Giống như con bạch ưng kia, hạnh phúc, mạnh mẽ và tự do!”

Câu trả lời đơn giản đó hiển nhiên chẳng giống bất kỳ đáp án nào trong dự đoán của y, Vân Hoán kinh ngạc ngẩng đầu: “Giống như thế sao?”

Hạnh phúc, mạnh mẽ và tự do? Có trong tay kiếm kỹ độc bộ thiên hạ, chẳng thứ gì có thể làm khó được, song sư phụ đem kỹ nghệ vô song như thế truyền cho y, lại chỉ kỳ vọng nơi đệ tử một điều giản dị như thế thôi sao?

“Còn muốn gì nữa?” Mộ Yên cười thanh thản: “Ta kế tục sư phụ, Kiếm Thánh Vân Ẩn từ khi còn trẻ, cả đời chưa từng bại trước ai, nhưng trong ba điều đó ta lại chẳng thể đạt được điều nào. Con là đệ tử sau cùng của ta, ta đương nhiên hy vọng con có thể có tất cả.”

“...” Vân Hoán đột nhiên không biết phải đáp lời thế nào, tay siết chặt Quang Kiếm.

“Thế bây giờ con có hạnh phúc không? Có tự do không?” Không Tang nữ Kiếm Thánh nhìn đệ tử thân vận quân phục, khẽ thở dài: “Hoán nhi, ta chẳng hề thấy thất vọng đối với việc con gia nhập quân đội. Con làm du hiệp cũng tốt, làm thiếu tướng cũng tốt, kể cả làm đến nguyên soái cũng không sao. Vô luận làm tới vị trí gì, sư phụ chỉ hy vọng con có được ba thứ đó. Nhưng hiện tại ta nhìn vào mắt con chẳng thấy chút gì cả. Con đã không hạnh phúc, cũng chẳng tự do.”

“Sư phụ!” Để quốc thiếu tướng mày kiếm dựng lên, thấp giọng gọi thầm, trong mắt đọng đầy phiền muộn.

Sư đồ hai người lặng lẽ nhìn nhau, trong Cổ Mộ rộng lớn giờ yên tĩnh đến mức nghe được tiếng thở của đôi bên. Rất lâu, Vân Hoán hít sâu một hơi, quay người đi, hững hờ nói: “Con đi gọi Tương dậy, phải nấu cơm thôi.”

“Hoán nhi!” Đệ tử vừa quay đi, Mộ Yên đã gọi y đứng lại, ngẫm ngẫm một chút, cuối cùng mỉm cười: “Có muốn biết vì sao năm xưa trong đám trẻ con mục dân đó, ta chỉ muốn nhận đứa trẻ rợ Băng như con làm đệ tử không?”

Vân Hoán bờ vai thoáng rung, bước chân khựng lại, y chẳng dám nghĩ sư phụ còn trả lời cả vấn đề này nữa.

“Vì sao ạ?” Y ngoảnh đầu, ánh mắt đầy vẻ dò hỏi, còn thấp thoáng nét hồi hộp.

“Bởi vì con đánh lộn toàn thua đó!” Mộ Yên che miệng cười, thần sắc lại có ý tán thưởng: “Con thuộc Băng tộc mà ngày ngày toàn đánh lộn với đám trẻ mục dân đó, cho dù lần nào cũng bị Diệp Tái Nhĩ và Áo Phổ đánh, nhưng chẳng thấy con báo với quân đội trong thành chiếu theo luật lệ xử phạt. Bình thường hễ tên dân đen nào khác dám công kích người Băng tộc đều nhất loạt bị diệt môn! Khi đó, con chỉ cần về Không Tế thành kể lại với quân đoàn Trấn Dã gì đó là được... Con đúng là một đứa trẻ ngoan. Tuy là đứa trẻ rợ Băng.”

Vân Hoán hơi lúng túng mỉm cười, cúi đầu xuống: “Con không tin tự mình không đánh thắng được họ.”

“Nhưng con luôn thua.” Không Tang nữ Kiếm Thánh hồi tưởng đám trẻ năm đó đến Cổ Mộ, lắc lắc đầu cười: “Con ngày đó còn chưa cao lớn, thân thể cũng chưa được cường tráng, thường bị đám Diệp Tái Nhĩ đánh. Ta thấy con cứ bị đám trẻ đánh, trông không đành lòng, bèn hỏi con có muốn học cách đánh thắng chúng không.”

“Khi đó con còn chưa biết người là Kiếm Thánh.” Vân Hoán nhớ lại tình hình ngày đó, mảy lơ ra nét cười. Lúc bị đánh đến nổi mặt mũi bầm dập, có người kéo y dậy hỏi y có muốn học võ công không, đương nhiên y mở miệng ra là đồng ý ngay.

“Nhưng ta đã biết con thuộc Băng tộc.” Mộ Yên mỉm cười, nhưng ánh mắt lại trở nên quyết liệt: “Lúc đó trưởng lão của Hoắc Đồ bộ quay về bái phỏng ta, bọn Diệp Tái Nhĩ hăng còn trẻ dại chưa hiểu chuyện. Ta thấy lũ nhóc tiến vào Cổ Mộ, nhưng không hiểu sao đám trẻ Hoắc Đồ bộ và một đứa trẻ rợ Băng lại cùng đùa giỡn với nhau, ta luôn thấy lo lắng. Nếu như con khi ấy có chút cử động nào gây bất lợi cho Hoắc Đồ bộ, ta sẽ ra tay ngay.”

“Sư phụ?” Vân Hoán trong lòng chấn động, buột miệng.

“Nhưng ta phát hiện trong đám rợ Băng vẫn còn có hảo haid tử... thật ra đám Diệp Tái Nhĩ tuy đánh lộn với con, nhưng dần dần lại trở thành hảo bằng hữu, có phải không nào?” Mộ Yên cười nhẹ, hệt như mẹ hiền che chở cho đàn con nhỏ. “Lúc đầu cũng chỉ định tùy tiện dạy con một chút để con khỏi bị nha đầu đó ức hiếp thâm thâm như thế, chẳng ngờ chỉ giáo hai ngày, lại chợt phát hiện ra con có thiên bẩm kiếm kỹ rất cao, vượt xa dự liệu của ta...”

Nữ Kiếm Thánh than thở một hồi, nhìn đệ tử bên cạnh, vẫy vẫy tay gọi y lại gần.

Vân Hoán nghe lời quay lại, ngồi trước giường sư phụ. Mộ Yên thấy đệ tử đã thành một thanh niên cao lớn, ánh mắt chợt trở nên phức tạp, giờ tay nhẹ nhàng phủi cát bụi trên cổ áo y, từng hạt từng hạt cát vàng óng ánh, rỉ rả chảy xuống bộ quần trang, trôi nhẹ qua ký hiệu phi ưng màu bạc của đế quốc Thương Lưu trên ngực.

“Hoán nhi, ta thu con nhập môn, tuyệt không phải là quyết định tùy tiện đâu.” Trong mắt Mộ Yên ánh lên vẻ khen ngợi mơ hồ, đột nhiên nắm chặt tay đệ tử, nhẹ nhàng vén tay áo lên, trên cổ tay rậm rắp của quân nhân chợt hiện ra hai vết sẹo sâu hoắm, tựa hồ vết tích nhiều năm trước từng chịu đựng ngược đãi tàn khốc còn lưu lại.

Vân Hoán thình lình bị kinh động, vô thức định giật tay lại.

“Nhìn thấy con bị đám mục dân Sa Quốc đối đãi như thế, mà vẫn coi Diệp Tái Nhĩ là bạn bè như chẳng hề có chuyện gì, tuyệt chẳng thốt ra một lời cáo giác khiến bọn chúng bị diệt môn.” Khuôn mặt Mộ Yên thoáng nét hài lòng, vỗ vỗ vào tay đệ tử, ngược mắt nhìn y. “Hoán nhi, thực ra lúc đầu ta còn tưởng con muốn hại đám hảo haid tử đó. Vì con đã từng bị ngược đãi tàn khốc đến vậy ở trong bộ lạc mục dân đó.”

“Sư phụ!” Vân Hoán sắc mặt đại biến, đứng phắt dậy, lui lại mấy bước, chết lặng nhìn Nữ kiếm thánh Không Tang. “Người.... người vẫn nhớ ư? Người nhớ ra con rồi sao? Người thật ra, thật ra đã sớm nhận ra con rồi ư?”

“Đương nhiên là nhớ.” Mộ Yên khẽ cười, nhìn đệ tử trước mặt đã trở thành một thanh niên anh tuấn, ánh mắt lại lộ vẻ xót xa lẫn thương tiếc. “Đứa trẻ duy nhất còn sống sót trong căn hầm ngầm đó.”

“Sư phụ...” Lại một lần nữa, Vân Hoán không cách nào áp chế được, ngàn mối tâm tư nổi lên trong lòng, cuộn cuộn tựa sóng trào, chỉ cảm thấy đầu gối vô lực, bất giác quy xuống. Nắm chặt tay, y tựa đầu lên thành giường, nghẹn ngào, run rẩy gọi chẳng thành lời: “Sư phụ!”

Sự kiện con tin mười lăm năm trước từng chấn động đế đô, bây giờ dường như đã chẳng còn ai nhớ nữa.

Năm bốn mươi theo Thương Lưu lịch, Hoắc Đồ bộ làm phản, năm bảy mươi tư Thương Lưu lịch, Sa Quốc lại một lần nữa phát sinh cuộc bạo động trên quy mô nhỏ của đám mục dân. Một số mục dân bộ lạc Mạn Nhĩ Ca lại đột nhập vào Không Tế thành, bắt đi mười tám cư dân Bằng tộc của Thương Lưu đế quốc, trốn vào sa mạc đối đầu với Trấn Dã quân đoàn, định dùng con tin uy hiếp đế đô sửa đổi vài chính lệnh. Nhưng đế đô Già Lam đã truyền lệnh, Trấn Dã quân đoàn bỏ mặc đám con tin, tiến sâu vào sa mạc hai ngàn dặm, đốc toàn lực truy sát đám mục dân phản loạn Mạn Nhĩ Ca bộ lạc. Ba tháng sau, cứ điểm cuối cùng của quân phản loạn bị tiêu diệt.

Trận phản loạn quy mô nhỏ này sớm đã bị lấp vùi trong lịch sử Thương Lưu đế quốc. Còn ai nhớ được đám con tin Bằng tộc bị bắt đi trong cuộc bạo động của mục dân, chỉ có một hài tử sống sót trở về?

Chỉ duy nhất Không Tang nữ Kiếm Thánh còn nhớ được, khi phá cửa xông vào căn hầm ngầm đó, đã nhìn thấy một hài tử không thành nhân dạng đang điên cuồng dùng sức đập đầu vào vách đá. Thấy có người tới, y lập tức liều mạng lăn lộn bò lại gần, vượt qua những thi thể tộc nhân đã rửa nát. Đôi tay mang còng sắt bị còng quặt ra sau, rỉ rả dịch mủ bốc mùi hôi thối, y nhe hàm răng trắng ớn cắn phập vào trái đào Mộ Yên vừa tìm thấy trong bọc gior ra, hệt như một con thú nhỏ đói khát đến phát cuồng.

Khi ôm lấy hài tử tám chín tuổi đó vào lòng, Mộ Yên thất kinh nhận ra y chỉ nặng như lam hồ thôi.

Hiển nhiên Trấn Dã quân đoàn đã bỏ mặc hy vọng được cứu thoát của đám con tin Bằng tộc đó, nhưng phản quân bị truy sát cũng bỏ rơi những con cờ vô dụng này, giam cầm mười mấy thường dân Bằng tộc trong một căn hầm giữa sa mạc. Khi Mộ Yên tình cờ phát hiện, chừng như đã trải qua hơn một tháng, những thi thể bên trong đều đã rửa nát.

Mộ Yên chỉ cứu được đứa trẻ duy nhất còn sống sót ra ngoài. Nhưng đứa trẻ đó sợ ánh sáng, sợ người khác tới gần, thường co quắp trong xó nhà, quen dùng răng tha đồ đạc, kiếm thức ăn bằng cách đoạt lấy mọi thứ trong tay người xung quanh. Hiển nhiên vì đôi tay bị còng quặt ra sau lâu ngày mới hình thành thói quen hoạt động như thú vật đó, đám mục dân bạo động dường như đã đem tất cả nộ khí trút lên mình những thường dân Bằng tộc hàng ngày vẫn tác oai tác quái đó, dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn giày vò thân thể và tinh thần đứa bé, ban đầu là bỏ đói lâu ngày, sau đó là tra khảo và đánh đập tàn độc.

Mộ Yên thậm chí không cách nào hỏi được chút manh mối, vì hài tử đó đã mất đi ngôn ngữ, chỉ biết nói mấy từ: tỷ tỷ, phụ thân, Không Tịch thành. Khi đó, Mộ Yên tuyệt không biết phụ thân của hài tử này đã bị bạo dân giết chết trong cuộc phản loạn đó, còn tỷ tỷ của đứa bé một năm trước sớm đã bị đưa về đế đô tham gia Thánh Nữ đại hội năm năm mới có một lần, may mắn được chọn, nên càng không thể trở về thuộc địa.

Ba ngày sau, Không Tang nữ Kiếm Thánh chỉ còn cách đưa hài tử may mắn thoát chết đó trở về Không Tế thành, lặng lẽ đứng một góc nhìn y được Trấn Dã quân đoàn dẫn đi, mới yên tâm dời gót.

Những sự tình như thế trong bao năm ẩn cư, sinh sống đã gặp quá nhiều, Mộ Yên đã nhanh chóng quen bằng đứa trẻ đó.

Nhiều năm sau, Mộ Yên cũng không gặp lại hài tử đó, cho đến một ngày đám trẻ mục dân của Hoắc Đồ bộ đột nhiên chạy vào Cổ Mộ làm nữ Kiếm Thánh kinh ngạc. Giữa bọn trẻ mục dân Sa Chi quốc cao lớn, Mộ Yên chợt chú ý đến một thiếu niên gầy nhỏ nhợt nhạt. Mái tóc nhạt màu, ngũ quan hơi sâu, làn da tái nhợt, hiển nhiên là hài tử Bằng tộc.

Nhưng vào lúc đám hài tử bắt đầu đánh lộn, Mộ Yên thoáng nhìn đã nhận ra y.

Đôi mắt u tối, lấp lánh ánh lạnh lẽo và bất chấp tất cả, lộ vẻ chống đối như thế... dẫu qua bao nhiêu năm tháng, Mộ Yên ngay lập tức, vẫn nhớ lại rõ ràng: trong ký ức... có một đôi mắt giống như thế.

Khẽ mỉm cười, như lần đầu gặp gỡ đứa trẻ đó, Mộ Yên nhẹ nhàng vuốt tóc thiếu tướng đế quốc: “Đúng đây, ngay từ đầu ta đã nhận ra con rồi, Hoán nhi.”

“Vì sao người trước giờ không nói ra? Con ngỡ người đã quên rồi...” Vân Hoán hơi ngỡ ngàng, thấp giọng hỏi.

“Khi đó con còn nhỏ, ta nghĩ con cũng không muốn nhắc lại chuyện đó, phải không? Có những cơn ác mộng phải đợi tới khi người ta trưởng thành mới dám ngoảnh đầu nhìn lại.” Mộ Yên thở dài, nhẹ nhàng buông tay áo của y xuống, che đi vết sẹo thâm khốc nơi cổ tay. “Vả lại con cũng không nói, ta cho rằng đứa trẻ đó sớm đã không nhận ra ta nữa rồi, còn nói gì đây?”

“Sao lại không nhận ra chứ... vừa nhìn con đã nhận ra ngay.” Vân Hoán khước miệng khe khẽ nhếch lên, nụ cười đó chẳng hợp chút nào với bộ quân phục trên mình y. “Con sợ nói rồi, sư phụ lại biết con là người Băng tộc, không chịu dạy con nữa, sẽ đuổi con đi. Ngày đó là lần đầu tiên con cầu xin người khác, khó khăn lắm đám Diệp Tái Nhĩ bọn chúng mới đáp ứng, không nói ra thân phận của con.”

“Hài tử ngốc!” Mộ Yên nhin không nổi khẽ mỉm cười, ngón tay ấn vào nốt ruồi trên trán y: “Sao lại không nhận ra chứ? Con xem xem, đầu mày cuối mắt con, mái tóc và màu da nữa... mục dân trưởng thành trong sa mạc đâu có bộ dạng thế này!”

Thiếu tướng Thương Lưu đế quốc thoảng ngưỡng nghịu cười, không biết đã bao lâu rồi y chưa để lộ ra nụ cười như thế.

“Cho nên ta nghĩ chuyện đã qua lâu rồi, mới quyết định thu con nhập môn.” Không Tang nữ Kiếm Thánh gạt đầu, nhìn đệ tử nhỏ tuổi nhất của mình, cảm khái: “Kiếm kỹ vô giới hạn... người Không Tang cũng được, Băng tộc cũng được, giao nhân cũng được, chỉ cần tâm địa thuần chính, thiên tư hơn người, ta nghĩ vậy là đủ rồi. Khi con chưa có võ nghệ, không thể giết hại đám người bị hắt hủi như tiện dân đó đã đành, một khi đã có kiếm của Kiếm Thánh, càng không nên giết chóc bừa bãi, chỉ nên ra tay tương trợ người khác thôi chứ!”

“...” Vân Hoán bỗng trầm mặc, không đáp lại lời sư phụ.

Phải kể với sư phụ thế nào đây? Về việc năm đó trở về Không Tế thành, còn chưa hoàn toàn bình phục, y đã chủ động yêu cầu được cùng quân đoàn Trần Dã tiến sâu vào lãnh địa bộ lạc Mạn Nhĩ Ca, dựa vào trí nhớ, lần lượt chỉ ra tất cả những mục dân còn sót lại khi xưa đã ụ hiếp y...

Đám mục dân đó may mắn thoát khỏi cuộc càn quét của quân đội đế quốc, lại bị hài tử có đôi mắt u ám lạnh lẽo ấy lần lượt chỉ ra, cả nhà đều bị treo cổ, thi thể la liệt, dày đặc như cây cối trong rừng. Y lượn qua lượn lại giữa đám người, không thể tìm thấy kẻ đầu tiên ra tay hành hạ y. Vết thương nơi cổ tay vẫn đang lở loét, trái tim của đứa trẻ đó cũng từng có một đạo rứa nát trong cừu hận.

Sau này tình cờ gặp gỡ bọn Diệp Tái Nhĩ, tuyệt không phải vì y lòng dạ nhân từ nên không báo cáo với quân đội, chẳng qua chỉ là đứa trẻ bị tộc nhân cô lập cảm thấy tịch mịch, y cần có bạn chơi cùng mà thôi. Vả lại đánh lộn với người khác, chí ít có thể tiêu giảm tịch mịch, đồng thời cũng khiến mình trở nên khỏe mạnh giống như đám tiện dân đó.

Cũng vì thế, y biết tự mình phải nỗ lực không ngừng mới mong có ngày đánh ngã được đám bạn đồng lứa, đến khi đó y mới có thể chiến thắng.

Nếu lúc y còn nhỏ không gặp bất cứ kẻ địch cường mạnh nào, y hẳn sẽ chẳng ngại ngần gì trở về Không Tế thành, báo cáo với các quân nhân có bạo dân tập kích Băng tộc, sau đó, với cái tuổi lên chín, y sẽ dẫn theo quân đội đi cùng, chỉ ra và xác nhận đám tiện dân kia, khiến thi thể bọn chúng phải rửa nát trên giá treo cổ.

Y tuyệt chẳng phải người có lòng nhân từ gì, một chút cũng không.

Rất lâu, rất lâu sau, y mới ngoảnh đầu, nhìn mông lung vào một nơi nào đó trong thạch thất, khe khẽ nói: “Sư phụ, con thật không muốn làm người thất vọng đâu.”

“Con như thế cũng đã tận lực rồi.” Mộ Yên phảng phất đoán được trong lòng đệ tử nghĩ gì, ánh mắt chợt có chút phức tạp. “Cho dù con cố gắng nỗ lực theo cách của riêng mình, chỉ cần con tin tưởng vào nó.”

“Vâng.” Vân Hoán cúi đầu, vận sức nắm chặt thanh kiếm.

“Hoán nhi, trong lòng con chắc đã sớm đoán được sư phụ sau cùng cũng sẽ nói những điều này với con, phải không?” Mộ Yên khe khẽ lắc đầu, vỗ nhẹ vai đệ tử, bất lực cười khổ: “Cho nên ngay từ đầu con chẳng hề giấu giếm ta chút gì, con biết sư phụ cuối cùng nhất định không thể giết con, có đúng không?”

“Sư phụ từ nhỏ đã rất thương con.” Ánh mắt thiếu tướng để quốc thoáng biến đổi, chỉ thấp giọng trả lời.

“Nhưng ta cũng thương bọn Tây Kinh.” Sắc mặt Mộ Yên vẫn tái nhợt như cũ, thốt lên: “Thấy các người giết hại lẫn nhau, sư phụ rất đau lòng.”

“Đó cũng là việc bất đắc dĩ...” Vân Hoán trầm mặc trong phút chốc, nhẹ giọng: “Vả lại chúng đệ tử đều đã trưởng thành rồi, lựa chọn và lập trường đôi bên đều bất đồng. Sư phụ chẳng cần nhọc lòng lo lắng cho chúng con nữa, chăm sóc cho bản thân mình mới là quan trọng nhất. Khi trận chiến này qua đi, nếu con còn sống, nhất định lập tức trở về Cổ Mộ thăm người.”

“Nếu con trở về, tức là chứng minh Tây Kinh và Bạch Anh bọn họ nhất định đã chết.” Mộ Yên khẽ lắc đầu, lẩm nhẩm như nói một mình, rồi chợt cười khổ: “Hoán nhi, Hoán nhi... con nói xem vì sao nhất định phải trở nên cục diện như hôm nay. Thế gian này ngay từ đầu vốn không nên như thế. Sáu ngàn năm trước Tinh Tôn Đế không nên trục xuất Bằng tộc các người, tiêu diệt Hải quốc. Trăm năm trước, Bằng tộc cũng không nên khiến Không Tang vong quốc diệt chủng. Hiện nay, ba người các con càng không nên bặt kiểm chống đối nhau... mọi thứ đều không nên như vậy.”

“Đó cũng là việc bất đắc dĩ.” Thiếu tướng Thương Lưu để quốc cúi đầu, khe khẽ lặp lại: “Không phải bọn họ giết chúng con thì là chúng con tiêu diệt họ, chỉ một mảnh đất Vân Hoang mà bao nhiêu tộc đều muốn chiếm đoạt. Chỉ có thể có một vua, các tộc khác đều phải là nô lệ. Bằng tộc chúng con bị Tinh Tôn đế trục xuất, phải lưu lạc hải ngoại mấy ngàn năm, đoạt được Vân Hoang chính là giấc mộng suốt mấy ngàn năm đó... chúng con chẳng có gì sai.”

“Ta chẳng biết ai sai.” Nói chuyện lâu như thế khiến Mộ Yên dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi. Nữ Kiếm Thánh cười khổ lắc đầu, tay đỡ lấy trán. “Ta chỉ cảm thấy thế gian không nên thành ra thế này... nhưng ta lại không biết phải làm sao mới tránh được. Vả lại, ta cũng không thể tự phán xét thế nào là đúng, là sai? Rất lâu rồi, ta dường như đều không thể khẳng định đúng sai đen trắng rốt cục là thế nào, từ sau khi người đó chết đi, ta suy nghĩ bao nhiêu năm như thế, vẫn chưa thông được, thật chẳng ngờ... Hoán nhi, sư phụ của con thực ra là một kẻ không có chủ kiến đó.”

Vân Hoán đột nhiên không nhin nổi, mỉm cười: “À, điều đó đệ tử biết lâu rồi!”

“Đúng là thật thà, không biết lễ độ gì cả.” Mộ Yên cười mắng, ánh mắt dấy lên lớp lớp hoang mang. “Vì sư phụ biết mình là người không có chủ kiến, nên ngoại trừ kiếm kỹ không dám dạy thêm cho con điều gì, cuối cùng cảm thấy con ngày sau sẽ gặp được người có thể dẫn dắt cho mình, thật chẳng ngờ, ôi, con lại gặp Vu Bành...”

“Nguyên soái cũng như người, đã chỉ bảo cho con rất nhiều.” Nhắc đến cái tên đó, ánh mắt cười chợt đột nhiên ngưng tụ, biến thành sắc xám đậm, từng câu từng chữ đều cân nhắc kỹ mới thốt ra, không còn tùy tiện như lúc trước: “Ngài là tấm gương cho tất cả quân nhân.”

“Đúng là tấm gương sáng nhỉ... mười phần học đủ cả mười. Thấy con lúc đó túm lấy giao nhân, nhất cử nhất động đều giống hệt như y năm đó.” Không Tang nữ kiếm thánh chợt cười lạnh, cuối cùng nén lại, không nói tiếp nữa. “Đi nấu cơm đi, con chắc đói rồi.”

Vân Hoán đứng lên, vừa quay đầu chợt sững người, không biết từ lúc nào Tương đã đến cổng vòm bên ngoài. Động tác của giao nhân vốn luôn nhanh nhẹn nhẹ nhàng, y khi này mê mải nói chuyện cùng sư phụ, nên không nhận ra khỏi lối này đã tỉnh lại.

“Chủ nhân!” Vết thương trên mình Tương còn đang rướm máu, nhưng vẫn quỳ xuống.

“Đi nấu cơm đi!” Vân Hoán lạnh lùng ra lệnh, vừa muốn bỏ đi, chợt nhớ ra điều gì liền dừng phắt lại, gọi giật khỏi lối của mình, ném một vật cho cô: “Bôi thứ này vào, đừng để da thịt khô nứt lên.”

“Vâng.” Ánh mắt Tương chờ đợi, nhận lấy vỏ sò đầy ắp thuốc cao, khẽ đáp một tiếng rồi lui lại.

Mộ Yên trông thấy, trong mắt ánh lên chút vui vẻ, đợi giao nhân ra khỏi, mỉm cười nói với đệ tử: “Xem ra con quả thực rất quý cô ta.”

“Vì con nhận lời giao phó của gã Phi Liêm đó thôi.” Vân Hoán không hề có ý giấu giếm trước mặt sư phụ, đưa tay ra một cách bất lực. “Tương là giao nhân khô lỗi của hần, chỉ cho con mượn tạm mà thôi. Hơn nữa, hần xem giao nhân như bảo bối, con còn làm sao khác được? Bằng không khi trở về hần sẽ tìm tới tính nợ với con mất. Phải đánh nhau với y thật chẳng hay ho gì!”

“Phi Liêm?” Mộ Yên khẽ gật đầu cười: “Bằng hữu của con à?”

Nét mặt thiếu tướng để quốc đột nhiên đông cứng lại, dường như không biết phải trả lời ra sao, lát sau mới lạnh nhạt nói: “Không phải. Chẳng qua là đồng môn ở Giảng Võ đường, cùng tốt nghiệp mà thôi. Trận tỷ thí gần đây nhất, con suýt nữa đã thua gã.”

“Ai mà thắng được Hoán nhi của ta chứ?” Mộ Yên cũng không hỏi, chỉ gật đầu cười: “Chẳng qua hiếm lắm mới thấy con biết kiêng nể một người, ta cứ ngỡ rằng giao tình giữa các con không tệ.”

“Làm sao thế được.” Khóe miệng Vân Hoán hần lên nét cười phức tạp: “Hần là người nhà của Quốc vụ đại thần Vu Lăng.”

“Hả?” Mộ Yên thoáng ngạc nhiên.

“Còn con lại do Vu Bành nguyên soái một tay đề bạt lên.” Vân Hoán khẽ lắc đầu, khuôn mặt lạnh lùng, cương nghị có chút mất mát: “Chúng con chẳng phải đồng minh, không giết hại lẫn nhau đã là may lắm rồi, sao có thể thành bằng hữu được.”

“...” Đối với các phe phái tranh giành nhau ở đế đô Già Lam, Không Tang nữ Kiếm Thánh chẳng hay biết gì, song thấy ánh mắt dè dặt khi nhắc tới những chuyện này thoáng nét u ám, Mộ Yên cũng không hỏi nhiều, chỉ chuyển chủ đề, khẽ cười hỏi: “Hoán nhi, con năm nay đã hai mươi tư tuổi rồi đúng không? Đã thành hôn chưa?”

Vân Hoán sững người một thoáng, mới gượng gạo cúi đầu: “Năm ngoái vừa mới định hôn sự.”

“A? Là cô gái thế nào?” Rốt cục cũng là nữ tử, hỏi tới chuyện này ánh mắt Mộ Yên sáng rực lên, hoan hỉ cười: “Tính tình ra sao? Có biết võ công không? Xinh đẹp lắm phải không?”

“Cũng thường thôi.” Vân Hoán nghiêng đầu, cố nhớ lại một lát, mới hồ hững nói: “Nhưng cũng là người thông minh, thẳng thắn, chỉ tiếc lại là con gái của tiểu thiếp. Vu Bành đại nhân thay con đề đạt chuyện hôn nhân, cô ta là con thứ hai của Tam phu nhân trong chi thứ gia tộc Vu Tức, mẹ cô ta thực ra là trưởng nữ Vu Cô gia tộc, nhưng cô ta vẫn là thứ xuất.”

“A?” Mộ Yên đã quen thuộc tính khí dè dặt, theo giọng điệu này hiển nhiên là rất tốt, có điều không biết Vân Hoán giới thiệu gia thế phụ mẫu của vị hôn thê như vậy, rốt cuộc muốn giải thích điều gì, thuận miệng bèn hỏi lại: “Thứ xuất thì sao chứ?”

Vân Hoán ngẩn ra một chút, mới nhớ ra sư phụ nhiều năm độc cư Cổ Mộ, lánh xa nhân thế, đương nhiên không biết bộ máy chính trị hiện thời cùng với chế độ quý tộc thâm căn cố đế trăm năm nay ở đế đô, không nhận được khẽ cười khổ, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Từ sau khi Trí Giả dẫn dắt mọi người trở về Vân Hoang, đoạt được thiên hạ, kiến lập Thương Lưu đế quốc đến nay đã gần trăm năm. Thế nhưng, cục diện chính trị tại đế đô từ khi dựng nước chưa từng cải biến.

Trí Giả trở thành người đứng sau định đoạt mọi quyết sách hệ trọng tối cao, song rất ít trực tiếp can dự vào việc quân chính của đế quốc. Cho nên chuyện quốc sự, lấy Thập đại gia tộc, do “Thập Vu” cầm đầu, thao túng hết mọi việc trên dưới, hơn nữa quyền lực cứ thế truyền đời này qua đời khác, trở thành môn phiệt thế gia, lũng đoạn tất cả quyền uy tối thượng. Chế độ cha truyền con nối biến thành công cụ trọng yếu bồi dưỡng cho thế lực từng nhà, từ đó dẫn tới việc vây bè kết cánh, trọng dụng người thân liên tục, cũng khiến cho những dòng họ khác căn bản không có cơ hội tiếp cận quyền lực trung tâm.

Giữa chốn đế đô đầy trật tự nghiêm mật bạo tàn đó, dưới bóng râm của hoàng thành cao ngất, mọi thứ đều dựa trên môn đệ và huyết thống mà phân chia thứ bậc: đánh giá hương phẩm, tuyển chọn quan lại, phân biệt sĩ thứ, lựa chọn hôn nhân cũng dựa vào đó. Người ở trong gia tộc cao quý sẽ không trò chuyện, ngồi cùng, lai vãng, càng không nói đến việc thông hôn để liên minh thế lực với những người môn hộ không tương đương với mình. Thập đại gia tộc phát triển sinh sôi cả trăm năm nay, nhân số của mỗi tộc đều rất

tạp nhạp. Để chứng minh huyết thống cao quý, việc dạy và học gia phả trở nên rất phổ biến. Ngành chính hay thứ xuất sẽ có vị trí cao thấp khác hẳn nhau.

Theo trật tự nghiêm ngặt đó, Vân gia vốn không có chút cơ hội nào chen chân vào giới quyền quý. Nếu không phải xưa kia gia tộc của thánh nữ Vu Chân chẳng rõ vì sao lại xúc phạm tới Trí Giả đại nhân, đến mức phải nhận hình phạt diệt tộc, thêm vào đó không nhờ Trưởng nữ Vân gia là Vân Chúc trở thành Tân Thánh nữ, đồng thời được Trí Giả đại nhân bất ngờ sủng hạnh, khiến tước vị và danh hiệu “Vu Chân” hết thấy về tay Vân gia, những người bị liệt vào dạng hạ đẳng nhất Bằng tộc, chắc Vân gia vẫn còn bị lưu đày thuộc địa, ngay cả ngoại thành để đô cũng đừng mong tiến vào nữa bước.

Tuy nhờ vận may, chỉ trong vài năm ngắn ngủi họ đã nổi bật lên giữa chốn triều đình. Nhưng nền móng chưa sâu, Vân gia huyết thống lại không thuần, nên cho dù nắm tước hiệu “Vu Chân” song vẫn chẳng được chín gia tộc kia thừa nhận và coi trọng. Nếu không có Vu Bành nguyên soái trong triều ngoài nội luôn luôn chiếu cố họ, móc nối quan hệ, đưa đường chỉ lối, họ chẳng thể nào kết thân được với nữ tử của Vu Tứ gia tộc.

Song Vu Bành nguyên soái cùng Quốc vụ đại thần Vu Lăng ngấm ngầm tranh đấu nhiều năm nay, nguyên soái đại nhân ân cần nâng đỡ tỷ đệ Vân gia hẳn chỉ vì một nguyên nhân duy nhất: Vân Chúc là do y đưa tới đế đô, vả lại còn tiến cử với Trí Giả đại nhân, đương nhiên trở thành cánh tay đắc lực của y trên triều đường; còn Vân Hoán, theo như những chiến tích kiêu hùng bất bại từ khi còn là gã thanh niên mới rời khỏi Giảng Võ đường, trong quân đội Vân Hoán đã trở thành quân bài để y đối phó Phi Liêm, người trong gia tộc Vu Lăng, tránh cho hết thấy quan quân trẻ tuổi trong Chính Thiên quân đoàn ngã về phía Phi Liêm.

Sự tình rắc rối phức tạp như vậy, làm sao nói rõ ràng với sư phụ cho được?

Song điều khiến Vân Hoán kinh ngạc là, tuy y chỉ nói qua vài điều, nhưng một người vốn chưa từng tiếp xúc với chính trị quyền mưu như sư phụ lại chẳng tỏ ra ngỡ ngàng lạ lẫm chút gì, từng câu từng chữ đều đáp trúng vào chỗ yếu hại, khiến y càng thêm ngạc nhiên. Gã thanh niên vừa tròn hai mươi bốn tuổi như y tuyệt không hề biết, từ khi y còn chưa sinh ra, cuối thời Không Tang Mộng Hoa vương triều, sư phụ đã bao lần tiếp cận với dòng chảy chính trị chủ yếu đương thời. Và người mà sư phụ yêu khi đó, lại là một chính khách hết sức phức tạp.

Tuy chưa từng trực tiếp tham dự vào chính cục, song từ khi người đó chết đi, nữ Kiếm Thánh ẩn cư đã dành hết thời gian nghĩ về người đó và thế giới của y. Tuy bao năm nay vẫn chưa thể hiểu thấu được định nghĩa chân chính thế nào là đen, là trắng, tuy vẫn còn hoang mang, song Mộ Yên tuyệt không phải một thế ngoại ẩn giả hoàn toàn mù mờ về chính trị.

“Tám chín năm nay cũng thật khổ cho con.” Nghe đệ tử xem ra tùy tiện kể qua cục diện cơ bản tại đế đô hiện thời, Mộ Yên chợt buông tiếng thở dài, gờ tay vuốt nhẹ lên tóc đệ tử. “Hoán nhi, con bây giờ đang ngày đêm làm bạn với hổ đó.”

Bờ vai Vân Hoán khẽ run lên, kinh ngạc ngược nhìn sư phụ, chợt trong lồng ngực trào lên niềm đau khổ và vui sướng không nói nên lời. Y vốn không mong được sư phụ thông cảm, chẳng ngờ sư phụ lại thấu hiểu cho y.

Còn điều gì có thể khiến y vui mừng hơn thế nữa.

“Giống lắm...” Bàn tay Mộ Yên đặt trên bờ vai rộng săn chắc của Vân Hoán, nhìn đệ tử thân vận nhung trang, vẻ mặt lạnh lùng kiên định đang trù tính điều gì đó, ánh mắt chợt thoáng nét hoảng hốt, thì thầm: “Lúc người nói những chuyện này quả là giống hệt Ngữ Bằng. Hoán nhi, người nhất định phải cẩn thận... trong Già Lam thành chỉ có con sư tử đá đối diện cổng thành là trong sạch mà thôi, hạng người nào vào đó cuối cùng cũng hoàn toàn thay đổi hẳn, người đừng nên trở thành người như Ngữ Bằng.”

“Sư phụ?” Cái tên đó khiến Vân Hoán khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn sư phụ.

Đã nghe qua... tuy sư phụ trước đây rất ít khi nhắc tới, nhưng những năm xưa, mỗi khi đến ngày nguyệt tận tháng giêng, đều ngưng không chỉ dạy võ công, lặng lẽ ngắm về hướng Đông phía Già Lam thành, tinh thần hoảng hốt. Thiếu niên bưng kiếm đứng hầu phía sau không dám lên tiếng quấy rầy, ánh mắt thăm lạng dò theo vị sư phụ ngồi trên xe lăn, tình cờ nghe thấy sư phụ khe khẽ thốt lên cái tên đó: “Hạ Ngữ Bằng.”

Hạ Ngữ Băng. Thiếu niên đó đã âm thầm ghi nhớ, từng ngẫm ngẫm truy xét cái tên đó.

Tuy sau khi Thương Lưu lập quốc, đối với những sự việc của tiền triều đều tìm cách tiêu trừ tận gốc rễ, nhưng sau ngày thăng chức lên làm thiếu tướng, có thể ra vào tàng thư các của hoàng gia để dò, y cuối cùng cũng tìm ra cái tên đó trong đồng sử ký chất chồng không ai sắp xếp của Không Tang.

Trong vương triều thối nát suy đồi cuối cùng của Không Tang, duy chỉ có cái tên đó là nổi bật, chói sáng khiến người ta lóa mắt. Nhất đại danh thần, Ngự sử đài Ngự sử Hạ Ngữ Băng, một đời công minh cương chính, liêm khiết vô song, được trăm họ thiên hạ hết mực kính yêu. Ông dốc sức cả đời mong lật đổ được bè lũ sâu mọt của Thái sư Tào Huân Hành, cuối cùng bị Thái sư phái thích khách ám sát.

Hạ Ngữ Băng chết vào ngày nguyệt tận tháng giêng năm thứ mười hai Thừa Quang Đế, khi đó gần hai mươi sáu tuổi. Khi đó Thanh Vương đã không chế triều chính. Tình thế tựa như một thứ trái cây khổng lồ bị thối từ trong ra ngoài, không cách nào ngăn được.

Ba năm sau, lại thêm ba năm nữa, Băng tộc vẫn lưu lạc hải ngoại, dưới sự lãnh đạo của Trí Giả, đã trở về Vân Hoang.

Mười ba năm sau, đế đô Già Lam bị Băng tộc công phá, Không Tang Lục Vương tự vẫn tại Cửu Nghi sơn, Vô Sắc Thành sụp đổ, mười vạn Không Tang di dân tan biến vào lòng đất. Vân Hoang sau sáu ngàn năm bị Không Tang thống trị, cuối cùng đã thay đổi chủ nhân.

Ngự sử trẻ tuổi từng muốn đem sức mình xoay chuyển càn khôn, trùng chấn triều cương đó, cuối cùng công sức một đời lại đổ sông đổ biển. Song y vẫn còn may mắn, chung quy cũng không phải tận mắt nhìn thấy giây phút quốc phá gia vong.

Đó là người mà sư phụ từng gặp gỡ trong đời chăng? Song thê tử của Hạ Ngữ Băng lại là con gái Thanh Vương Ngụy trong Lục Vương, sau cùng lại trở thành cháu gái Thanh Vương Thần. Cô ta mồ côi từ trong bụng mẹ, được Thanh Vương Thần thu dưỡng. Khi Già Lam thành bị phá, cô ta cũng lấy thân phận Lục Vương tự vẫn trên núi Cửu Nghi... Trong cuộc đời người đó, chẳng hề lưu lại chút dấu tích gì về nữ tử mang tên “Mộ Yên” cả.

Đóng lại cuốn Lục Hợp Thư phủ đầy bụi bặm, thiếu tướng thân vận nhung trang ngồi giữa đồng thư tịch cổ lộn xộn xếp chặt giá, lặng lẽ ngẫm đầu trầm ngâm.

Y không cách nào tra cứu được những chuyện năm xưa của sư phụ... dẫu y từng vô cùng tha thiết muốn biết mọi chuyện mà sư phụ đã nếm trải trong đời, song trăm năm trôi qua, thời gian không gian rút cuộc đã ngăn cách rất nhiều sự việc. Khi nữ tử đó hô mây gọi gió giữa giang hồ, xuất kiếm kinh động thiên hạ, y còn chưa được sinh ra trên thế gian này, Băng tộc còn đang lênh đênh cô khổ không chốn nương thân.

Ta chưa sinh, đã có Người.

Ta sinh, Người đã da mồi tóc sương. (1)

Nếu không phải nhờ có phương pháp “Diệt” bí truyền của Kiếm Thánh môn hạ, nếu không phải sư phụ lánh đời ngủ say trong Cổ Mộ, khiến thời gian không gian ngưng đọng lại không còn lưu chuyển tuần hoàn theo thế gian nữa, vị sư phụ với khuôn mặt dịu dàng bình thản mà lạnh lùng đó, hẳn đã sớm già nua, chết đi bao năm rồi. Người sao có thể gặp được gã thiếu niên trên đại mạc, y sao có thể trở thành thiếu tướng đế quốc...

Vô ý nhắc tới cái tên đó đã khiến y suy nghĩ mông lung. Khi bình tĩnh lại, bên tai chợt văng vẳng có tiếng nói: “Quyền thế, lực lượng, đất đai, quốc chính... trong huyết quản các ngươi vốn dĩ những thứ đó luôn không ngừng lưu động. Cho dù tâm nguyện ban đầu là gì, cuối cùng đều bị cuốn vào vòng xoáy đó. Các ngươi cứ tin chắc rằng những gì mình làm là đúng, đều cảm thấy có năng lực đạt được mục đích của mình nên không ngại kề cận bên hổ sói, cuối cùng bất kể là thủ đoạn gì cũng đều dùng tới cả.”

Từng lời từng lời nói đó đã kinh động đến tư duy tan tác của thiếu tướng, dần dần mới ngưng tụ lại.

Y phát hiện mình còn chưa hiểu hết những lời vừa rồi của sư phụ, y vốn không ngờ lại nghe thấy những lời này từ miệng của một nữ tử không màng chính sự như sư phụ.

“Song đến cuối cùng, các người thực tế lại trở thành người khác xa với mộng tưởng của mình.” Bàn tay Mộ Yên đặt trên vai đệ tử, ngậy ra nhìn y mà ánh mắt dường như lại đang hướng về nơi nào xa lắm, tinh thần hoảng hốt, cũng không biết là đang nói cho ai nghe. Nhưng những lời đó lọt vào tai Vân Hoán khiến trong lòng chợt không nén nổi sợ hãi.

“Sư phụ!” Vân Hoán miễn cưỡng gọi, muốn thay đổi chủ đề mà y vốn không muốn cùng sư phụ bàn tiếp này.

“Hoán nhi!” Không Tang nữ Kiếm Thánh giật mình bừng tỉnh, hiểu ra mọi chuyện bèn cười khổ, vỗ vỗ lên vai y, không ngờ bị biểu tượng hình Ngân Ưng cộm lên trên áo làm đau tay. Mộ Yên cúi đầu chăm chú nhìn người đệ tử nhỏ tuổi nhất, trong mắt đầy lo lắng: “Cẩn thận những kẻ đó. Bọn chúng khi còn lợi dụng được thì trăm phương ngàn cách đối đãi tử tế với con, nếu một sớm một chiều không dùng được, chỉ nháy mắt là quăng con cho lũ sài lang kia xâu xé đó!”

“Sư phụ đừng lo, đệ tử có thể đối phó được mà.” Y nhếch khóe môi lạnh lùng, trong chớp mắt dè nén tất cả tình cảm dào dạt trong lòng, ngậm quay lại chủ đề cũ: “Tuy nhiên, hiện nay có chút vướng mắc.”

Vừa lúc buột miệng, một luồng khí lạnh lẽo đã lặng lẽ len vào lồng ngực y, lại thuận theo đó tràn lên, buột ra theo câu nói. Thực ra, nói cho cùng, y bôn ba lặn lội tìm đến đây, không chừng chỉ là vì chuyện này thôi?

“Lại có chuyện gì à?” Quả nhiên, Mộ Yên vừa thoáng nghe đã cau mày lo lắng: “Hoán nhi, ta biết con gặp phải chuyện khó khăn gì đó, không thể tháo gỡ mới tới sa mạc Bắc Cổ Nhĩ? Mau nói rõ đầu đuôi cho sư phụ nghe.”

“Con phụng mệnh tới đây tìm một thứ.” Thiếu tướng đế quốc ngồi trước giường sư phụ, đang thấp giọng trình bày chợt thận trọng ngưng lại: “Nếu tìm không thấy thì phải chết.”

“Cái gì?” Mộ Yên giật mình ngồi dậy, nắm chặt vai đệ tử: “Là Tử lệnh? Rốt cục là thứ gì mà quan trọng thế?”

“Thuần thanh lưu ly Như Ý Châu.” Vân Hoán mau mắn đáp lời, đột nhiên nhớ ra đây là việc cơ mật, vội ngậm miệng lại.

“Thuần thanh lưu ly Như Ý Châu...” Ngón tay Không Tang nữ Kiếm Thánh khẽ run run, hiển nhiên từng nghe qua cái tên đó, gắng sức nhớ lại, nữ tử từng sống ở tiền triều chợt lẩm bầm: “Là thứ đó sao? Là Như Ý Châu của Long Thần trong truyền thuyết? Nhưng khi Tinh Tôn Đế tiêu diệt Hải quốc, giam cầm giao long dưới vực Thương Ngô, không phải Như Ý Châu đã được đưa về cất giữ trên đỉnh cao nhất của Già Lam bạch tháp rồi sao? Nghe nói như vậy có thể phù hộ cho khắp nơi mưa thuận gió hòa. Chẳng lẽ sau khi Thương Lưu lập quốc đã làm mất viên bảo châu đó rồi sao? Lại đến nỗi bắt người ngàn dặm bôn ba đi tìm về?”

Vân Hoán cười gượng, không đáp.

Nhiều năm nay, việc nghiên cứu chế ra Già Lâu La Kim Sí Đỉnh luôn là bí mật lớn nhất của đế quốc. Tác dụng của thuần thanh lưu ly Như Ý Châu lại càng ít người biết tới. Nếu để sư phụ biết được tác dụng chân chính của Như Ý Châu chính là hạt nhân bên trong của cỗ máy sát nhân có thể phá hủy mọi thứ đó, chỉ e sư phụ tuy không nở khoanh tay nhìn đệ tử không làm tròn nhiệm vụ bị xử tử, nhưng cũng sẽ do dự không chịu giúp y. Dẫu đã quyết bằng mọi giá cũng không thể để sư phụ biết công dụng thật sự của Như Ý Châu, song y cũng chẳng dám thản nhiên nói dối sư phụ. Y chỉ có thể lảng tránh không đáp.

“Phải rồi, đây là quân vụ, người không cần phải nói nhiều.” Y vừa thoáng trầm ngâm, Mộ Yên đã hiểu ra, gật đầu, ân cần dò hỏi, “Người liệu có tìm được không? Có lẽ phải đi Không Tịch thành điều động quân đoàn Trấn Dã đó...”

“Hoang mạc rộng lớn như thế, một toán quân tìm kiếm có khác nào đáy bể mò kim, được tác dụng gì?” Vân Hoán cúi đầu khẽ cười khổ: “Tử lệnh đó có kỳ hạn.”

Y chỉ suýt chút nữa đã nói ra câu này: “Trên sa mạc này, luận nhân mạch, luận ảnh hưởng, trong dân gian ai có thể so với sư phụ?” Quân đoàn Trấn Dã tuy duy trì được trật tự nơi đây, song y cũng biết quân đội không được lòng dân. Trong việc này, trông vào quân đoàn Trấn Dã chẳng bằng dựa vào sư phụ được đám mục dân kính trọng bao năm nay. Đây cũng là biện pháp mà y nghĩ ra ngay khi vừa mới bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ nặng nề này.

“Kỳ hạn bao lâu?” Ngón tay Mộ Yên từ từ nắm chặt lại, hỏi.

“Trong vòng một tháng.”

“Một tháng...” Trong mắt Không Tang nữ Kiếm Thánh hiện lên nét trầm ngâm, chậm chậm ngẩng đầu nhìn khung trời biếc cao cao ngoài cửa sổ, ánh mắt dần tối lại. “Thời gian gấp lắm rồi...”

“Đệ tử nhiều lời rồi.” Nói chậm, từ từ đáp lời, cảm giác giọng nói của mình như lưỡi dao cùn mà lạnh lẽo, y lại buộc mình không được nói tiếp nữa, quay mình đi ra cửa. “Tương chắc đã nấu xong cơm rồi.”

“...” Mộ Yên nhìn sắc mặt Vân Hoán, song trên gương mặt đó, ngoài vẻ lạnh lùng trấn định, tuyệt không thấy gì khác.

Sắc mặt nhợt nhạt của nữ tử lại biến đổi, trước khi đệ tử bước ra ngoài, chợt gọi y lại.

“Tối nay mục dân các bộ lạc gần đây đều tụ tập lại trước mộ, tạ ơn ta đã đánh đuổi tà ma cho họ.” Không Tang nữ Kiếm Thánh nói, căn dặn đệ tử nhỏ tuổi nhất của mình. “Đến lúc đó, ta sẽ nhờ trưởng lão các tộc thay ta lưu ý. Những người thông thuộc đại mạc hoang nguyên, nói không chừng lại có ích.”

“Đa tạ sư phụ.” Cuối cùng, như đã đoán trước, được sư phụ nhận lời, thiếu tướng đế quốc quay ngay đầu lại, quỳ một gối xuống, không dám ngẩng đầu lên nhìn mặt sư phụ.

(1) Đây là bài thơ người ta tìm thấy khi khai quật một ngôi mộ cổ. Bài thơ được khắc vào một miếng gỗ quý đặt trên ngực một thiếu nữ. Có thể phỏng đoán rằng người thiếu nữ quý tộc này đã “yêu” một người, và đến khi chết, nàng vẫn mang theo mối tình tha thiết đó.

dịch âm Hán Việt

quân sanh ngã vị sanh

ngã sanh quân dĩ lão

quân hận ngã sanh trì

ngã hận quân sanh tảo

quân sanh ngã vị sanh

ngã sanh quân dĩ lão
hận bất sanh đồng thì
nhật nhật dữ quân hảo
ngã sanh quân vị sanh
quân sanh ngã dĩ lão
ngã li quân thiên nhai
quân cách ngã hải giác
ngã sanh quân vị sanh
quân sanh ngã dĩ lão
hóa điệp khứ tâm hoa
dạ dạ tê phương thảo.

Dịch nghĩa:

Người sinh , ta chưa sinh
Ta sinh, người đã già
Người hận ta sinh muộn
Ta hận người sinh sớm
Người sinh , ta chưa sinh
Ta sinh, người đã già
Hận không sinh cùng thời
Sớm tối kề cận nhau.
Ta sinh, người chưa sinh
Người sinh, ta đã già
Ta xa người chân trời
Người cách ta góc bể
Ta sinh, người chưa sinh
Người sinh, ta đã già
Hóa bướm đi tìm hoa
Đêm đêm đậu nhành cỏ.

6. Đạp Ca (*)

Trong thành thị hư vô đó, hàng ngàn hàng vạn thạch quan ldang ặng lẽ, say ngủ bên dưới đáy nước.

Một đôi mắt đang chăm chú nhìn vào thủy kính. Nước nông, trong vắt, mờ mờ ảo ảo phản chiếu hình ảnh của một vùng không gian khác.

Không biết đã quan sát bao lâu, trên vương tọa cao cao, chiếc đầu lâu hơi hơi cúi xuống ấy bỗng thở dài, tay phải không thể kiềm được, nhấc lên, đưa về phía thủy kính, dường như muốn chạm vào lấy lại một vật nào đó.

“Chân Lam!” Bất ngờ có người cất tiếng gọi, một giọng điệu thân quen vang lên.

“Rầm”, cánh tay đang đưa ra lưng chừng ấy bỗng giật bắn, nặng nề mang nắp đồng hạ xuống, đập lên thủy kính, mặt nước dập dờn tan ra.

“Đang xem gì thế?” Khi nữ tử với mái tóc sắc bạc cùng bộ y phục trắng toát bước đến chỉ nhìn thấy thủy kính đã được đóng kín. Nàng hơi kinh ngạc nhìn chiếc đầu lâu lơ lửng trên vương tọa ấy, “Mấy hôm nay thường thấy chàng mở thủy kính, chàng xem gì vậy?”

“Không gì cả!” Bất giác cau mày, Hoàng thái tử Không Tang nhìn Thái tử phi, bực dọc trả lời. Thế nhưng lời nói vừa từ miệng xuất ra, trên gương mặt bỗng đỏ ửng lên một cách kỳ quái.

“Đừng đóng thủy kính, ta xem thử Tây Kinh và Tô Ma, bọn họ đã đi đến đâu rồi?” Đối phương đã không trả lời, Bạch Anh cũng không tiện truy vấn tiếp, nàng ngồi xuống vương tọa, tiện tay nâng đầu lâu lên, đặt trên gối, cúi người mở thủy kính, “Những ngày vừa qua, trên kia nhất định đang long trời lở đất, đáng tiếc tạm thời chúng ta vẫn không thể ra ngoài... Thật là lo lắng cho họ.”

Trong lúc nói chuyện, nắp đồng đã được mở ra, nước trong thủy kính vẫn còn lặn tẩn dao động. Song mặt nước nhấp nhô ấy cũng dần dần phẳng lặng lại, mơ hồ hiện lên hình ảnh vẫn chưa kịp tan biến. Rõ ràng là một nơi nào đó ở phương tây Sa Quốc: giữa bụi cát vàng mù trời, xích đà thò theo một đoàn người dáng vẻ mục dân cùng tiến về phía trước. Ngồi trên con xích đà đi đầu, chỉ huy cả đoàn lũ hành là một thiếu nữ khoác áo đỏ, mắt sáng rực ngọc, cánh tay màu đồng có chiếc roi da to độ ngón cái quấn quanh, trên lưng mang theo một chiếc hộp, đang quay đầu về sau, lớn tiếng nói điều gì đó, vẻ mặt rất phấn khởi.

“...?” Thoáng sững người, Bạch Anh kinh ngạc nhìn hình ảnh còn sót lại trên thủy kính, thế nhưng chỉ chớp nhẹ mi, cũng chẳng hỏi điều gì, ngón tay thanh tú phất qua mặt nước, lặng lẽ niệm thần chú, nước trong thủy kính chớp mắt lại dậy sóng. Dường như bị sức mạnh vô hình tác động, lớp nước mỏng manh ấy hướng về tâm kính tụ lại, bỗng chốc hợp nhau tạo thành một đường thẳng bắn lên không trung đến ba thước, rào một tiếng, lại rơi xuống chậu đồng, và lập tức yên tĩnh như thủy ngân.

Cảnh tượng trong kính đã hoàn toàn thay đổi.

Thái tử phi với mái tóc trắng phau ngồi trên vương tọa, cúi người nhìn cảnh tượng trong kính, thần sắc trên gương mặt bỗng thay đổi, như có lửa xoáy sâu trong đáy mắt, buột miệng thốt lên: “Hoang đường!”

Vào khoảnh khắc nàng mở thủy kính, Chân Lam đã thoáng thất thần, giờ đây cảm giác được toàn thân Bạch Anh bỗng nhiên rung lên, ngay lúc y đang phân tâm suýt tí nữa đã từ trên gối nàng lặn xuống đất.

“Sao thế?” Trong giây phút Bạch Anh toan đóng thủy kính, Chân Lam đã chấn tỉnh trở lại, tay phải bỗng đưa ra, bất ngờ đỡ nắp đồng, nhìn vào thủy kính. Lướt qua một lượt, y cũng há miệng cứng họng, lúng túng không nói nên lời.

Thủy kính vốn có thể ghi lại rõ ràng hình ảnh nơi người ta muốn quan sát. Giữa khu rừng rậm không biết ở nơi đâu, sắc trời đã tối, một ngọn lửa rừng rực bùng cháy. Bên ánh lửa bập bùng, một đôi nam nữ đang ôm ấp, âu yếm nhau. Nữ tử kia xem ra gương mặt vẫn còn rất trẻ, nhưng thân hình lỏa lồ trắng nõn lại thành thực và quyến rũ. Nàng đang thở dồn dập, thần sắc trên khuôn mặt xen lẫn sự thống khổ và hoan lạc kì quái. Đôi tay trắng xanh và thon dài đang ôm lấy nữ tử, trên mười ngón đều đeo nhẫn với những hình thù khác nhau, mái tóc xanh thẫm bị mồ hôi thấm ướt, dán sát vào cơ thể đang quần quai, rã rời.

“Đúng là... chắc, xứng bậc quá!” Không ngờ đến có thể nhìn thấy sự việc như thế, Chân Lam lúc này cũng không nói nên lời, tay chống trên thủy kính, có vẻ lúng túng vì đã mở ra cảnh tượng không nên thấy đó, khẽ lắc đầu, “Tốt xấu cũng phải tìm một gian phòng chứ!”

Buột miệng thốt ra câu ấy, quay đầu bắt gặp ánh mắt Bạch Anh, Hoàng thái tử Không Tang cuống cuống giải thích: “Ý của ta là... nếu như họ tìm một nơi nào đó nghỉ lại hãy... À, nếu như nhìn qua thấy cảnh tượng trong phòng ngủ, người xem đã lập tức đóng thủy kính... không thể tùy tiện... Chắc, có đúng không?”

Tuy miệng thì vội vã giải thích, nhưng cái đầu lâu ấy vẫn chưa hề rời mắt khỏi thủy kính, vừa nói vừa xem.

“Còn xem!” Bạch Anh quát khê một tiếng, nhấc tay đóng thủy kính, bọt nước bắn ra, hắt lên nửa mặt chiếc đầu lâu vốn không kịp tránh đó. Động tác bất ngờ như thế hiển nhiên khiến Chân Lam thất kinh, y ngồi yên một chỗ, ngược mắt nhìn gương mặt trắng bệch của nữ tử đang đi tới đi lui quanh vương tọa, cũng trầm mặc hẳn đi.

“Y điên rồi... Quả thật đã điên rồi!” Bạch Anh nôn nóng bước vài bước, nghiêng răng gần giọng.

“Đừng như thế, háo sắc là bản tính trời phú mà...” Chân Lam buông tay phải rời khỏi thủy kính, với tay kéo miếng gấm trên tay vịn vương tọa, lau qua vệt nước bắn trên mặt. Dường như không biết nói thế nào để dỗ dành đối phương... “Nàng xem, người ta không giống nàng, một dạng thực thể không tồn tại, cũng không giống ta chia năm xẻ bảy, lực bất tòng tâm... đúng không? Nói tóm lại, dục vọng chung quy cũng không phải là điều đáng hổ thẹn!”

Bước chân gấp gáp bỗng khựng lại, trong thành thị một cõi hư không này, minh linh nữ tử hư vô quay lại nhìn chiếc đầu lâu lơ lửng trên vương tọa, ánh mắt chậm chậm thay đổi... Nàng đúng là không hiểu được... Năm mười tám tuổi từ Bạch tháp tung người nhảy xuống, sau đó ngủ say suốt mười năm. Cuối cùng, nàng tự vẫn trên núi Cửu Nghi và đã trở thành minh linh...

Suốt cả cuộc đời, nàng chẳng hề biết dục vọng là gì, sau khi chết càng không thể biết. Đây là may mắn hay bất hạnh?

Dường như chợt hiểu ra câu nói vô tình của mình hàm ý tàn nhẫn, nhói buốt ra sao, bàn tay gầy hốt hoảng đặt lên miệng, cầm chặt. Trong Vô Sắc thành rộng lớn như thế, Hoàng thái tử Không Tang và Thái tử phi lặng lẽ nhìn nhau một lúc lâu. Chỉ có ánh nước trên đỉnh đầu chấp chờn dao động...

“Ta không muốn nói... nói như thế.”

Rất lâu, dường như phần nộ trong lòng đã dịu lại phần nào, Bạch Anh quay người lại, giọng lãnh đạm, “Chàng chú ý quan sát nữ tử đó. Đây không phải là người mà là ma vật, y không ngờ lại cùng... U Hoàng ở chung!”

“U Hoàng?”, Sắc mặt Chân Lam lúc này bỗng thay đổi hẳn, “Đó là linh diệu?”

“Đúng là điên rồi!” Bạch Anh khoanh tay bước tới bước lui bước quanh vương tọa, trên gương mặt vốn luôn trầm tĩnh giờ đâu lại chất chứa một vẻ kinh ngạc và lo lắng không cách nào kiềm lại được. “Y muốn làm gì? Rốt cuộc muốn làm gì!”

“Bất kể y muốn làm gì, chúng ta hiện tại đều bất lực. Mọi việc đợi đến vực Thương Ngô, gặp y mới nói.” Chân Lam trầm ngâm, thần sắc trên gương mặt cũng thay đổi thất thường, sau cùng y nhấc tay mở thủy kính ra lần nữa, “Ta vừa chú ý quan sát, theo như cây cỏ trong rừng, có vẻ như Tô Ma hiện nay đã đi qua quận Tức Phong, y sẽ nhanh chóng đến Cửu Nghi thôi”

Tuy có chuẩn bị, song lần thứ hai mở thủy kính, nhìn thấy tấm lưng của nữ tử đang cùng Tô Ma ân ái bên đống lửa đó quả nhiên ẩn hiện một đôi cánh đen lớn, Chân Lam vẫn lặng lẽ thở hắt ra một hơi lạnh.

Trong khoảnh khắc ấy, y bỗng chú ý đến một vật gì đó bên cạnh ngọn lửa.

Gã người rồi tên gọi Tô Nặc ấy bị ném sang bên cạnh, nhe răng nhìn hai người đang ôm ấp lẫn lộn phía trước mặt ... Dường như bị những động tác kịch liệt của chủ nhân tác động, gã người rồi vốn không có sinh khí đó đột nhiên lách cạch một tiếng, ngồi dậy, quay đầu về phía tấm gương, toét miệng cười một cách quỷ dị.

“A!” Bất chợt cảm thấy kinh sợ khôn tả, Chân Lam buột miệng kêu lên một tiếng, đánh đổ thủy kính.

“Sao thế?”. Bạch Anh thất kinh hỏi.

“Không rõ... đột nhiên giật nảy người!” Hoàng thái tử Không Tang vung vẩy tay áo ẩm ướt, vẫn cảm thấy nổi khiếp sợ có phần quái lạ ban nãy. “Ta vừa trông thấy gã người rồi đó, bỗng cảm thấy có điều không hợp lý...”

“Không hợp lí chỗ nào?” Nghĩ đến gã người rồi tên gọi Tô Nặc bên cạnh Khôi Lỗi Sư kia, Bạch Anh bỗng đứng cũng cảm thấy lạnh cứng người

“Diễn tả không được” Chân Lam lại trầm ngâm một lúc lâu vẫn không thể nói ra nguyên nhân, chỉ khẽ lắc đầu, “Thật tà quái. Cái gã khôi lỗi ấy tự nhiên tách ra, thật khiến người ta lo lắng.”

“Mọi việc đợi y đến vực Thương Ngô ta sẽ bàn sau.” Đường như đã hạ quyết tâm, Thái tử phi bỗng gạt đầu, thốt ra một câu, xoay chuyển đề tài, “Không biết sư huynh với Na Sanh đi đến đâu rồi?”

Chân Lam lại cau mày, sắc mặt có phần nghiêm trọng: “Ta vừa xem qua cũng không rõ, có lẽ là vùng phụ cận quận Tức Phong, nhưng mà khu vực đó không cách nào quan sát qua thủy kính được!”

“Có người cản trở sao?” Bạch Anh quay đầu lại vô cùng kinh ngạc, “Có phải đã bố trí kết giới?”

“Đúng vậy.” Chân Lam trầm ngâm, ngón tay gõ lên tay vịn, “Nếu như dự đoán không sai, có thể bố trí kết giới mạnh mẽ như thế, phải do một trong số mười vu sư đích thân ra tay... Chính Thiên quân đoàn nhất định cũng đang đuổi theo như hình với bóng. Tây Kinh dấu sao cũng phải cẩn thận mới thành công được.”

Lại là khoảnh khắc trầm mặc nặng nề, rất lâu sau, Bạch Anh mới chậm rãi nói: “Đến khi trời tối, thiếp sẽ dẫn theo một số minh linh chiến sĩ đi xem thế nào.”

“Nguy hiểm lắm” Hoàng thái tử Không Tang cau mày, ngón tay liên tục gõ lên tay vịn của vương tọa, “Lỡ như gặp phải sự việc như lần trước, nàng bị thương không cách nào trở về trước lúc trời sáng, thì làm sao?”

“Lẽ nào sư huynh bọn họ hiện tại lại không nguy hiểm?”. Ánh mắt kiên định của nữ tử tóc trắng là vô phương phản bác, nắm chặt tay, “Huống hồ, địch thủ như Tô Ma, không phải lần nào cũng có thể gặp – thiếp sẽ cẩn thận.”

“...” Trầm ngâm một lúc, Chân Lam chỉ chậm chậm quay đầu lại, “Bảo Lam Hạ cùng đi cùng nàng, hẳn làm việc rất cẩn thận.”

“À, lẽ nào thiếp quá lỗ mãng sao?”. Thái tử phi nở nụ cười, khom lưng thu dọn thủy kính đã bị lật úp.

Chiếc đầu lâu trên vương tọa lặng lẽ nhìn nàng, rất lâu sau, bỗng bật cười không dứt: “Xem chừng ra đáng vẻ rất trầm tĩnh... Nhưng cũng chỉ gạt người thôi. Nếu như bỗng nổi điên lên, thì rõ là cơn giận khủng khiếp, muốn kiếm cũng không kiếm được.”

“...” Hiển nhiên hiểu rõ Hoàng thái tử đang trêu chọc điều gì, Bạch Anh chẳng thèm để mắt đến y, thu dọn thủy kính. Dù thế nào cũng không nói lại, cứ lơ đãng, đây là phương pháp hữu hiệu duy nhất đúc ra trong khoảng thời gian một trăm năm đằng đẳng sống với y.

“Anh”. Trong khoảnh khắc nàng rời khỏi, đột nhiên nghe thấy tiếng Chân Lam gọi nàng từ phía sau lưng, giọng điệu vô cùng khẩn thiết.

“Sao thế?”. Nàng ngạc nhiên quay đầu lại.

” Ta muốn rời khỏi đây!” Sắc mặt của chiếc đầu lâu trên vương tọa bỗng nhiên thay đổi hẳn, song song đó bàn tay gầy vội vã nhảy đến, chụp lấy bả vai nàng, hấp tấp nói: “Ta đã nghĩ ra điều gì không bình thường! Gã khôi lỗi đó... Khôi lỗi đó... Nàng không cảm thấy sự thay đổi đột ngột... không như ngày trước sao?”

“Chỗ nào không giống?”. Bị thần sắc trên mặt Chân Lam làm cho kinh động, Bạch Anh vô thức hỏi lại. Vừa rồi trong khoảnh khắc rất ngắn, nàng căn bản không lưu ý đến khôi lỗi bị ném sang bên cạnh hai người kia.

“Đường như trở nên...” Bị hỏi vặn lại như thế, giọng điệu Chân Lam yếu đi một chút, cũng có phần không chắc chắn, lăm lăm, “Là ta đã nhìn lầm sao? Tên khôi lỗi người rồi ấy, dường như... dường như... Đích thực là đã lớn thêm một ít.”

Chú thích:

Đạp ca: Một hình thức nghệ thuật vừa múa, vừa hát.

Trong khu rừng tối tăm mịt mù, tiếng lá cỏ loạt xoạt bỗng nhiên dừng lại.

“Quái lạ... dường như có người đang nhìn chúng ta”, hơi thở gấp gáp, nữ tử khựng lại, thì thào nói với nam nhân bên cạnh. Xoẹt một tiếng, đôi cánh đen to lớn sau lưng bỗng dang ra, bao phủ lấy cả hai người. Tay y thị chống vào ngực đối phương, thanh âm đầm ướt mồ hôi, lại có đôi phần cảnh giác: “Tô Ma, chàng có cảm thấy không?”

Trong khoảnh khắc nữ tử muốn đứng lên, Khôi lỗi sư đột nhiên với tay, thô bạo nắm tóc y thị, kéo ngược vào lòng mình, trở người đè xuống cỏ, ngẩng đầu hướng về một phương nào đó nơi khoảng không trống rỗng, mênh mông. Y “nhìn” qua một lượt, khoe miệng thoáng điểm nụ cười, chẳng nói chẳng rằng cúi xuống, vùi đầu vào ngực nữ tử.

“Hóa ra chàng đã biết trước.” U Hoàng khe khẽ rên lên một tiếng, thở ra một hơi, “Hư quá...” Tô Ma đã mặc kệ, linh diệu cũng dứt khoát không quan tâm đến, vòng tay ôm cổ Khôi Lỗi Sư, kéo y đến sát đôi môi của mình.

“Ôi đẹp làm sao... như dáng thiên thần vậy”. Trên gương mặt còn rất trẻ lại có vẻ già dặn, U Hoàng dùng ánh mắt si mê chăm chú quan sát người cùng đầu áp tay gối với mình. Ý loạn thần mê, y thị khẽ lẩm nhẩm một mình, áp sát môi lên gương mặt nam tử, “Chỉ là... dường như thân thể chàng lại tỏa ra tà khí nồng nặc. Như thế, như thế cũng giống như thiếp?... Vì sao lại quay về tìm thiếp?”

Bao quanh y thị đích thực là mùi hắc ám - chỉ có ma vật đi về trong cõi hắc ám mới mang tà khí ấy.

“Vì A Nặc ưa thích nàng”. Cuối cùng cũng mở miệng, thanh âm có phần mệt mỏi, nói không thành lời, Khôi lỗi sư đột ngột rời khỏi vòng tay tà ma, chống người đứng dậy, ngón tay vừa cử động, người rỗi bên cạnh đóng lửa đã cùm cụp, cùm cụp nhảy đến, nhếch mép cười mỉm, bất ngờ lao thẳng vào lòng của U Hoàng đến đầu gối cũng không gập.

“Ôi, đáng yêu quá...” Linh diệu thu lại đôi cánh sau lưng, vuốt ve gương mặt lạnh tanh của người rỗi, trong lòng tràn ngập vui sướng, “Người rỗi mới đẹp làm sao, giống chàng như đúc vậy. Là chàng tạo ra nó sao? Đã dùng yêu thuật gì mà khiến nó có thể cử động thế?”

Song những câu hỏi liên tiếp đó, dường như chẳng mấy may lọt vào tai Khôi lỗi sư. Tô Ma đứng dậy, đến ngồi bên ngọn lửa, cũng chẳng khoác áo vào, chỉ mơ màng đối diện với lửa hồng, gương mặt đượm vẻ thất thần. Dường như cảm thấy lạnh, cánh tay y hơi run lên. Y đưa tay ra trước, cảm giác sức nóng của ngọn lửa, lại đưa đến gần hơn một chút. Sau đó, bất tri bất giác, gần hơn, gần hơn... và đưa cả cánh tay vào trong lửa, nhưng vẫn không thể khống chế cơn run.

U Hoàng ở bên cạnh chẳng mấy may để ý. Do hiểu rõ mọi thói quen, tính khí âm dương kỳ quái của Khôi lỗi sư, nên chẳng mong y hỏi đáp, chỉ lo trêu đùa với người rỗi. Thần sắc gã người rỗi Tô Nặc âm tà như thế nhưng trong vòng tay ma vật lại trở nên cõi mở hơn một chút, nhìn U Hoàng nhếch miệng cười mỉm.

“Ôi? Chàng có cảm thấy A Nặc trông dường như lớn hơn không? Ngày trước không cao như thế phải không?” U Hoàng ôm người rỗi vào lòng, bỗng nhiên kinh ngạc phá lên cười “Tô Ma, nó có thể cao lớn thêm phải không? Thật thú vị...”

Lời chưa dứt, tay Khôi lỗi sư đột nhiên run lên. Trong lửa, hai bàn tay nắm chặt lại, ánh mắt lóe lên tia nhìn u ám.

“A, a, bé ngoan.” Vỗ vỗ đôi cánh, trên gương mặt linh diệu lộ ra nụ cười thích thú, hồn nhiên như một đứa trẻ, “Tô Ma, chàng nói xem nếu như chàng có con, liệu có giống như A Nặc không? Hay thiếp sanh cho chàng một đứa nhé? Hi, cũng không biết con của linh diệu và giao nhân có hình dạng như thế nào nhỉ?”

“Con ư?” Khôi lỗi sư vẫn luôn cúi đầu im lặng bỗng cười phá lên, quay đầu lại. Ánh lửa trên gương mặt khô ngô đến mức tà dị bập bùng, chập chờn bất định, “Nếu như nàng dám sinh nó ra, ta sẽ giết nó.”

Trong câu nói dường như tùy tiện đó đã hàm chứa tính khí lạnh lùng vốn không thể che giấu.

U Hoàng chỉ là vui miệng nói chơi, thế nhưng bị sát khí cuộn cuộn hất thẳng vào mặt, không dẫn lòng được, chợt thấy ớn lạnh, khựng người, buông tay ra – gã người rỗi lách cách một tiếng rơi thẳng xuống đất, nghe răng trật mắt nhìn nàng.

Mái tóc xanh như một dòng thác chảy xuống, phủ lấy gương mặt Tô Ma, y rút tay ra khỏi lửa - cánh tay trắng bệch thanh tú đó bị ngọn lửa bên dưới liếm đen như than. Thế nhưng chỉ trong chớp mắt, làn da bị cháy sém kia đã bắt đầu biến hóa, lập tức khôi phục lại như chưa từng bị phỏng. Trừ nỗi thống khổ chân thật đó, tựa hồ thứ gì cũng không thể phát sinh. Và ý nghĩa sinh mệnh đối với y, lẽ nào cũng chỉ như thế?

Trong khoảnh khắc tuyệt vọng và hoảng loạn đó, dường như diên cuồng đang từ đáy lòng lan ra.

Mọi thứ đều sẽ bắt đầu sau khi kết thúc... Nhưng lẽ nào y phải trải qua cuộc đời này như thế?

U Hoàng lúng túng không biết nói gì, thế nhưng nhìn đôi tay của Khôi lỗi sư đang thiêu trong lửa và vẻ mặt đột nhiên cười lạnh, quái lạ khôn tả đó, không cầm lòng được, buột miệng kêu khê một tiếng, nhặt người rồi lên, ôm chặt trong lòng, khép đôi cánh bọc lấy thân thể.

“Đi đến Cửu Nghi,... Đúng, đến Cửu Nghi.” Nụ cười lạnh trong vô thức cuối cùng cũng dừng lại, ánh mắt trống rỗng và vô tận của Tô Ma ngược lên, nhìn về một điểm sáng duy nhất chập chờn trong đêm đen, lẩm nhẩm, “Phải đến Cửu Nghi... vẫn còn việc phải làm. Vẫn phải đến Cửu Nghi.”

Nếu như mọi việc đã qua đều không thể tận lực nữa, chỉ ít vẫn còn một việc trước mắt phải hoàn thành.

Không nên nghĩ đến điểm tận cùng trên con đường này là nơi nào - chỉ nhìn đến trạm trước mắt, cũng đủ để người tiếp tục lên đường. Đáng ngại nhất là trạm phía trước đó cũng không tìm không ra.

Thấy khôi lỗi sư vừa nói vừa cười một mình, U Hoàng thở dài một hơi lạnh, âm thầm lắc đầu.

Rốt cuộc đang nghĩ đến điều gì... giao nhân này, rốt cuộc đang nghĩ gì? Có gương mặt anh tuấn và sức mạnh khiến mọi sinh linh đều đổ kị, nhưng lại phiền muộn và thay đổi thất thường như thế. Sớm biết dẫn vật bản thân thế này, có lẽ nên sớm cùng chúng bạn bay đến núi Không Tịch tham gia hội nghị nhỉ? La La bọn họ... hiện nay đã vượt qua chân trời mịt mù nơi phương Tây trở về chưa? Nhất định vẫn đang oán trách y thị, thân làm thủ lĩnh mà chẳng tâm đến mọi người, đầu óc mê muội chạy theo một tên giao nhân.

Dưới đôi cánh đen to lớn, linh diệu có gương mặt non trẻ đó ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua cành lá rậm rạp trong rừng nhìn về cuối trời Tây, ngăn ngor xuất thần

Bầu trời phương Tây đã hoàn toàn tối đen.

Thềm đá rộng trong góc sâu nhất của Cổ Mộ, từng bậc, từng bậc dẫn đến bể nước xây bằng đá. Giếng sâu mười trượng dẫn mạch nước suối bên dưới sa mạc vào cổ mộ. Nước suối trong vắt đã gột sạch gió cát trên người, y tháo dây buộc tóc, ngâm mái tóc đầy cát bụi vào trong nước. Tuy thân là chiến sĩ quân đoàn, đối với bất kỳ sinh hoạt nào trên vùng Ván Hoang đều có khả năng thích ứng nhanh chóng, song từ trước đến nay thiếu tướng quân dung chỉnh tề dẫu sao cũng khó chịu được bộ dạng cát bụi đầy mặt, quần áo tả tơi như thế.

Văng vẳng giữa tiếng nước chảy, Vân Hoán nghe có tiếng ca lạnh lạnh của mục dân bên ngoài Cổ Mộ vang đến - đã bắt đầu rồi sao? Động tay một cái, y lập tức vắt khô mái tóc, cánh tay chống lên thành hồ nhảy ra ngoài, nhanh nhẹn như một con báo.

“Tương”. Y mở miệng, gọi giao nhân khôi lỗi đang đứng hầu bên cạnh, “Y phục”.

Thiếu nữ giao nhân mặt không biểu cảm mang quân phục y đã trút ra đưa đến.

“Không phải cái này.” Vân Hoán thở dài một hơi, bất mãn nhìn qua khôi lỗi - dẫu sao cũng chỉ là khôi lỗi, quá nhiều việc nếu như không phải chính miệng y nói ra, y thị căn bản không để lọt tai. Y với tay nhặt lấy bộ trường bào màu trắng, khoát lên người - đó là trường bào mà sư phụ tìm đưa cho y, kiểu dáng chung chung thuần nhất của mục dân trên đại mạc, cũng không biết bao năm trước sư phụ đã mặc nó rồi rời khỏi cổ mộ, hành tẩu trên Sa Quốc.

Dẫu sao, toàn thân nhung trang của quân đoàn Chinh Thiên thì không thể ra ngoài gặp mục dân vùng này.

Nghĩ đến khoảng thời gian ở đây, ánh mắt thiếu tướng vốn sáng như tuyết lại có phần u ám, trong lòng không biết là cảm giác gì. Song vẫn liên tay khoác trường bào lên người, một mặt gọi Tương đến giúp y

buộc thắt lưng. Bất chợt, cảm thấy vai trái nhói đau, Vân Hoán vô cùng kinh ngạc dùng tay phải nắm chặt vai trái, phát hiện nơi ấy hơi rỉ máu – sao chưa hồi phục?

Giao nhân khôi lỗi vẫn tuân theo lệnh y, mang trường bảo phủ lên thân thể thanh niên cường tráng, Vân Hoán lại đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Vết thương này... sao vẫn có thể tái phát? Đã hơn một tháng, sớm phải hoàn toàn bình phục rồi chứ, sao bây giờ lại bất ngờ phát tác? Y nắm chặt vết thương sưng sờ, đột nhiên cảm thấy trên cổ tay cũng hơi nhói, cúi đầu xuống nhìn, thì phát hiện trên trường bào trắng vừa khoác vào có vài vết máu loang lổ.

Là vết thương mà tên giao nhân kia để lại! Tên Khôi lỗi sư mù lừa đó...

Khoảnh khắc ấy, ánh mắt thiếu tướng đế quốc bỗng thay đổi hoàn toàn. Y vĩnh viễn không thể quên được việc ở quận Đào Nguyên vào tháng trước. Y đã gặp đối thủ mới đáng sợ làm sao! Đây là lần giao thủ duy nhất mà y hoàn toàn không chiếm được thượng phong. Tên Khôi lỗi sư đó có thể tay không xé nát Phong Chuẩn, dùng kim châm cực mảnh xuyên qua bả vai và cổ tay y!

Lần thảm bại đầu tiên của y từ khi sinh ra đến nay - tuy trước đó y vừa cùng sư huynh Tây Kinh giao thủ, thể lực tiêu hao cực độ, nhưng công tâm mà nói, y biết rõ dù là lúc thể trạng bản thân tốt nhất, chạm trán với đối thủ như thế cũng không cách nào thắng được.

Đây là... là thứ giao nhân gì mà đáng sợ như thế? Sau lưng hắn có xăm hình một con rồng to lớn đang bay lên.

Dù Tương đã hầu y mặc xong trang phục, y vẫn ngây người đứng tại chỗ, ngẩn ngơ xuất thần. Đầu óc quay cuồng dữ dội, trong đồng tử hẹp dài ánh lạnh lóe lên - khác với những đồng liêu trong quân, mượn dịp trấn thủ để dò, khi không có quân vụ, y thường ra vào Tầng Thư các của Hoàng gia, đọc qua rất nhiều kinh thư. Căn cứ vào kiến thức trong Lục Hợp Thư, tuy không dám khẳng định, nhưng y mơ hồ đoán được tên giao nhân siêu phàm oan gia ngõ hẹp đó, thậm chí là Khôi lỗi sư giỏi nhất của “nhân loại”, nói không chừng chính là Hải Hoàng trong truyền thuyết.

Sau khi bị thương trở về, trước lúc vào ngục, y từng mang hoài nghi này nói với với Vu Bành nguyên soái - Thật kỳ quái, nguyên soái đối với việc này lại không có bất kỳ phản ứng rõ ràng nào. Chẳng lẽ cả mười vu sư đều tập trung chú ý vào hiện tượng Hoàng Thiên, mà không cảm thấy hứng thú gì đối với việc này sao?

Y phục đã hoàn tất, trong đầu vẫn nghĩ đến những việc rối rắm phức tạp, Vân Hoán bước ra ngoài thạch thất.

Im ắng tịch mịch. Từ trong cổng đá nhìn ra, sư phụ vẫn an an tĩnh tĩnh ngồi trên xe lăn, dường như đã ngủ.

Đã ngủ sao? Hay là – Trong khoảnh khắc đó, lòng Thiếu tướng bỗng hồi hộp, lập tức bước nhanh đến, đỡ nữ tử không chút tri giác trên xe lăn, vội vàng lay gọi: “Sư phụ? Sư phụ?. Một mặt gọi, một mặt y nhìn xung quanh tìm lam hồ, thế nhưng Tiểu Lam lại không biết chuẩn đến nơi nào. Trong lúc nóng lòng, Vân Hoán dựa vào ký ức, ấn xuống huyệt vị trước kia lam hồ cần vào, lực xuyên qua huyệt Kiên Tĩnh, mong gọi sư phụ từ cõi chết tỉnh dậy.

Chỉ lực vừa xuyên vào, bỗng cảm thấy một luồng kiếm khí mạnh mẽ dị thường phản kích trở lại, khiến ngón tay y bị bắn ngược trở ra. Khoảnh khắc ấy Vân Hoán mới phát giác, vốn dĩ sư phụ đang thở nhẹ nhẹ - chỉ là nghỉ ngơi đôi chút thôi.

“Hoán nhi?” Mộ Yên mở mắt, ngược đầu nhìn đệ tử bên cạnh, mỉm cười, “Con không sao chứ? Ta bỗng dưng thiếp đi ”

“Sư phụ đã vất vả quá.” Nhớ lại trận đại chiến đêm qua, Vân Hoán cúi đầu xuống, “Là đệ tử không nên thân. Luôn làm phiền sư phụ.”

“Đâu có... Con trở về ta rất vui mừng.” Mộ Yên mỉm cười vỗ nhẹ vào tay đệ tử, vẻ mệt mỏi trên gương mặt trắng bệch khó lòng che giấu, “Dù sao còn có thể gặp lại con một lần - trẻ hơn nữa, thì khó nói. Một năm nay, mỗi khi đột nhiên mất đi tri giác, ta đều lo không thể tỉnh lại... chỉ là ba huynh đệ các con mỗi người một phương, ta vẫn sợ không thể gặp lại các con”

“Sư phụ!” Vân Hoán bỗng ngẩng đầu nhìn Mộ Yên, đột nhiên nhớ ra điều gì, trở tay đưa vào ngực áo tìm một vật nào đó, lại nhớ ra mình vừa thay y phục, chẳng đợi gọi Tương mang quần phục lại, y lập tức đứng dậy, chạy vội vào nội thất.

“Cẩn thận! Cẩn thận kéo cụng đầu đấy!” Mộ Yên nhìn y đột nhiên lao đi không hiểu chuyện gì, chỉ liên tục nhắc nhở.

Vân Hoán vội lấy y phục từ trên tay giao nhân khôi lỗi, vội quay lại, đến trước mặt sư phụ, khụy gối xuống, từ túi lót bên trong vạt áo lấy ra một chiếc hộp nhỏ, cẩn thận, dè dặt mở ra, hai tay dâng đến trước mặt Mộ Yên.

“Cái này là...?”. Nữ kiếm thánh Không Tang nhìn vật bên trong, dạng như thủy tinh sắc vàng, vô cùng kinh ngạc.

“Ngọc Dịch Cửu Hoàn kim đan.”. Vân Hoán ngược mắt nhìn sư phụ, đôi mắt dưới mày kiếm lóe sáng, “Đồ nhi có lòng mang từ để đồ Già Lam đến dâng người, người dùng nó, thân thể nhất định chóng khỏe lại!”

“Ồ? Xem ra đúng là viên thuốc rất thần kì.” Vô cùng bất ngờ, Mộ Yên nhón tay lấy kim đan, không kèm được nụ cười, “Hoán nhi, con học luyện đan khi nào thế? Trong tám năm lưu lạc bên ngoài, con đã học được nhiều thứ nhỉ.”

“Không phải đồ nhi luyện nó. Là Vu Hàm đại nhân luyện...” Vân Hoán lúng túng cười, “Trong mười vu sư, Vu Hàm đại nhân là trưởng lão đứng đầu, nhưng lại không quản chánh vụ. Chỉ một lòng muốn luyện ra thuốc bất tử. Cũng không biết y đã luyện bao năm – dù hiện tại tuy chưa có thuốc bất tử nhưng cũng luyện ra được linh đan, nghe nói có khả năng kéo dài tuổi thọ. Quý tộc ở đế đô, thương nhân lớn tại Diệp Thành, đều dùng mọi cách, hi vọng có được một viên thuốc do y luyện.”

“À...” Mộ Yên cầm viên kim đan ấy trong tay, mỉm cười, “Thảo nào con nói Vu Bành nguyên soái gì đó vẫn còn sống - ta đang lấy làm khó hiểu, năm mươi năm trước y đã gần bốn mươi, hiện nay tính ra, lẽ nào có thể sống đến một trăm tuổi? Hóa ra là nhờ linh đan...”

Vân Hoán mỉm cười, gật đầu xác nhận: “Vu Bành đại nhân hiện tại nhìn đáng vẻ vẫn như năm bốn mươi tuổi.”

“So với Diệt Tự Quyết của môn hạ Kiếm Thánh chúng ta còn hiệu nghiệm hơn... không cần mượn giấc ngủ mà trì hoãn thời gian.” Nữ Kiếm Thánh Không Tang nghe thấy có vẻ thích thú, nghiêng đầu mỉm cười, đột nhiên thở dài một hơi, “Hoán nhi, phiên con lo lắng như thế. Sư phụ chẳng qua đã là người gần đất xa trời, lãng phí những linh dược trân quý này cũng vô nghĩa.”

Nhắm mắt lại, dường như cảm thấy mệt mỏi, trên gương mặt nữ tử nở ra một nụ cười thê lương: “Nói thật với con, năm đó sau khi giao thủ với Vu Bành, ta tự biết thương thế không thể xem nhẹ, đã từng đi cầu danh y khắp nơi. Từ thầy thuốc ở Sa Quốc đến vu chúc (phù thủy) vùng Cửu Nghi, có dạng chạy chữa nào mà chưa từng thử qua? Tất cả đại phu đều nói, huyết mạch đã đoạn, dù cho dựa vào một thân võ nghệ của ta, tối đa chỉ có thể kéo dài năm năm - tối đa năm năm thôi. Trừ phi trường kì dùng “Diệt tự quyết” để ngủ đông, như loài rùa không tỉnh dậy. Bằng không, cứ sống một ngày thì tuổi thọ lại giảm đi một ngày.”

“Sư phụ?!” Sự việc nghiêm trọng đến không ngờ, Vân Hoán bỗng ngẩng đầu, không dám tin nữ tử ngay trước mắt.

“Lẽ ra ta đã phải nhắm mắt xuôi tay. Dù sao kiếm khách cuối cùng chết dưới kiếm, cũng là chân lí...” Vô nhẹ vai đệ tử, giọng Mộ Yên rất trầm tĩnh, “Nhưng ta vẫn cảm thấy có phần không cam tâm, lại chọn nơi Cổ Mộ này, bắt đầu dùng Diệt Tự Quyết chìm vào giấc ngủ, thoát li khỏi cuộc sống hiện tại - ài, thời gian đây cũng thật ngắn, vì không biết bản thân hơi tàn sống tạm như thế nào, đã muốn kéo dài thời gian. Thỉnh thoảng bị ma vật bên ngoài quấy nhiễu, lại ra giúp những người mục dân kia đánh đuổi chúng - đã tỉnh tỉnh mê mê như thế, mà qua hơn một năm.”

“Nhưng, nhưng mà,” Vân Hoán lẩm nhẩm buột miệng, “Sư phụ đã dạy con suốt ba năm... suốt ba năm.”

Trong ba năm đó, sư phụ mỗi ngày đều đốc thúc chỉ điểm, chưa từng gián đoạn.

Mộ Yên mỉm cười, lắc đầu không nói, chỉ kéo y đến, đặt kim đan đặt vào lòng bàn tay y, giúp y thắt lại nút buộc sau cùng trên cổ áo. “Con xem, cao lớn thế này, trường bào khoác lên người con cũng ngắn đi một khúc, chỉ có đành mặc tạm vậy – Dạ tiệc của mục dân bên ngoài đã bắt đầu, đi nhanh lên! Nếu như con không tìm lại được viên Như Ý Châu ấy, thì gay go lắm đó.”

Thế nhưng thiếu tướng đế quốc vẫn đứng yên tại chỗ không hề cử động, từ phía sau nhìn tới, chỉ thấy bả vai y đang rung rung không thể kèm lại được.

“Vậy còn bao lâu nữa?” Y bỗng quay người lại, trong mắt đột nhiên xuất hiện ánh sáng kinh người, lao thẳng đến trước xe lăn, “Sư phụ, người còn lại bao nhiêu thời gian? Một năm? Nửa năm? Hay một vài tháng?”

Bị khí thế bộc phát trong khoảnh khắc của đệ tử lấn áp, Mộ Yên ngỡ ngàng: “Cụ thể ta cũng không nhớ rõ... không quá ba tháng.”

“Ba tháng... Ba tháng”. Câu trả lời như thế hiển nhiên khiến người tuyệt vọng, Vân Hoán lẩm nhẩm lập lại, bỗng quay người, cắn răng nói một câu. “Thôi được, sư phụ, sau khi tìm thấy Như ý châu, con sẽ đưa người về đế đô!”

“Hài tử ngốc, cho dù đến Già Lam thành thì có thể làm gì?”, Mộ Yên lắc đầu, cười nhạt, “Con đã nói ngay cả Vu Hàm cũng không luyện được thuốc bất tử, đúng không?”

“Không, không, có biện pháp... nhất định có biện pháp!” Thiếu tướng đế quốc hiển nhiên đã bị dòng thác lũ cuốn cuộn trong nội tâm khổng lồ, trong ánh mắt lãnh định thường ngày lóe lên tia sáng bất chấp mọi thứ, chẳng thể suy nghĩ gì, buột miệng thốt ra, “Con đến cầu Trí Giả đại nhân! Trí Giả đại nhân nhất định có thể... Y là thần... việc gì cũng có thể xử lý. Con đến xin tỷ tỷ giúp đỡ, nhờ tỷ ấy cầu xin Trí Giả đại nhân cứu người!”

“Bốp!” Nói chưa được nửa câu, một bạt tai đột nhiên giáng xuống gương mặt y, khiến y sững sờ.

Vân Hoán sờ tay lên má, ngây người nhìn nữ tử trên xe lăn - nhiều năm qua, đây vẫn là lần đầu tiên sư phụ đánh y.

“Có đau không?” Bản thân Mộ Yên cũng sững người một lúc, vội vàng đưa tay xoa nhẹ má đệ tử, sự lo lắng thể hiện rõ trong ánh mắt, “Con xem, con nói chuyện điên rồ thế nào! Ta là người Không Tang, lại bị thương dưới tay Vu Bành nguyên soái các con - con đưa ta về đế đô? Nói với thập Vu con là đệ tử của Kiếm Thánh Không Tang? Tây Kinh và Bạch Anh là sư huynh, sư tỷ của con? - Con điên rồi sao? Muốn tự tìm cái chết sao? Bọn sài lang ấy còn đang lo tìm không ra lý do thích đáng!”

Tức giận, lo lắng đan xen, nữ Kiếm Thánh dường như cảm giác thần khí suy kiệt, dừng lại một chỗ, nhìn thấy đệ tử cúi đầu không đáp, chậm rãi nói: “Hoán nhi, con cẩn thận suy nghĩ xem - dù sao... dù sao, khục khục, sư phụ thà chết ở nơi này cũng không thể cùng con về Già Lam thành.”

Vân Hoán vẫn không trả lời, Mộ Yên chỉ cảm thấy bả vai quân nhân dưới tay mình hơi hơi run run.

Chỉ là khoảnh khắc, cơn run không thể khổng lồ đó lập tức biến mất, Thiếu tướng Thương Lưu đế quốc ngẩng đầu, trong đôi mắt bên dưới mày kiếm đã không còn ánh nhìn bất chấp như ban nãy, sâu và lạnh, không thể nhìn thấu: “Sư phụ giáo huấn như thế, đệ tử không dám tái phạm.”

“Hài tử ngoan.” Thở phào nhẹ nhõm, Mộ Yên cuối cùng cũng mỉm cười trở lại: “Sau này tuyệt không được lỗ mãng hành sự như thế - mục dân bên ngoài cửa đã tụ tập lâu rồi. Qua đây giúp sư phụ đẩy xe lăn, chúng ta ra ngoài thôi.”

Thế nhưng Vân Hoán vẫn đứng yên tại chỗ, lặng lẽ đưa tay lên, mở ra, lần nữa đưa viên kim đan đưa đến trước mặt Mộ Yên, từng chữ từng câu:

“Mong sư phụ nhận lại viên kim đan này.”

Ngữ điệu kiên định như thép đó, trong lúc ngắn ngủi, Mộ Yên bỗng hoài niệm, trong hăm ngăm đầu tiên, nhìn ánh mắt tuyệt vọng và quật cường của y... Thở dài một hơi, không nỡ trái ý đệ tử lần nữa, Mộ Yên đưa tay, cầm lên, mỉm cười, rồi nuốt vào.

Dưới màn đêm, ngọn lửa cháy rừng rực, ánh đỏ cả một góc trời.

Mắt thấy linh điệu tụ tập nhốn nháo đã bay đi, mục dân quỳ rạp bên ngoài Cổ Mộ, khẩn cầu bảo hộ biết rõ trận đại kiếp mỗi năm một lần đã bình an đi qua, đồng thanh reo hò. Ngoài thành Không Tịch lập tức trở thành bể cả dậy sóng hân hoan. Bên trên ngọn lửa, đầu người lúc nhúc, ly sừng trâu, chén cốt đà lẫn vào nhau giơ lên không trung, lời ca tụng hòa theo vu sư các bộ tộc vang vọng trời đêm. Mỹ tửu bắn tung tóe, dâng tràn tấm lòng cảm kích dành cho thần linh. Theo tiếng đàn mười hai dây du dương, những người mục dân đưa hai tay lên, nhịp chân cùng nhau ca hát, khí thế náo nhiệt lan ra, ca ngợi thiên thần và nữ tiên - khi đại kiếp đi qua, dựa theo thông lệ, đêm thứ hai phải cử hành yến hội long trọng, đáp tạ nữ tiên bên trong Cổ Mộ.

“Cũng đã ca hát lâu rồi... sao giờ này nữ tiên vẫn chưa ra nhỉ?” Bên cạnh đồng lửa, một cô nương áo đỏ có phần bồn chồn, lo lắng, lẩm bẩm: “Ngày trước dù sao người cũng mở cửa đá ra mặt góp vui một lúc - lẽ nào là lần này chúng ta ca hát, nhảy múa không hay? Nếu như nữ tiên không bước ra, chúng ta lại không thể dùng khiêu vũ...”

“Ương Tang công chúa, nhất định là cô chưa khiêu vũ, và Ma Kha công chúa cũng chưa cất tiếng hát, cho nên nữ tiên không thể xuất hiện.” Nữ nô bên phải mỉm cười khích lệ, cùng lúc ra hiệu cho mục dân bên cạnh phụ họa, “Hai vị công chúa trân quý nhất trong tộc đều chưa ra mặt, thiên thần, nữ tiên làm sao vừa ý được? Mọi người nói có đúng không?”

“Đúng, Đúng thế!”. Mục dân đang uống rượu bên cạnh cùng nhau rền vang đáp lời.

“Vì sao ta phải nhảy múa...” Cô nương áo đỏ nghe lời nói của nữ nô, tuy trong lòng vui vui, lại cố ý bĩu môi, ánh mắt đảo nhanh, “Ma Kha nha đầu đó, tỷ ấy đi đâu rồi? Tỷ ấy không ca, ta cũng không múa!”

“Công chúa Ma Kha đã đến bên cạnh cầm sư kia, chỉnh xong dây đàn sẽ bắt đầu ca ngay” Nữ nô Châu Châu cười tít mắt, nháy một cái, ngón tay chỉ về phía đồng lửa bên ngoài. Nơi đó quả nhiên có một thiếu nữ áo vàng ăn mặc lộng lẫy đang đứng sau cầm sư, cúi người nói nhỏ điều gì đó, Châu Châu lại cười: “Ương Tang công chúa bắt đầu nhảy ngay chứ, mọi người đều đang đợi công chúa múa dẫn đầu đó!”

“Ma Kha phải hát trước!”. Bỗng nhiên phát cú, thiếu nữ bướng bỉnh hừ lên một tiếng, lại không dần lòng được, liếc nhìn người đứng bên cạnh cầm sư đang gảy đàn mười hai dây, “Hừ, cũng không biết xấu hổ, bỏ mặc ta không đếm xỉa tới, suốt ngày nay cứ quần lấy người ta - một tên cầm sư mù lòa lang thang, ẻo lả như nữ nhi, không ra dáng nam nhân chút nào, cũng đáng được tâng bốc thế sao...”

“Ôi ôi, Cầm sư Băng Hà quyền rũ đến mức nào, lại khiến Ương Tang công chúa ghen tị như thế nhỉ?” Nữ nô Châu Châu hiển nhiên hiểu rõ hai vị công chúa này, buông lời trêu ghẹo chủ nhân, kéo tay Ương Tang, “Đến đây, đến đây, khiêu vũ đi! Mọi người đều đang đợi cô đó!”

“Ta không nhảy!” Ương Tang vẫn tỏ ra cáu kỉnh như cũ, giậm chân một phát, lớn tiếng, “Phải bắt tên mù đó gảy đàn lên cho Ma Kha hát trước!”

Thanh âm hơi lớn, người bên cạnh đồng lửa hiển nhiên đã nghe thấy, gã cầm sư ấy đang cúi đầu từ từ ngẩng đầu lên, thiếu nữ áo vàng - Ma Kha công chúa đứng sau y cũng ngẩng đầu nhìn về phía muội muội, cau mày.

“Ương Tang! Không được vô lễ - mau ra khiêu vũ đi!”

Giữa bầu không khí căng thẳng, đột nhiên vọng tới tiếng kêu “Dừng lại!” uy nghiêm vô song. Giữa đám tộc nhân túm tụm, một người trung niên tay cầm chén rượu đưa lên, mục dân đồng loạt cúi đầu, gọi “La Nặc thủ lĩnh”. Tộc trưởng của bộ lạc Mạn Nhĩ Ca đích thân dẫn tộc nhân đến nơi này chủ trì đại hội, lại nhìn thấy con gái đang tức giận, không kiềm được cau mày, quát, sau đó quay đầu về hướng khác, ra lệnh, “Cầm sư, gảy đàn! Ma Kha, đừng lo thì thầm to nhỏ nữa, hãy hát lên đi! Con là thiên linh điệu trên bầu trời đại mạc mà!”

Mục dân bên cạnh nghe Tộc trưởng mở miệng, đồng loạt hoan hô, rộn rã hê lên một tiếng. “Hỏa! Hỏa! Hỏa!”

“Dạ vâng, phụ vương.” Ma Kha công chúa áo vàng hơi thẹn thùng, cung kính đáp lại, không dám trì hoãn nữa, thấp giọng nói với cầm sư: “Băng Hà, ta phải hát rồi - anh hãy gảy một khúc ‘Hỏa’ nhé?”

Cầm sư mù lòa khẽ mỉm cười, cũng không trả lời, chỉ mang ngón tay ấn lên dây đàn, nhẹ nhàng dạo qua.

Cũng không biết có phải là ảo tưởng không, toàn bộ mực dân đều cảm thấy khoảnh khắc cung nhạc đầu tiên vang lên, mọi ngọn lửa đang cháy trên đồng hoang bỗng có phần rực rỡ hơn, bập bùng nhảy múa, dường như cũng muốn hòa nhịp khiêu vũ.

“Thật tuyệt!”. Công chúa Ma Kha trầm thán phục, nhìn nam nhân chơi đàn trước mắt. Ngọn lửa bập bùng ánh lên gương mặt y, đôi mắt cầm sư hơi khép nhẹ, gương mặt thanh tú khôi ngô, có một khí chất ưu nhã mà không ai trên đại mạc sánh được. Bàn tay thon dài ấn trên đàn cũng là nét nho nhã, thông dong mà mực dân không thể có, lại càng không giống một cầm sư lang thang.

“Hát đi, Thiên linh điệu của chúng tôi!” Nữ tử vừa ngẩn ngơ một lúc, tiếng reo hò của mực dân đã vang lên bên tai, kèm theo tiếng vỗ tay hòa cùng nhịp điệu, khẩn khoản thúc giục. Công chúa Ma Kha liếc nhìn qua cầm sư một lượt, cuối cùng thông tay, đứng dậy, mặt hướng về núi Không Tịch phương Tây, đưa hai tay lên, mở miệng cất tiếng: “Hãy cháy lên thần lửa của ta, để nói với thiên thần-”

Âm thanh thiên nhiên đây vừa cất lên, cả vùng hoang vu bỗng trở nên tĩnh lặng. Giọng hát ngọt ngào nhưng se lạnh, như gió mang hơi rét, như suối băng tan ra từ thượng nguồn, róc rách chảy vào hoang mạc, hợp thành Xích Thủy, tưới mát cả vụn dăm hoang mạc. Tộc nhân của ba bộ lạc trên đại mạc đều biết: con gái tộc trưởng bộ lạc Mạn Nhĩ ca là thiên linh điệu của bầu trời đại mạc, nếu như Xích Thủy là nguồn suối duy nhất tưới mát hoang mạc thì giọng ca của nàng chính là dòng suối ngọt ngào, tuôn chảy trong lòng người.

Thủ lĩnh La Nặc nhìn con gái lớn tỏ ý khen ngợi, hướng về Ương Tang khoát tay ra hiệu - tuy không có con trai, nhưng hai cô con gái này cũng đủ khiến y thấy tự hào, hơn hẳn mọi người trong cả ba bộ lạc.

Ương Tang công chúa áo đỏ vẫn lơ đãng mệnh lệnh phụ thân, chỉ nghiêng đầu toàn tâm toàn ý lắng nghe giọng hát của tỷ tỷ. Đợi đến âm cuối cùng trong câu hát đầu tiên của Ma Kha công chúa vang ra, khoảnh khắc âm mới chưa cất lên, bất ngờ ngón chân khẽ động, một bước đã nhảy đến giữa sân. Dáng điệu uyển chuyển như chim yến kéo theo cả một tràng vỗ tay tán thưởng vang dội. Thế nhưng sau động tác đầu tiên, Ương Tang lại đứng im. Giữa tiếng ca như thanh âm thiên nhiên ấy, tất thấy mọi người đều nín thở, lặng yên, chăm chú quan sát.

Dưới màn đêm, người cầm sư lang thang đó gảy đàn tùy tâm, không theo bất cứ giai điệu nào, lảng loạn thâm trầm, tản mạn như màn sương mỏng manh tan biến trước khi mặt trời lên – Phút chốc không còn cảm giác tiết tấu bó buộc trong âm luật, chỉ thấy tự do, tự do miên man.. Dáng người khiêu vũ nổi bật giữa nền vấy đỏ rực rỡ. Ương Tang kéo vạt váy lên, chậm chậm xoay chuyển. Chiếc cổ cao, cánh tay thon, theo từng nốt nhạc bắt đầu chuyển động.

Âm thanh huyền cầm càng lúc càng nhanh, theo khúc nhạc của cầm sư, ngọn lửa đột nhiên bùng cháy. Trong khoảnh khắc trọng âm đầu tiên vang ra, kèm theo câu hát thứ hai của Ma Kha “Hãy bùng lên hơi lửa thần của ta”, Ương Tang đột nhiên xoay người - khi xoay người, cánh tay cầm vạt váy đỏ đột nhiên xòe ra, toàn thân như bông hoa Hồng Cúc diễm lệ bung cánh.

Bất ngờ, bàn chân nàng nhịp ra tiết tấu thanh thoát. Trong phút chốc đã khiến âm điệu vốn dĩ rời rạc nhạt nhẽo đầy đường như rung lên mạnh mẽ, được tiếp thêm một nguồn sinh lực và cảm xúc cháy bỏng như ngọn lửa. Bỗng nhiên có phần bất ngờ, bàn tay trên đàn có phần khựng lại. Song khoe miệng mỉm cười, ngón tay lại nhanh chóng lướt trên mười hai dây đàn, chớp mắt đã bắt kịp tiết tấu của người khiêu vũ.

Tà váy của thiếu nữ áo đỏ tung bay, và đôi chân thon dài bên dưới giẫm lên mặt đất theo một mật độ tiết tấu ngẫu hứng. Khi xoay người về mặt phần khởi, khi uốn người, khi quay đầu, khi khép mi, khi nhấc tay, đều phát ra hào quang bốn hướng, như mặt trời đỏ vừa lộ dạng. Đôi chân thanh tú nhịp theo tiết tấu, vạt váy bên người xòe ra và khép lại, làm nên cho dáng điệu uyển chuyển, như một đóa Hồng Cúc bỗng khép, bỗng nở đang nhảy múa, vẻ duyên dáng kiều mị khôn tả.

“Ương Tang! Ương Tang! Ương Tang công chúa!” Dáng múa vô cùng mỹ lệ như thể hiển nhiên trong khoảnh khắc đã làm bùng cháy nguồn cảm hứng của những người mực dân trên đại mạc. Tiếng reo hò tán thưởng rộn lên như gió vang vọng bốn phương. Cũng không biết là ai khơi mào, bước theo vũ bộ của thiếu nữ áo đỏ, tất thấy mực dân đều người tiếp người, vây lấy ngọn lửa, bắt đầu ca múa.

Giọng hát đã hoàn toàn lạc đi trong tiếng reo hò đấy. Ma Kha áo vàng nhìn muội muội đã mang đến bầu không khí đại yến, liền thuận theo tiếng hoan hô của mọi người ngừng ca, ngồi xuống phía sau cầm sư.

“Muội muội của cô nhảy thật đẹp...” Cầm sư cũng ngừng dây đàn, ngón tay đặt trên đàn, cúi đầu mỉm cười.

“Sao?”. Vốn dĩ bất cứ lời tán tụng nào đối với Ương Tang cũng khiến nàng vui vẻ nhưng lần này Ma Kha lại không cười, cúi đầu nói nhỏ, “Anh... anh có thể nhìn thấy sao?”

“Nghe cũng nghe ra”. Người cầm sư tên Bằng Hà đó mỉm cười, cúi đầu xuống gảy đàn, “Nhưng giọng ca của Ma Kha công chúa cũng không kém gì cô ấy... chỉ là vì sao cô hát không tập trung? Lẽ nào cô không yêu kính thiên thần sao?”

“...” Gương mặt Ma Kha bỗng đỏ lên một chút. Tuy so với muội muội, Ma Kha có vẻ thẹn thùng hơn, nhưng nữ nhân trên đại mạc vốn thật thà thẳng thắn, nhỏ tiếng thừa nhận: “Ta cảm thấy anh còn đẹp hơn cả thiên thần.”

Ngón tay dạo qua dây, cầm sư mỉm cười nhấc tay, nhìn về phía thiếu nữ áo vàng, mái tóc đen từ trên trán rũ xuống, che kín đôi mắt khép hờ của y: “Đa tạ công chúa đã khen ngợi - đối với một cầm sư lang thang mà nói, được người mang ra so sánh ngang với thiên thần, đích thực là giảm phúc phần ạ.”

Ma Kha suy nghĩ mãi, cuối cùng nhường một bước, nhưng vẫn kiên trì: “Ít nhất trên đại mạc này, cũng không có ai tuần tú như Bằng Hà!”

“Công chúa không gặp đấy thôi!” Trên gương mặt cầm sư luôn kèm theo nụ cười mỉm, song vẻ tươi cười đó lại có dần dần đông lại, thăm thẳm không thấy đáy, “Người chưa nhìn thấy đấy... gương mặt thiên thần thật sự như có hào quang tỏa ra bốn phương. Đấy đúng là mỹ mạo có thể dẫn đến loạn ”khuy nh quốc“.”

Bên kia đồng lửa hai người to nhỏ rì rầm, bên này thiếu nữ áo đỏ vừa múa, vừa liếc xem họ nói gì, tiếng dặm chân càng lớn.

“Hừ, lại dây dưa với tên mù lòa đáng ghét, ẻo lả như nữ nhi đó!”. Giữa vòng vây mục dân, Ương Tang từ cặp này nhảy sang cặp khác, bất mãn oán trách - chung quy tỷ tỷ bầu bạn với nàng đã mười bảy năm nay, đột nhiên bị một tên cầm sư lang thang không quen biết cướp mất hồn, nên muội muội bị lạnh nhạt này có phần tức giận trong lòng.

“Ôi, Bằng Hà mới tuần tú làm sao! Công chúa thật đã hờn dỗi quá” Giữa lúc nắm tay nàng kéo lại, nữ nô Châu Châu vừa cười vừa nhảy, nhìn về hướng cầm sư và công chúa Ma Kha đang cúi đầu thăm thì, tán tụng, “Thật xứng lứa vừa đôi với Ma Kha công chúa. Giống nữ nhân chỗ nào đâu?”

“Người xem, gương mặt y mới trắng làm sao, nữ nhân cũng không có vẻ thanh tú như thế!”. Ương Tang âm ỉm, một mặt dụng lực giậm chân khiêu vũ, một mặt đánh đá liên tục chỉ trích: “Lại còn tay - uyển chuyển làm sao, dài làm sao, nhìn qua một lượt cũng đủ biết không phải nam tử hán tung hoành trên yên ngựa! Chỉ có thể gảy đàn, cho y một nhát đao cũng đủ bất động.”

“A, thì ra... Ương Tang công chúa yêu thích dũng sĩ.” Trong khi tức giận, Ương Tang nhảy càng lúc càng nhanh, Châu Châu không thể theo kịp, nhưng vẫn hồn hển trên ghẹo, “Tôi quay lại, đến bắt cáo với thủ lĩnh! Dũng sĩ của tất cả bộ lạc trên đại mạc đều tụ tập... đều đang tụ tập reo hò, nhảy múa, sẽ lập tức nhặt lấy khí giới, đến bộ lạc Man Nhĩ Ca ta, vì công chúa mà tỷ võ quyết đấu nhé!”

Ương Tang hiển nhiên rất thích nghe những câu nói như vậy, song vẫn nhúu mày một cái, hừ một tiếng, nhảy càng nhanh: “Nhưng không được khó coi, thô lỗ như tên kia! Tên nào tên nấy chỉ như sói cát cắn xé lẫn nhau...”

“Công chúa... ách, công chúa muốn phải tuần tú, lại phải... lại phải vũ dũng,”. Châu Châu lúc này thật sự không theo kịp bước chân của công chúa, dứt khoát dừng lại, để Ương Tang độc vũ giữa đoàn người, khom lưng xuống há miệng thở dốc, cười, “Người đấy thật khó tìm!... Nhưng công chúa cẩn thận kéo mà không xuất giá, thôi thì nhanh đến cầu thiên thần từ trên trời giáng xuống một người cho cô nhé...”

“Hừ.” Gương mặt Ương Tang cũng có phần đỏ lên, lại quay đầu hừ một tiếng, ngón tay xoay theo động tác uyển chuyển, đi cùng vũ bộ dưới chân, như một đóa hoa Hồng Cúc nở rộ giữa vòng người.

Bất thành lĩnh, nàng buột miệng “A” một tiếng, đột ngột sững người như bị bất động.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Nữ nô Châu Châu sợ hãi giật bắn người, vội vàng cúi người xuống xem xét “Có phải bị trật chân không? Công chúa?”

Song tiểu công chúa áo đỏ không hồi đáp. Trong lúc nữ nô phát giác hai chân công chúa hoàn toàn không bị thương, kinh ngạc ngẩn đầu, tính hỏi thăm, đột nhiên nghe thấy đám người bên cạnh bỗng chốc nhốn nháo, trợn trợn reo hò vang dậy: “Nữ tiên! Nữ tiên!”

Nữ tiên cuối cùng đã xuất hiện sao?

Châu Châu vừa nghĩ đến, đã không thể kìm lòng quay đầu nhìn lại.

Dưới ánh lửa bập bùng, cửa đá cổ mộ rầm rầm mở ra, giữa nền đen kịt, một bộ áo trắng phấp phới xuất hiện, phiêu diêu thoát tục. Tất cả mục dân cùng reo hò, cúi người hành lễ, mang chén rượu giờ cao trên đỉnh đầu.

Nữ nô vội vàng cúi người xuống như mọi tộc dân khác, đồng thời muốn kéo công chúa xuống. Song công chúa Ưng Tang bỗng dừng người trong khoảnh khắc ấy. Giữa lúc mọi người đều cúi cung vẫn đứng thẳng người, trong tay còn cầm vạt váy, nhìn thẳng vào cánh cửa Cổ Mộ đang rộng mở.

“Châu Châu, người xem, người xem... Thiên thần đã nghe thấy lời khấn nguyện của ta.” Có phần ngỡ ngàng, Ưng Tang buột miệng gọi khẽ, song nữ nô không dám ngẩng đầu lên, chỉ liếc nhìn nắm vạt váy của nàng, mong kéo công chúa không nghe lời này xuống. Bất kính với nữ tiên như thế, chốc nữa thể nào cũng bị thủ lĩnh La Nặc trách phạt nghiêm khắc.

Song giọng điệu ngỡ ngàng của công chúa áo đỏ chỉ tồn tại một chốc, tiếp đó đã chuyển thành sung sướng phát cuồng: “Thiên thần đã nghe thấy lời của ta!”

“Hoán nhi, con xem, mới xinh đẹp làm sao!”. Cửa đá vừa mở, hình ảnh hàng trăm ngọn lửa rực rỡ và bóng dáng thiếu nữ áo đỏ xoay vòng trong ánh lửa bập bùng ấy đã đập vào mắt, Mộ Yên mỉm cười khen ngợi, “Đây là hai chị em xinh đẹp nhất của bộ lạc Mạn Nhĩ Ca.”

Giữa lúc mọi người cùng cúi rạp đầu đất, duy chỉ có thiếu nữ áo đỏ nhảy múa trong ánh lửa bập bùng như một đóa hoa Hồng Cúc nở rộ, đôi chân bên dưới tà váy gỗ ra tiết tấu làm rung động lòng người. Khi ngoác mắt quay lại, bất chợt dứt khoát, như chim nhạn lướt qua, khi nhắm mắt cúi đầu, ung dung trầm ngâm, như dây đàn ngân khê - nhưng giữa những động tác đưa tay, nhấc chân liên tục, người xem bất ngờ có một vẻ ngẩn ngơ: dường như thời gian theo động tác người múa có thể trôi nhanh hoặc giả dừng lại.

Song Vân Hoán chỉ nhìn qua, đã khom lưng xuống nói khẽ: “Phải ra ngoài sao? Sư phụ?”

Mộ Yên khẽ gật đầu, quân nhân trẻ tuổi đứng sau lưng đi đến bên cạnh, cúi xuống, chỉ dùng một ít sức đã dễ dàng ôm nữ tử cùng xe lăn từ trên thềm đá của Cổ Mộ bước xuống.

“Nữ tiên! Nữ tiên!” Lần đầu tiên nhìn thấy nữ tiên bước xuống cùng họ vui vẻ tụ hội, toàn bộ mục dân reo hò vang dậy, thanh âm kinh thiên động địa. Mục dân quỳ gần đấy liền nhao nhao tiến đến cúi người hôn lên vạt áo Mộ Yên, thể hiện tấm lòng cảm kích người bao năm qua đã chở che cho họ. Tộc nhân xô đến càng lúc càng đông, cuối cùng một bước cũng khó đi.

“Ta không phải là nữ tiên gì cả... không phải là nữ tiên”, Đáp lại sự nhiệt tình đó, Mộ Yên trong nhất thời bị bất ngờ, có vẻ lúng túng, nắm chặt vạt áo trong tay, vội vã giải thích, “Ta từ lâu đã nói mình không phải nữ tiên gì cả! Không nên như thế!”

Song lời nói ấy hoàn toàn không được tiếp thu, những người mục dân đâu để ý đến lời biện bạch của nữ tử, điên cuồng ào đến, thử chạm tay vào chân và y phục của người. Xe lăn liên tục bị đẩy tới đẩy lui, hoàn toàn không thể kiểm soát.

“Hoán nhi, Hoán nhi.” Quả tình không còn biện pháp nào chống đỡ, Mộ Yên cười khổ, vô thức quay đầu tìm bóng dáng đệ tử.

“Sư phụ,” Vân Hoán vẫn luôn theo sát sư phụ, lập tức nhào người đến, giang tay ngăn cản đám mục dân cuồng nhiệt đấy. Một tay bảo vệ sư phụ, một tay nắm chặt Quang Kiếm, nói nhỏ: “Cần đệ tử đuổi những

người này giúp sự phụ không ạ?”

“Không cần đâu”, Mộ Yên lắc đầu cười khỏ, nhận thấy muốn giải thích cho những người này hiểu rõ phải tốn rất nhiều công sức, “Đưa ta đến gặp La Nặc thủ lĩnh... chuyện Như Ý châu trực tiếp nói với ông ta có thể sẽ tốt hơn.”

“Dạ vâng.” Vân Hoán hơi khom lưng, một lần nữa nhẹ nhàng nhắc sự phụ cùng luân y lên, chỉ điểm chân một cái đã lướt qua muôn ngọn lửa, đáp xuống bên đồng lửa chỗ La Nặc thủ lĩnh. Khoảng cách đó đủ năm trượng, dù là dũng sĩ trẻ tuổi kiêu dũng nhất trên đại mạc cũng không thể một lần vượt qua, nhưng thanh niên khoác bào trắng này ôm thêm một người, lại ung dung đáp xuống.

Động tác nhanh nhẹn như chim ưng đầy khiến toàn bộ mục dân nơi đó giương mắt há hốc mồm đến một lúc lâu.

“Thủ lĩnh La Nặc.” Khi luân y nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, Mộ Yên mỉm cười mở miệng, hướng về phía vị tộc trưởng cũng đang vô cùng kinh ngạc đó gật đầu chào, “Lại gặp người - mùa màng năm nay có tốt không? Tộc dân vẫn an ỏ chứ? Sức khỏe vẫn tốt chứ?”

“A, tốt, tốt...” Thủ lĩnh La Nặc nhất thời kinh động không phải vì thân thủ của Vân Hoán: Hằng năm dẫn mục dân đến nơi này, nhưng đây là lần đầu tiên y nhìn thấy trong cổ mộ có người thứ hai xuất hiện. Thủ lĩnh La Nặc lúng túng gật đầu, không ngừng quan sát người trẻ tuổi cao lớn đứng bên cạnh, nghi vấn đầy bụng, nhưng không dám tùy tiện chất vấn nữ tiên bất cứ điều gì.

“Người này là...” Mộ Yên nhìn theo ánh mắt tộc trưởng, nghĩ nên giới thiệu, bỗng cảm thấy tay Vân Hoán chạm nhẹ vào lưng mình, chỉ mỉm cười nói tiếp: “Là một người tốt đi qua, giúp ta mở cửa đá ra đây gặp các người.”

“À.” Nhận ra ngoại mạo Băng Tộc của người khách, thủ lĩnh La Nặc vô cùng hoảng sợ, đáp một tiếng, lại chăm chú quan sát Vân Hoán qua một lượt. Đối với việc có “Hảo Nhân” trong Băng Tộc, tâm lý làm kinh ngạc, nhưng không dám phản bác bất cứ lời nào của nữ tiên. Lập tức hướng về tộc nhân chiêu hô một tiếng, tỏ ý mọi người không được lạnh nhạt với vị khách quý này.

Tuy khách đến là người Băng Tộc, nhưng chỉ ý nữ tiên và mệnh lệnh tộc trưởng là cao hơn mọi thứ - lập tức có vô số chén rượu được dâng đến. Mục dân trên đại mạc vẫn thường dùng phương thức đơn giản này để biểu đạt sự hoan nghênh đối với lai khách.

Trước vòng người tiến đến, Ương Tang đẩy toàn bộ tộc nhân ra, bưng chén rượu bước lên phía trước, vẫn chưa đến nay, đã bắt đầu cất lên ca khúc mời rượu - Khoảnh khắc này, nàng hy vọng trở thành tỷ tỷ biết bao nhiêu, có thể đến trước mặt người khách trẻ tuổi cất lên giọng hát du dương, tuyệt diệu nhất để y chú ý đến mình.

Thấy công chúa tự mình bước đến mời rượu, những người mục dân tự giác lùi lại, thế nhưng Vân Hoán chỉ nhìn thiếu nữ áo đỏ mang rượu đến qua một lượt, lắng nghe làn điệu khó hiểu song uyển chuyển ấy. Thiếu nữ kia có vẻ bối rối sựng tay lại – Nói gì với người ta đây, mình từ trước đến nay một giọt rượu cũng không uống? Trong lúc ngập ngừng, giọng ca của Ương Tang càng thêm gấp gáp, những người mục dân xung quanh liền cất giọng hòa theo.

“Sao thế?”. Mộ Yên vốn dĩ muốn cùng thủ lĩnh La Nặc từ từ bàn chuyện Như Ý Châu, bấy giờ nghe thấy mục dân xung quanh ồn ào, đùa cợt, kinh ngạc ngẩng đầu lên

“Không có gì.” Vân Hoán bắt gặp ánh mắt sự phụ, ngay lập tức hiểu được ý người, nhận lấy chén rượu một hơi uống cạn.

“Hay!” Khi y trở cổ tay, mang chén không đưa ra cho mục dân xem, thì chung quanh vang dậy một hồi khen hay. Vân Hoán chỉ cảm thấy trong lòng có ngọn lửa bùng cháy, y miễn cưỡng vận khí, trấn áp sự khó chịu ấy. Song bất ngờ nhìn thấy Ương Tang khoe miệng mỉm cười hài lòng, đón lấy chén rượu đầy từ trong tay nữ nô Châu Châu, lại bắt đầu ngâm nga giọng hát.

Bất luận thế nào trước tiên phải khiến đám mục dân này vừa ý. Tuy trong lòng khó chịu Vân Hoán vẫn luôn mình mẫn, cau mày nhắc tay.

“Đủ rồi, các người đừng chúc rượu cho y nữa.” Song biểu hiện của y không thoát khỏi ánh mắt Mộ Yên, hiểu rõ đệ tử cao lớn này không biết uống rượu, nữ Kiếm Thánh Không Tang mỉm cười, cúi người cầm lấy chén rượu trong tay đệ tử, kê trên môi. nhẹ nhàng nhấp một ngụm, xem như trọn lễ tiết, đoạn nói với thủ lĩnh La Nặc, “Y có lẽ đã say. Ta thay y uống vậy.”

Thủ lĩnh La Nặc nhìn thấy dáng vẻ con gái mình mang chén rượu đến ngậm nga giọng hát, đã hiểu rõ Ương Tang trước giờ vốn cao ngạo, nay đã động lòng, đang đau đầu không biết làm sao lôi đưa con gái càn quấy này ra ngoài giáo huấn một trận, đúng lúc nổi giận, quát: “Ương Tang! Mau rời khỏi đây tham gia góp vui, còn không nhanh múa tặng nữ tiên một bài?”

“Múa đi! Múa đi! Múa đi!”. Mực dân xung quanh đồng loạt cổ vũ, lớn tiếng vỗ tay theo nhịp điệu.

Ương Tang tuy bị phụ thân răn dạy, quả mẫn, nhưng nghe thấy yêu cầu nàng biểu diễn vũ đạo, đúng với ý nguyện - Tuy ca hát không giỏi, nhưng về nhảy múa, trên đại mạc này không ai hơn được nàng.

“Anh biết khiêu vũ chứ?” Đặt chén rượu xuống, tiểu công chúa áo đỏ nhìn Vân Hoán nở nụ cười diễm lệ, đưa tay ra mời người thanh niên cao lớn oai hùng trước mặt một cách tự nhiên, thân thiện – Đây là người vừa được thiên thần ban xuống cho nàng! Mạnh mẽ như chim ưng, nhanh nhẹn như báo, lại có mặt mũi sáng sủa anh tuấn, cùng ánh mắt sắt lạnh... So với tên cầm sự của tỷ tỷ, đám mực dân trên thảo nguyên, không biết hơn biết bao nhiêu lần!

Nữ nhân đại mạc từ trước đến nay vẫn cởi mở chân thành, vốn không biết cách che giấu, đưa tay mời: “Đến khiêu vũ chứ!”

“Nhảy đi! Nhảy đi! Nhảy đi!” Mực dân xung quanh nghe thấy lời mời này, càng thêm cao hứng, dùng tiếng reo hò vang dậy cùng nhịp điệu vỗ tay thể hiện sự hoan nghênh đối với vị khách quý này, sóng âm cuộn cuộn dâng lên, không thể kháng cự, “Hỏa! Hỏa! Hỏa!”

“Thủ lĩnh La Nặc, đừng làm khó y” Tuy chỉ uống một ít rượu, song rượu mạnh mà mực dân ủ khiến gương mặt trắng bệch của Mộ Yên ửng hồng phơn phớt, người mỉm cười giải thích cho đệ tử, “Y không biết...”

“Ta biết.” Không rõ do nhìn thấy sự phụ đã vì mình lần thứ hai thỉnh cầu người khác, hay vì tác dụng của chén rượu mạnh đó mà Vân Hoán buột miệng đáp lại hai chữ, ném vỡ chén rượu không trong tay, xoải bước lớn hòa vào đoàn người.

Mộ Yên cũng lấy làm kinh ngạc một lúc, nhất thời không kịp được bật cười thành tiếng. Hoán nhi biết khiêu vũ? Trong quân đội, lẽ nào ngoài bộ chiến, mã chiến, thủy chiến, y còn học qua khiêu vũ?

Song nữ Kiếm Thánh Không Tang không biết rằng ở đế đô bên dưới bức tường thành cao vời vợi đó, giai cấp phù hoa nhưng khắc nghiệt có cách thức giao du của bản thân họ. Trong giới quý tộc, bất luận là nam tử hay nữ tử, đối với vũ đạo hay từ phú hoặc giả nhạc khí đều được dạy bảo, huấn luyện nghiêm khắc, thiếu niên đã theo cha mẹ tham dự các buổi đại yến, mỗi khi rượu say tai nóng phải đứng dậy góp vui, vì gia tộc thể hiện tài năng, dành lấy danh tiếng - Vu Tà người trẻ tuổi nhất trong thập Vu, từ nhỏ đã tinh thông các loại kĩ nghệ, được mệnh danh là thiên tài.

Vân gia tuy xuất thân hàn vi, mười năm trước mới đắc thế chen chân vào tầng lớp quý tộc Hoàng Thành, song để phá bỏ ngăn cách với môn phiệt quý tộc khác, vẫn phải nỗ lực tốn nhiều công sức bù đắp khoảng cách trên mọi phương diện, chỉ mong hòa nhập vào tầng lớp đó. Trong thời gian trấn thủ đế đô, trừ việc thao diễn, mỗi ngày thiếu tướng đều bỏ rất nhiều thời gian cho yến tiệc linh đình.

Bên ngọn lửa phía xa xa, Ma Kha khuất sau đám người, nhìn muội muội kiêu ngạo biểu hiện khác hẳn so với ngày thường, mang chén rượu đến cất tiếng hát mời người khách xa lạ, lại còn kéo y ra khiêu vũ, không kịp được “A” lên một tiếng vô cùng kinh ngạc, sau đó nở nụ cười: “Ương Tang tiểu nha đầu này, đã động lòng rồi chăng?”

Song trong lúc nhìn người khách, nàng không chú ý đến tay Bằng Hà bên cạnh, đặt trên dây đàn đột nhiên run lên bần bật, gương mặt thanh tú nhợt nhạt bên dưới mái tóc lò xo bỗng thoáng qua nét kinh hoàng và vẻ nghiêm trọng.

“Cầm sự! Cầm sự!” Người quý khách áo trắng còn chưa ra đến giữa sân để múa, mọi người đã đồng thanh hò hét, kêu gọi tấu nhạc. Song trong lúc Ma Kha quay đầu lại, mới phát giác người ngồi kế bên không biết

nguyên do gì đã biến đi từ lúc nào.

“Băng Hà? Băng Hà?” Nàng sững người quay lại, đưa mắt tìm gã cầm sư vốn đã lặng lẽ rời khỏi - lại kinh ngạc phát hiện trong đám người rộn ràng náo nhiệt kia cũng không thấy bóng dáng gã cầm sư mù lòa đó.

Dù không có nhạc khúc, khiêu vũ nơi đây vẫn bắt đầu.

Xung quanh ánh lửa bập bùng, mượn tửu hứng, Vân Hoán không đợi nhạc khúc trỗi lên, trong khoảnh khắc đã nghiêng người nhấc tay, hai tay vỗ vào nhau, phát ra một tiếng hét ngắn. Sau đó, y bỗng xoay người rút ra Quang Kiếm, tạo thành một đường ánh sáng lấp lánh. Y giậm chân và trầm giọng quát, phối hợp với những động tác đơn giản mạnh mẽ, phút chốc đã làm sống dậy khí thế hào hùng.

Khác với điệu múa “Hỏa” của Ưng Tang ban nãy - lộng lẫy uyển chuyển, điệu múa này lại muôn phần điều luyện và mạnh mẽ.

Không một cử chỉ dư thừa, không cần hài hòa nhạc đệm, chỉ là động tác cực kỳ đơn giản nhưng lại có lực. Tư thế oai hùng, dứt khoát, quyết đoán, mới nhìn như quân nhân duyệt binh - Đây chính là vũ đạo phổ biến ở đế đô: (Phá quân), sau những buổi yến hội, thanh niên quý tộc, chiến sĩ trong quân đoàn Chinh Thiên, thường mượn cảm hứng nhảy múa, vung kiếm đập ca, làm chấn động một phương trời.

Vũ đạo kết hợp với võ thuật như thế, ngoài quý khí của những gia tộc uy quyền, xa xỉ ở đế đô phù hoa, còn thể hiện khí khái hào hùng trong quân đội.

Mục dân trên đại mạc chưa bao giờ thấy qua vũ đạo như thế, người người đều ngừng uống rượu, ngừng huyền náo, nhìn người thanh niên rút kiếm nhảy múa bên ngọn lửa trong đêm đen. Phong tư và khí độ như hùng ưng đó khiến dân tộc trên yên ngựa này nảy sinh sự đồng cảm mạnh mẽ.

Chỉ là điệu vũ một người. Nhưng dần dần, trong đêm đen, dường như vang lên âm điệu dồn dập và hiên ngang của vó ngựa trời thu, vũ giả áo trắng mỗi lần đưa tay nhấc chân đều bộc phát khí khái hào hùng, xung quanh tựa như có chớp điện đan xen, hùng hực mạnh mẽ khiến người khác không dám đến gần. Dung hợp với tư thế và chiêu thức của Cửu Vĩ, Vân Hoán lại cảm thấy chén rượu mạnh ban nãy đang thiêu đốt trong lòng, y ngấm ngấm chịu đựng lâu dài, khắc chế sức nóng. Vỗ tay, giậm chân, trầm giọng ngâm nga, tất cả đều diễn ra trên vùng hoang dã trong điệu cuồng vũ của gió cát, như đêm mưa sấm chớp đan xen, như một đội quân tinh nhuệ rong ruổi trên nguyên dã.

“Hay!” “Hay lắm” Tiếng khen ngợi ầm ầm vang lên hết đợt này đến đợt khác, mục dân phóng khoáng niềm nở lại nhốn nháo, người người vút chén rượu, theo nhịp điệu vỗ tay của Vân Hoán, bắt đầu ca lên.

Đang kia Mộ Yên vừa mới nói đến chuyện Như Ý Châu, ngay lúc chuẩn bị giải thích cặn kẽ cho thủ lĩnh La Nặc, nghe thấy tiếng hát đó ngoảnh đầu lại, bất tri bất giác cũng ngầy người nhìn. Một lúc lâu nghiêng đầu chăm chú quan sát đệ tử khiêu vũ bên đồng lửa trong đêm đen, trong khoảnh khắc, cũng có đôi chút cảm giác si mê - Thật đã thay đổi... Hoán Nhi lần này trở về, trên người đã có sự thay đổi sâu sắc và rõ ràng như vậy, không còn là một thiếu niên Băng Tộc trên đại mạc năm xưa nữa.

“Đúng là một người thanh niên tài ba...” Tộc trưởng Mạn Nhĩ Ca cũng xem đến mê mẩn, khê lăm lăm.

“Đương nhiên.” Nữ tử áo trắng khoe môi mỉm cười kiêu ngạo, ngẩng đầu, “Hoán nhi của ta mà”

Ánh mắt thủ lĩnh La Nặc ngưng lại một lúc, khê lắc đầu, lấy làm tiếc nuối, buột miệng: “Đáng tiếc lại là một gã rợ Băng”

Lời nói vừa thốt ra, bất ngờ nhớ đến người đây chính là khách quý mà nữ tiên đã dẫn đến, thủ lĩnh La Nặc vội im bặt. Song Mộ Yên hiển nhiên đã nghe thấy, tuy không nói gì, nhưng đồng tử trong sáng đã lóe lên một chút u ám - Dù trong đại yến, muôn người hoan hô, reo mừng như vậy, nhưng sự ám ảnh đó thủy chung vẫn tồn tại, phẳng phất như hình ảnh vuốt sắt treo trên đầu mỗi tộc dân.

“Nữ tiên, người nói người muốn tìm viên trân châu thuần sắc xanh phải không? Ước chừng to khoảng một thốn? Có thể phát sáng?” Cũng không dám nói điều gì lung tung nữa, Thủ lĩnh La Nặc cung cung kính cúi người, hỏi lại lần nữa, “Có điểm nào đặc biệt không ạ? Trân châu như thế rải rác khắp đại mạc, muốn tìm cũng có rất nhiều - ví như Ngưng Bích Châu cũng có hình dạng gần giống ạ.”

“Ngưng Bích châu...” Mộ Yên buột miệng lẩm nhẩm, trong lòng bỗng rung mình - Người biết rõ Ngưng Bích châu là vật gì, “Không phải Ngưng Bích châu. Viên trân châu đó không phải mắt của giao nhân.”

“Đó là-?” Thủ lĩnh La Nặc chưa hiểu được mấu chốt câu chuyện, y bắt đầu lúng túng.

Mộ Yên ngẫm nghĩ một lúc, cũng không thể trực tiếp nói đó là Như Ý châu của Thần Long, chỉ nói: “Bề mặt trân châu đó màu xanh, gặp ánh sáng nhìn sáng bóng như ngọc lưu ly ngũ sắc... Hơn nữa, nếu như chôn trong đất, lập tức tuôn ra dòng suối ngọt ngào.”

“Có suối ngọt tuôn ra?” Thủ lĩnh La Nặc lần này tinh thần chấn động, cười sang sảng: “Thế thì dễ, thế thì dễ! Trong đại mạc, ngoài trừ Xích Thủy, khu vực có thể tuôn ra nước suối thực không nhiều! - ta truyền lệnh cho toàn bộ tộc nhân đi tìm nguồn suối, rồi quật đất đào xuống ba trượng, ắt sẽ tìm ra.”

“Thật đã phiền đến thủ lĩnh...” Mộ Yên mỉm cười, ngồi trên xe lăn khẽ cúi người, vẫn là lần đầu tiên làm phiền người khác, trong lòng Nữ Kiếm Thánh cũng có đôi chút bất an, lại không thể không dày mặt hỏi tiếp, “Có thể trong vòng một tháng phúc đáp được không?”

“Một tháng... được” Tộc trưởng Man Nhĩ Ca xoa tay, cắn răng hứa: “Nữ tiên hễ cần dặn điều gì, người trên vùng đại mạc này dám không tận lực sao? Mọi người hợp sức lại thì có thể đi tìm ra viên trân châu đó”

“Như vậy, đa tạ tộc trưởng.” Nữ Kiếm Thánh cất giọng, khẽ gật đầu, ngoảnh lại tìm bóng dáng đệ tử.

7. Lạc Nhật

“Sao ạ?” Nữ nô đứng bên cạnh giặt nải mình kêu lên “Công chúa! Người cần đai lưng vân cẩm (*) để làm gì?”

“Người biết rõ ta muốn làm gì mà!” Công chúa áo đỏ ngẩng nhìn dáng vẻ hùng dũng hơn người đang nhảy múa giữa rừng tộc nhân đây, thúc giục “Nhanh mang đến cho ta! Có lẽ ta chẳng thể tìm thấy nam nhân nào tốt hơn chàng nữa đâu!”

“Không thể được!” Châu Châu trước giờ vẫn luôn vui cười hỉ hả, lần này chỉ khẳng khẳng giữ chặt lấy miệng túi “Công chúa, không thể được!”

“Sao không được chứ?” Ương Tang rót cuộc đã nổi giận, dậm chân quát “Đấy là đai lưng vân cẩm của ta! Ta muốn trao cho ai thì trao!”

“Đai lưng vân cẩm công chúa dệt chỉ có thể trao cho dũng sĩ anh vũ nhất trên đại mạc, công chúa định trao cho ai?”, Thanh âm nữ nô đứng kế bên run run, “lẽ nào... lẽ nào là tên rợ Băng đó?”

“Rợ Băng thì làm sao nào? Ta đã yêu thích tên rợ Băng đó!” Chân mày Ương Tang cong lên, đôi mắt mở to, sáng rực, “Ma Kha chẳng phải cũng lén lút mang đai lưng vân cẩm trao cho gã cầm sư mù lòa kia à... sao người không nói đi? Nhanh đưa vân cẩm cho ta! Nếu không, ta lấy roi da quất người đấy!” Thế nhưng Châu Châu vẫn kiên quyết lắc đầu.

Đúng lúc đấy, ca múa bên kia ngọn lửa cũng vừa dừng lại, người thanh niên áo bào trắng có vẻ muốn rời khỏi vòng người. Ương Tang thêm nóng lòng, một bước nhảy đến, rút ngay roi da, chan chát liên tiếp mấy phát quật thẳng vào người nữ nô. Châu Châu vội đưa tay lên che mặt, liên tục thối lui, lại gọi tên công chúa Ma Kha, hy vọng đại công chúa có thể đến khuyên giải giúp mình. Nhưng không rõ công chúa Ma Kha đã đi đâu, nữ nô cũng không tránh được lâu, chỉ một chốc đã bị Ương Tang tóm lấy.

Mộ Yên vừa dứt lời bàn với thủ lĩnh La Nặc, không hiểu vì sao cứ cảm thấy lồng ngực nhói nhói đau, lại sợ mình đột nhiên ngã đi giữa yến hội nên vội vã từ biệt tộc trưởng Mạn Nhĩ Ca. Nhưng khi xoay xe lăn đi, lại chẳng thấy Vân Hoán đâu.

Bỗng bên tai truyền đến một trận huyền oán, đám người đứng bên ngoài đồng loạt lùi lại, kinh ngạc hô lên.

“Bên đây làm sao thế?”. Mộ Yên nhìn về phía ngọn lửa vừa diễn ra ca múa, biểu lộ sự lo lắng, “Đã xảy ra chuyện gì?”. Thủ Lĩnh La Nặc cũng giật nảy người: “Hồng bát, chẳng lẽ là quân đội rợ Bạng đã đến đây?”

Một năm nay, Bạng tộc quản lý chặt chẽ các bộ lạc trên đại mạc, cường chế bọn họ không được sống du mục, bắt buộc phải định cư trên vùng đất do đế quốc quy định, lễ bái tôn giáo thường ngày cũng bị cấm đoán, đến nghi thức tạ thần xua đuổi tà ma vào ngày mười lăm tháng năm cũng phải lén lút tiến hành vào ban đêm.

Thế nhưng lúc này trời vẫn còn chưa sáng, quân đội rợ Bạng trấn giữ thành Không Tịch lẽ nào đã vội đến xua đuổi mục dân?

Dưới màn đêm tăm tối trước buổi bình minh, đám lửa âm thầm cháy, ánh đỏ cả một góc trời. Song bên cạnh đồng lửa chỉ có hai người đang đứng. Những mục dân khác đã kinh hãi lùi về sau, để lại một khoảng sân trống trải bên ngọn lửa. Chỉ còn tiểu công chúa Ương Tang, tay cầm đai lưng dệt bằng gấm ngũ sắc, muôn phần rực rỡ, sững sờ đứng nhìn người lai khách khoác áo bào trắng trước mặt. Toàn thân nàng khe khẽ run lên. Vân Hoán chẳng nói chẳng rằng vẫn đứng yên tại chỗ, ống tay áo trên cánh tay phải đã rách một đường, hằn rõ một vết roi.

“Hoán nhi?” “Ương Tang?”. Nữ kiếm thánh Không Tang và tộc trưởng Mạn Nhĩ Ca đồng loạt kinh hô, cùng bước lên trước.

“Chát !” Khoảnh khắc đó, tiểu công chúa vốn ngây người như phỗng, bỗng cử động, quất thẳng một roi về phía Vân Hoán, vừa nhanh vừa mạnh. Chúng mục dân mắt thấy công chúa động thủ với người khách quý do nữ tiên dẫn đến, nhón nháo kinh hãi la lên, ủa đến ngăn cản.

Vân Hoán nhìn thấy roi da quất tới, cũng không né tránh, chỉ đưa tay ra đỡ lấy phát roi đó. Công chúa Ương Tang bấy giờ mới mở miệng, khóe môi hơi hơi run lên, bỗng nhiên òa khóc nức nở, quật mạnh roi, nhát đánh thẳng xuống đầu, nhát nhắm ngay mặt: “Người, người nói sao? Người không cần, người không nhận à? Người nói cái gì...”

“Đáng tiếc, ta không thể nhận.” Roi da quất tới tuy không có chút khí lực đáng kể nào nhưng Vân Hoán dường như không thể tiếp tục nhẫn nhịn khi đứng trước trận giông tố này. Nếu như không phải sự phụ ở gần đây, vả lại cũng không thể trở mặt với đám mục dân này, y sớm đã đoạt ngay roi da, bẻ làm hai đoạn.

“Người dám không cần sao? Ta... Từ năm ta mười lăm tuổi, dệt xong dây đai vân cẩm này, bao nhiêu anh hùng dũng sĩ đã vì tranh giành nó mà không tiếc nhuộm máu trên đại mạc... Người dám không cần sao?”

Mười bảy năm nay, chưa bao giờ tức giận và uất nhục như lần này, tiểu công chúa áo đỏ vẫn luôn cao ngạo rồi cuộc không thể kìm được òa lên khóc nức nở, dùng hết sức lực quật mạnh một roi đến, gào khóc, “Phụ vương! Phụ vương! Người phải giết y!” Nhát roi lần này vừa đến sát tay Vân Hoán, bỗng vang lên một tiếng “Bực”, từng đoạn, từng đoạn, bay lả tả khắp vùng.

Là Mộ Yên ngồi trên xe lăn vừa chỉ tay chém đứt roi da ra thành nhiều đoạn. Tất thấy mục dân trông thấy nữ tiên tức giận, sắc mặt bất giác thay đổi, khiếp sợ vô cùng.

“Cần quấy!” Thủ lĩnh La Nặc sải vội ba bước lớn đi vào vòng người, trong lòng vừa nóng vừa giận, lập tức giáng một bạt tay lên mặt con gái, “Nha đầu không biết xấu hổ! Lại mang vân cẩm trao cho rợ Bạng!”

Lời nói vừa vào tai, Mộ Yên đã cảm thấy vai lưng Vân Hoán bắt chợt rung lên. Nữ kiếm thánh thất kinh trong lòng, vội vã nắm lấy cánh tay còn rướm máu của Vân Hoán, nhìn y khe khẽ lắc đầu. Cảm giác bàn tay ấm áp của sự phụ nắm lấy tay mình, Vân Hoán thoáng chấn động tâm can, từ từ nổi lòng Quang kiếm, cúi đầu cười nhạt.

“Oa...” Ương Tang lần đầu tiên bị phụ thân đánh mắng trước mặt mọi người, thoáng sững sờ, không thể nhìn được, nức nở nói: “Vì sao đánh con chứ? Là phụ vương đã nói dây đai vân cẩm trao cho ai là tùy con quyết định, dù có trao cho bọn trộm cướp cũng được mà!”

“Có thể trao cho trộm cướp nhưng không thể trao cho rợ Bạng!” Thủ lĩnh La Nặc từ trước đến nay vẫn xem con gái là niềm kiêu hãnh của bản thân. Sau khi vợ hiền qua đời, đối với các nàng nhất mực yêu thương, chiều chuộng, nhưng giờ đây trông thấy đứa con gái nhỏ của mình công khai bày tỏ tình yêu đối với một tên Bạng Tộc không rõ lai lịch, lại bị cự tuyệt, lập tức nổi giận đùng đùng, y không còn quan tâm đến việc

tên rợ Bắg này là do nữ tiên dẫn đến, găm lên giết lấy dây đai vắn cắ trong tay con gái, xé làm nhiều mảnh, quắ vào đồng lửa, “La Nặc ta ko có thứ con gái xuất giá đi theo rợ Bắg! Bộ tộc Mạn Nhĩ Ca ta cũng không có đứa con gái mê muội rợ Bắg! Bọn chúng cướp lấy đất đai chúng ta, ức hiếp mục dân chúng ta, sỉ nhục thần thánh chúng ta... Mười lăm năm trước, cả gia đình đại bá người bị rợ Bắg tàn sát. Nếu như không phải ta nhanh chóng trốn thoát, sớm đã bị treo cổ từ lâu! Lần đó biết bao nhiêu người Mạn Nhĩ Ca bị giết! Người quên rồi sao?”

Mười lăm năm trước... Bộ lạc Mạn Nhĩ Ca? Mộ Yên cảm thấy cánh tay Vân Hoán bỗng run lên, gương mặt ngày thường vốn thản nhiên đã biến đổi một cách kì dị, ánh mắt hướng về phía tộc trưởng La Nặc lóe lên vẻ cừu hận hiểm độc.

“Hoán nhi? Hoán nhi?”. Nữ tử ngồi trên xe lăn nhận thấy sát khí ngùn ngụt lan ra từ bên cạnh, nắm chặt lấy bàn tay của đệ tử, “Con muốn làm gì? Hãy gạt bỏ sát niệm... Nơi này không có ai để con phải ra tay.”

“Có.” Vân Hoán vẫn không chớp mắt, nhìn chòng chọc vào vị tộc trưởng đang hùng hồn kể chuyện, con người sắc xanh chậm chậm đông lại, “Là y... là y. Con đã nhận ra. Tên cường đạo mười lăm năm trước!”

“Hoán nhi?” Mộ Yên bất chợt hiểu rõ điều đệ tử đang nói, sắc mặt càng thêm trắng bệch, “Đừng động thủ, chúng ta quay về đi”.

Vân Hoán tuy biết rõ lúc này tuyệt không thể động thủ, nhưng nhìn thấy gương mặt to bè thô kệch dưới ánh lửa soi sáng ấy, cánh cửa nơi thâm sâu nhất trong miền kí ức đã mở tung: bao nhiêu máu thịt mục rữa đầy rẫy khắp hầm ngầm, lại có đói khát, hoảng sợ và tuyệt vọng ngập đầu... Hơn thế, phía trên hầm ngầm, những người bạo dân ấy vẫn hỉ hả uống rượu... những thanh âm đấy... mười lăm năm nay, y chưa hề quên!

Y vẫn luôn cho rằng những thanh âm đó đã biến mất trên đời, nhưng giờ đây lại phát giác ra chúng chưa bao giờ tan biến.

Kể đứng đầu bọn mục dân hung bạo năm ấy đang lớn tiếng gào thét trước con gái và tộc dân. Y không còn nghe thấy gì, bên tai chỉ vọng lại hai từ “rợ Bắg”, chỉ cảm thấy bản thân vô phương cất bước. Vân Hóa lạnh lùng quan sát cái gương mặt to bè đó. Trong đôi mắt bất tri bất giác phát ra tia nhìn sắc lạnh như gươm đao.

“Hoán nhi... Chúng ta trở về trước.” Mộ Yên khẩn thiết nắm chặt tay y, chỉ lo nếu buông tay, Quang kiếm sẽ lập tức chém vào đám người kia. Nhưng lời nói còn chưa dứt, đã cảm thấy sự khó chịu lan ra trong lòng ngực chậm chậm tăng lên như có một thứ gì đó đang ăn dần ăn mòn, khiến thanh âm của người càng lúc càng yếu đi. Mộ Yên đặt tay lên ngực, ngẩng đầu nhìn đệ tử. Khoảnh khắc ấy, trong mắt Vân Hoán chỉ có tuyệt vọng và sát ý!

“Phịch” Trong giây phút Vân Hoán không thể tự chủ, nắm chặt lấy Quang Kiếm, bàn tay vẫn luôn bấu chặt y bỗng nhiên buông ra. “Sư phụ!” Quay người lại, thiếu tướng đế quốc buộc miệng kinh hô. Khi nhìn thấy nữ tử trên xe lăn một lần nữa mất hết tri giác, ánh mắt y biến đổi nhanh chóng, như có vô kiếm vô hình trong chớp mắt đã phong trụ thanh gươm lòng vốn đang rực lửa.

Bị cơn thịnh nộ của phụ thân làm khiếp sợ, Ương Tang nhất thời quên mất vắn cắ đã bị xé nát, chỉ lúng túng đứng nhìn phụ thân, hồi lâu mới đáp lại một câu: “Nhưng mà... nhưng mà, nữ tiên nói y là người tốt... Nữ tiên nói thế mà!”

Câu nói đó khiến tộc trưởng La Nặc sững người một lúc, toàn bộ mục dân bấy giờ mới sực tỉnh, ánh mắt đồng loạt hướng về phía bên kia ngọn lửa, nhưng người đã biến mất từ lúc nào. Tất cả mục dân đồng loạt khê kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn lại, dưới ánh lửa bập bùng cánh cửa chính của thạch mộ đã oanh nhiên đóng xuống.

(*) Đai lưng vắn cắ: do thiếu nữ mục dân dệt bằng gấm ngũ sắc, hoa văn tinh xảo, dùng để trao cho ý trung nhân thay lời định hôn.

“Tương! Tương!” Tầng đá phong mộ rầm rập rơi xuống, chặn đứng luồng sáng hắt vô từ bên ngoài. Vừa bế sư phụ vẫn còn bất tỉnh bước vào nội thất, Vân Hoán đã hô gọi giao nhân khôi lỗi của mình. Từ bên

trong bỗng vọng ra một tiếng “tôm ” như có vật gì đó rơi xuống nước, nhưng trong lúc cấp thiết, Vân Hoán chẳng kịp nghĩ nhiều, chỉ vội vã căn dặn: “Thấp đèn lên!”

Một chốc sau, Tương từ nơi sâu nhất trong thạch thất đi ra, gương mặt vô cảm bước vào nội thất, dùng hỏa nhung thấp lên ngọn lửa trên giá nền bằng đá. Vân Hoán bế Mộ Yên đứng ngậy ra, cảm giác người đang nằm trong vòng tay dường như đã chết, cơ thể dần dần lạnh đi. Tuy biết đây là cách ngủ đông của “Diệt Tự Quyết”, nhưng y vẫn hoảng sợ như lần đầu tiên trông thấy sư phụ đột ngột khụy xuống. Cũng không hiểu có phải vì biết rõ đại hạn ba tháng kia hay không, mà khi y chăm chú ngắm nhìn gương mặt trắng bệch, thanh tú của sư phụ, cứ mơ hồ cảm thấy cái bóng của chuyện chẳng lành đang lớn vồn trong đầu.

Ba tháng... ba tháng sau, đôi mắt này sẽ chẳng thể mở ra nữa.

“Chủ nhân, xong rồi ạ.” Tương đã thấp lửa lên, nhưng sắc mặt Vân Hoán vẫn u ám, dường như không nghe thấy gì, cứ đứng yên như chết lặng. Rất lâu, rất lâu sau, mới cúi người, nhẹ nhàng đặt thân thể như chiếc lá khô nằm trong vòng tay mình xuống, nhưng vẫn không thể buông ra, ngồi bên giường, dùng ngón tay điểm vào huyệt Kiên Tĩnh của Mộ Yên, chậm chậm truyền kiếm khí vào cơ thể người.

Quá bất ngờ! Lần này kiếm khí của y truyền vào huyệt Kiên Tĩnh của sư phụ, lại như lần trước cảm thấy bên trong cơ thể Mộ Yên có một luồng khí mạnh mẽ phản kích lại! Nhưng lần này, sư phụ chẳng có đáng vẻ gì đang ngủ - Xảy ra chuyện gì sao?

“Sư phụ?” Trong lúc bất ngờ chẳng biết phải làm sao, Vân Hoán chán nản ngừng tay, để cơ thể không còn tri giác ấy dựa lên bờ vai, những sợi tóc mảnh mai xòa lên nửa người y. Tay y vẫn đặt trên huyệt vị, mơ hồ cảm thấy kiếm khí trong cơ thể sư phụ như thủy triều cuộn cuộn, lại hỗn loạn vô cùng. Không phải hôn mê, cũng không giống đang ngủ, lần này - rốt cuộc là chuyện gì?

Không hiểu vì sao, mỗi lần nhìn sư phụ khụy xuống, hoảng sợ lập tức ập xuống đầu y, so với nỗi sợ trong hầm ngầm mười lăm năm trước còn khủng khiếp hơn. Khi vật lộn với thần chết ở hầm ngầm đó, y đã từng lập đủ mọi lời thề thốt: quyết không để rơi vào tình cảnh đấy nữa... quyết không để một ai khi phụ nữa... cũng quyết không ngu ngốc trông mong tộc nhân và người thân đến cứu y.

Thế nhưng, một đôi tay đã mở toang cánh cửa bằng sắt đỏ, đưa y rời khỏi nơi tuyệt địa đấy, đôi tay trắng bệch mà y đang nắm chặt. “Sư phụ... sư phụ.” Vân Hoán cúi đầu lẩm nhẩm gọi, nâng đôi bàn tay ấy lên, nhẹ nhàng đưa sát vào môi, run rẩy hôn lên những ngón tay đã không còn chút hơi ấm nào.

Tám năm nay, ở Đế đô, gương mặt vẫn tươi cười ẩn giấu tâm tư đó luôn trưng ra giữa những lúc chén tạc chén thù với đồng liêu xưng huynh gọi đệ, giữa những khi đối phó với chuyện rối rắm phức tạp trên triều, trong quân. Việc tỷ đấu quyền lực và mưu kế trên sàn danh lợi phảng phất như một cơn sóng, mỗi ngày lại dâng lên trong tim, vùi lấp những chuyện xa xưa... Tất cả chúng đều là giả dối, sự chân thành duy nhất đã bị chôn vào nơi sâu thẳm trong đáy lòng.

Dù thiếu niên ngày xưa từng rời khỏi vùng đại mạc này với một bầu nhiệt huyết ngất trời, khi trở về từ Đế đô chỉ còn hành trang trống rỗng, dù con bạch ưng đó không thể bay lượn trên chín tầng trời, gãy cánh mà rơi xuống, vẫn chỉ có đôi tay này mãi như ngày xưa mở rộng cửa đón y...

Vân Hoán bỗng nhận thấy sư phụ nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hơi thở ấy trong chớp mắt lại yếu đi, nhưng vẫn bình ổn không hề rối loạn.

“Sư phụ? Sư phụ!” Mừng rỡ như điên, như dại, Vân Hoán buột miệng gọi. Y đỡ Mộ Yên lên, tuy hô hấp đã trở lại, nhưng nữ tử sắc mặt trắng bệch vẫn nhắm nghiền hai mắt. Duy có nhịp tim yếu ớt chứng tỏ dấu hiệu sự sống đã trở về với Mộ Yên. Vân Hoán thở dài một hơi, nhắm chặt mắt: “Đi ra!”. Dường như không muốn để khỏi lỗi nhìn thấy thân sắc trên gương mặt mình lúc này, Vân Hoán buông thõng hai tiếng.

Trong khoảnh khắc Tương lặng lẽ lui ra, trên bệ cửa cao cao cũng có vật gì đó vội vã lánh đi. Vân Hoán bỗng nhấc tay, bất ngờ búng vào không trung, “bốp” một tiếng, một vật tròn tròn với bộ lông mềm mại lặn xuống, phát ra tiếng rên khe khẽ. Lam hồ người lại, hiển nhiên đã bị kiếm khí của y tổn thương, ư ư kêu lên.

“Hừ.” Vân Hoán cười lạnh.

“Hoán nhi, con... lại ức hiếp Tiểu Lam rồi!” Bất thành linh, người nằm trong vòng tay cất tiếng, yếu ớt nhấc tay, gọi con Lam hồ đó đến. Y rốt cuộc vẫn không phát hiện được sự phụ tình lại từ lúc nào. Lam hồ bị thương nhảy vào lòng chủ nhân, Mộ Yên xót xa xoa nhẹ chân trước vừa bị kiếm khí làm tổn thương của nó. Lần này không hiểu vì sao, người chẳng mở miệng trách cứ Vân Hoán, chỉ cúi đầu lặng im không nói.

“Đồ nhi đã sai.” Sự im lặng đó trái lại mang đến một áp lực vô hình mạnh mẽ. Vân Hoán rốt cuộc không thể chịu được đành phải lên tiếng, “thỉnh sư phụ trách phạt.”

“Một ngày làm thầy, suốt đời làm cha - Thần sắc ôn nhu của Mộ Yên lại ẩn hiện một vẻ bi ai kì lạ, ”Con trẻ thỉnh thoảng làm sai điều gì, sao có thể trách phạt mãi? Chỉ cần con ghi nhớ sau này đừng tùy tiện ức hiếp người khác là được!”

Một ngày làm thầy, suốt đời làm cha - Lời nói mộc mạc đó lại khiến Vân Hoán không thể không thấy chấn động, cúi đầu dạ một tiếng.

“Tiểu Lam đã theo ta gần mười năm... cũng đã già rồi” Mộ Yên nhẹ nhàng vuốt ve lưng Lam hồ, ánh mắt ôn nhu nhưng phức tạp, “Con xem, lông của nó đã bắt đầu nhạt màu... Cũng không lạ, cháu trai cháu gái đều đã có cả rồi! Ta mỗi lần đuổi nó đi đều căn dặn đừng trở về, nhưng nó không nghe, mỗi tháng đến tổ nhìn con cháu một lần, rồi lại kéo cả gia đình trở về. Mai này con thành gia lập nghiệp, không biết có thể trở về nơi này chăm nom mộ phần của sư phụ không...”

Vân Hoán lúc này mới nhận thấy nơi cửa sổ cao cao, nóc gót Lam hồ nhảy vào còn có cả một đội tiểu hồ ly với bộ lông mềm mại. Con nào con nấy đều mở to mắt, sợ hãi nhìn Vân Hoán, rúc vào một góc, chẳng dám tiến vào.

Vân Hoán không biết nói gì cho phải, hơi cúi người xuống, chìa tay về phía đàn hồ ly.

Nhưng bầy tiểu hồ ly cảnh giác quan sát quân nhân lạ lẫm này, ư ư chít chít vài tiếng, vẫn không dám tiến lên. Chỉ có Tiểu Lam không so đo hiềm khích cũ, từ trong lòng Mộ Yên nhảy ra, khắp khả khắp khiêng bước đến bên cạnh Vân Hoán, dùng chiếc lưỡi âm ẩm liếm liếm tay y, ngẩng đầu nhìn người bạn cũ của tám năm trước.

” Phải tìm người đến chăm sóc sư phụ!” Sự tiếp xúc thân mật đó khiến Vân Hoán có phần khó chịu, y gượng gạo bế Lam hồ lên, một mặt nắn bóp chân bị thương cho nó, một mặt trầm giọng nói, “con trở về tìm vài người tin cậy đến hầu hạ người - Nam Chiêu tướng quân của quân đoàn Trấn Dã vùng này là đồng liêu lâu năm của con, có thể nhờ y sắp xếp ổn thỏa.”

“Không cần đâu, sư phụ đã quen sống một mình.” Mộ Yên rất hiếm khi cau mày, ”Hoán nhi, nếu như... con có dịp nói chuyện với Tướng quân vùng này, hãy thuyết phục y bớt quấy nhiễu mục dân. Những năm nay, ta lúc nào cũng thấy quân đội xua đuổi những người mục dân như sinh súc.

“Tại bọn họ cả thôi!” Vân Hoán hơi cau mày, “Hai mươi năm trước đế đô đã ban bố mệnh lệnh, cho phép ba bộ lạc xây dựng thôn trại, khiến họ an cư lạc nghiệp, không phải tiếp tục bốn ba - Thế nhưng khắp nơi vẫn có điều dân không nghe chỉ lệnh, tướng quân Nam Chiêu vì an định đại mặc bắt đắ dĩ mới làm như thế.”

“À...” Mộ Yên cũng không phản bác, chỉ mỉm cười, “Ta biết, các người muốn đoạn cánh chim ưng.”

Vân Hoán bỗng chấn động, trầm mặc không nói.

Vào năm bốn mươi Thương Lưu lịch, sau khi Hoắc Đồ Bộ nổi loạn, đế tăng cường kiểm soát biên cương, Đế quốc Thương Lưu quyết định cưỡng chế ba bộ tộc mục dân còn lại rải rác khắp nơi trên đại mặc đi định cư, không cho phép những người mục dân trên yên ngựa đẩy tiếp tục rong ruổi. Nhưng chánh lệnh này đã gặp phải sự phản kháng mạnh mẽ. Ngoài trừ bộ tộc Tát Lăng từ trước đến nay vẫn tỏ ra ôn thuận, đến cao nguyên Bồ Hột Lạp, từng bước xây dựng thôn trại định cư ngoài đấ, bộ tộc Mạn Nhĩ Ca và Đạt Thẩn đều chống đối lại - Tuy không dám công khai phản kháng, nhưng vẫn luôn dây dưa, qua quýt.

Mười lăm năm trước, căn nguyên của cuộc phiến loạn đó là do một số mục dân của bộ tộc Mạn Nhĩ Ca không cam tâm bị cưỡng chế đi đến nơi định cư, bí quá hóa liều bắt cóc con tin Băng Tộc, tính buộc những người chức trách cao phải thay đổi chánh lệnh. Song đế quốc lại nổi trận lôi đình, dùng thủ đoạn đàn áp mạnh mẽ như ngày trước - bỏ mặc mười mấy con tin đó, ra lệnh quân đoàn Trấn Dã xuất kích, tiêu diệt toàn bộ đám mục dân bạo động. Sau khi dẹp yên cuộc nổi loạn trên quy mô nhỏ đó, bộ tộc Mạn Nhĩ Ca

không dám phản đối bất kì ý kiến nào của Đế đô nữa, nhanh chóng đến vùng phụ cận sa mạc Bắc Cổ Nhĩ an cư hạ trại.

“Chánh lệnh của Đế đô cũng chỉ nhằm an định đại mạc”. Vân Hoán ngáp ngừng một lúc, nói tiếp: “Trước đây, nơi này gần như mỗi năm đều có chiến loạn, ôn dịch, nhưng bây giờ, các bộ tộc đều được an cư lạc nghiệp, ăn no mặc ấm.

“Trong lòng chim thì không lo thiếu nước, gạo.” Mộ Yên cười nhạt lắc đầu, “Hoán nhi, con thấy sự đổi thay của một trăm năm qua, nhưng con không biết rằng việc trước mắt là như thế đến cuối cùng ý tốt cũng thành ý xấu... Với lại, xem người như sinh súc tùy ý sai khiến, dẫu thế nào cũng không đúng.”

“Sư phụ nói phải ạ. Vấn đề này gác lại. Nói cho cùng, Nam Chiêu cũng có điều không đúng.” Vân Hoán không muốn nói nhiều, chỉ buông lời hứa trước, “đệ tử nhất định khuyên y ra lệnh cho thủ hạ, hành xử mềm mỏng hơn - cùng lắm là ra một đạo lệnh thiết lập cấm vực quanh vùng Cổ Mộ, không để sư phụ phải trông thấy những phân tranh đó nữa!”

Mộ Yên gượng gạo cười, trên mặt ẩn hiện thần sắc có vẻ không khỏe. Khoảnh khắc sau, dường như đã khỏe lại, người mới mở miệng: “Hoán nhi giỏi thật đấy, ta thấy cô công chúa xinh đẹp nhất trên đại mạc ấy đã vì con mà động lòng. Đáng tiếc, con sớm đã có thê thất... Ương Tang là một cô nương khá ái, là mộng tưởng của bao thiếu niên trên đại mạc đấy!”

“Con đến gần bọn họ đã thấy buồn nôn” Trong mắt Vân Hoán bỗng lóe lên vẻ oán hận. Mộ Yên bất chợt ngừng đầu. “Cái mùi vị đó... mùi sữa lạc đà quện với mùi rượu mạnh đó!” Vân Hoán dùng lực siết chặt hai tay với nhau, nghiến răng gần giọng thốt ra vài chữ, đôi vai không thể khống chế, khe khẽ run lên, “Cả cuộc đời con cũng không thể quên được, vừa nghĩ thấy đã muốn nôn ra...”

Y không thể quên được khoảng thời gian trong hầm ngầm đói khát, thoi thóp đó... họ đã từng bỏ qua mọi liêm sỉ cầu xin bọn bạo dân ấy bố thí thức ăn - Đổi lại họ chỉ nhận được thứ rượu thừa hắt đổ trên đất. Một đám người Bằng tộc bị xiềng xích đã phát điên như loài dã thú, bò ra liếm thứ sữa hòa rượu ngấm vào đất ấy, thậm chí lấy đất cát nhai kĩ trong miệng. Phía trên có người hả hê cười lớn, giẫm lên đầu họ.

“Ngửi qua đã muốn ói... mười năm nay con không thể uống một giọt rượu nào...” Chén rượu ban nãy miễn cưỡng uống dường như cuộn cuộn trào lên trong bụng, Vân Hoán nhú mày, nắm chặt cổ áo thở gấp, “Bây lợn ấy không bị nhốt vào lồng sắt thì không an phận mà!”

“Hoán nhi, Hoán nhi...” Mộ Yên không ngớt lời gọi đệ tử, nắm chặt tay y an ủi, “Đều đã qua cả rồi... con không nên mang thù hận. Ma Kha và Ương Tang mười lăm năm trước chỉ khoảng hai, ba tuổi, không liên quan đến sự việc này.”

“La Nặc.” Vân Hoán lạnh lùng đáp lại hai chữ, “Con vẫn nhớ y.”

“Thủ lĩnh La Nặc...” Mộ Yên nhớ lại tình huống bị thảm trước đây khi mở hầm ngầm đó, thở dài một hơi, vẫn cố gắng khuyên giải, “Hoán nhi, y trong trận biến loạn cũng đã mất đi rất nhiều người thân. Y kì thực là thủ lĩnh tốt, mọi mục dân đều yêu kính y... y còn có hai người con gái khá ái cùng người cha già.”

“Người cha già à?”. Vân Hoán đột nhiên để lộ một nụ cười lạnh, “Đúng vậy, nhưng con thì không!”

Phụ thân Vân Hoán mười lăm năm trước đã mất đi trong đợt mục dân bạo động ấy. Mộ Yên bất ngờ kinh hãi không biết nói sao cho phải. Rất lâu, người mới khẽ thở dài, gỡ tay đệ tử đang nắm chặt kiếm, thu lại Quang kiếm bên hông y: “Con đưa lại cho sư phụ... Nếu như tộc trưởng La Nặc tìm được Như Ý Châu, cũng xem như đã bù đắp cho con - Hứa với sư phụ, sự việc này một bút xóa sạch, đừng truy cứu đến nữa!”

Vân Hoán vẫn trầm ngâm, ánh mắt âm u lạnh lẽo, có phần không cam tâm. Cả đời này, y trước giờ vẫn ân oán phân minh. Hiện nay kẻ thù đang đứng trước mặt, dù không tiện công khai xử tử, cũng nhất định không từ thủ đoạn mà ám toán đối phương. Song sư phụ lại muốn ngăn cản y rút kiếm.

“Lời nói của sư phụ con vẫn không nghe sao?”. Mộ Yên khẽ thở dài, “Đúng là đã trưởng thành rồi.”

“Con nghe.” Rất lâu sau, thiếu tướng đế quốc rút cuộc cũng đã thốt ra một câu, “Mọi lời nói của sư phụ, đệ tử đều tuân theo - sư phụ bảo không được tìm tộc trưởng Mạn Nhĩ Ca báo thù, thì đệ tử sẽ không đi.”

Nữ kiếm thánh Không Tang thở phào nhẹ nhõm, thần sắc trên gương mặt như trút được gánh nặng. Song biết rõ tính khí khốc liệt của đệ tử, không thể không hỏi lại một câu: “Có thật con đồng ý không báo thù nữa?”

Câu truy vấn thứ hai khiến Vân Hoán thấy tim mình bất chợt nghẹn lại, kéo vạt áo giận dữ đứng dậy: “Sư phụ không tin con sao?”

“Hoán nhi!”, Trong khoảnh khắc ấy, biết mình đã khiến đệ tử đau lòng, Mộ Yên buột miệng gọi.

“Được, con xin thề -” Vân Hoán bỗng đứng dậy lùi lại ba bước, lui đến trước chân đèn bằng đá, mắt vẫn nhìn thẳng Mộ Yên, bạt ngang tay trên lửa, “Nếu con đi tìm La Nặc báo thù, nhất định chết không toàn thây, trời đất không dung thứ!”. Lời thề từng chữ, từng chữ thốt ra, như lưỡi dao lạnh và cùn khứa vào tim Mộ Yên.

Tay thiếu tướng trực tiếp bạt ngang trên lửa, để mặc ngọn lửa mạnh mẽ vô tình liếm vào lòng bàn tay, mang lời thề khắc sâu vào da thịt.

Gió cát thét gào, ngọn lửa vẫn còn bập bùng phát ra hơi ấm, tiếng vó ngựa dồn dập khua vỡ sự tĩnh lặng tĩnh lặng của buổi bình minh. Trong bụi cát mịt mù, thấp thoáng hình ảnh đại đội kỵ binh từ thành Không Tịch gấp rút chạy về hướng này.

“Rợ Bạng đã đến! Rợ Bạng đã đến!”. Tất thấy mục dân vừa uống xong tuần rượu còn đang nghỉ ngơi, thoáng trông thấy đã lập tức bật dậy, nhón nháo leo lên yên ngựa, cũng chẳng cần đến ly chén đựng rượu và những đồ vật linh tinh khác còn la liệt trên đất, vội vã thúc ngựa phi nước đại lao đi. Những năm gần đây, chiếu theo luật lệ hà khắc của đế quốc Thương Lưu, tất cả mục dân các bộ tộc nếu không được phép, tuyệt không thể tự tiện rời khỏi thôn trại định cư, đi về nơi khác tụ tập, bằng không phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc. Bị nghiêm lệnh cấm thúc như vậy nên hằng năm, những người mục dân phải lén lút tiến hành lễ tạ thần sau ngày mười lăm tháng năm trong đêm đen, nếu không, đợi đến trời sáng bị quân đội rợ Bạng bắt được, sẽ lập tức bị khép vào tội tụ tập ý đồ mưu phản.

“Bạng Hà? Bạng Hà ơ?” Ương Tang ngồi trên yên ngựa muốn kéo tỷ tỷ lên, nhưng Ma Kha áo vàng lại ôm cây đàn nhìn xung quanh - Cây đàn mười hai dây luôn kề cận bên cầm sư bị vút lại cạnh ngọn lửa, còn bản thân y lại chẳng thấy tung tích gì - Chàng cầm sư mù lòa ấy liệu có thể đi đến đâu?

“Mặc kệ đi! Quân đội rợ Bạng đến liền bây giờ đấy!”. Ương Tang ngồi trên ngựa quay đầu lại, nhìn thấy luồng cát bụi đỏ càng lúc càng gần, sốt ruột la lớn. Lần này tính khí ương bướng, ngang tàng của muội muội đã phát huy tác dụng: chẳng cần quan tâm đến sự vùng vẫy của tỷ tỷ, Ương Tang một roi quất chặt eo Ma Kha, chẳng nói chẳng rằng nhắc bổng tỷ tỷ yếu đuối đặt ngang lên tuần mã, múa roi giục ngựa lao đi.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, trên bãi đá hoang vu, hơn một ngàn mục dân Mạn Nhĩ Ca đã nhanh chóng đào thoát.

“Mẹ kiếp, bọn rợ cát đỏ chuồn lẹ quá!” Bụi cát vàng lắng xuống, quân nhân khô ngô đi đầu ghìm cương, trông về hướng mục dân đào thoát, giận dữ khắc đậm vào ống đựng tên của một tên binh sĩ đứng bên cạnh, lại vọng lên một tiếng “phịch” khá lớn.

“Tướng Quân, vẫn chưa chạy khỏi tầm tên bắn, có phải nên ra lệnh cho các tướng sĩ phóng tiễn không ạ?” Người bên phải có dáng vẻ phó tướng ghìm cương hiền kể, dùng roi chỉ về hướng người cưỡi ngựa sau cùng trong đám mục dân, cười hiểm, “Khó có được cơ hội hai tỷ muội bộ tộc Mạn Nhĩ Ca cùng đến... có phải nên một tiễn bắn xuống, lấy tội danh mưu phản đưa về doanh trại không ạ?”

“Tên Tuyên lão tứ người...” Nam Chiêu tướng quân bật cười lớn, lấy đầu roi gõ vào mũ phó tướng, “Người muốn hại ta chết sao? Tẩu tẩu của người ăn chay chắc? Lấy cả hai người! Lại thêm tẩu tẩu người, ba nữ nhân, một tuồng đại hỷ, ta làm sao lo xuế chứ?”

“Tướng quân không lo xuế thì ban cho thuộc hạ càng tốt.” Phó tướng trái lại bình sinh đã có gương mặt hào hoa phong nhã, thật chẳng thích hợp với vùng đại mạc cát vàng, bật cười phác tay, binh sĩ phía sau hò reo cổ vũ hòa với tiếng dây cung giương ra.

“Đừng ồn nữa, có việc quan trọng đây.” Nhận thấy phó tướng thật sự muốn cướp người, Nam Chiêu có phần bực mình sa sầm nét mặt, xoay người nhảy xuống ngựa, “Lần này cũng không thể bắt bọn rợ cát đó.”

“Việc quan trọng gì ạ?”. Phó tướng Tuyên Vũ bỗng ngăn người, nhận thấy vẻ mặt nghiêm túc của Nam Chiêu, vội vã phác tay ngăn cản binh sĩ, hướng về cấp trên: “Tướng quân không bắt rợ cát sao? Vậy nửa đêm truyền quân lệnh, điểm khởi nhân mã đến nơi đây làm gì? Lẽ nào như bọn rợ cát không được phép tụ tập đó đến đây báii thần tiên quái quỷ nào đó sao?”

“Bớt lải nhải đi!” Nam Chiêu nghe thấy không thể kiên nhẫn, phất tay một cái, “Là Vân thiếu tướng đã đến!”

“Sao ạ?” Phó tướng Tuyên Vũ giật bắn người, đôi mắt trên gương mặt xương xương mở to, “Vân thiếu tướng? Vân Hoán? Là người cùng học ở Giảng Vũ Đường với tướng quân sao? Đệ đệ của Vu Chân, thiếu tướng Vân Hoán của quân Thiên bộ thuộc Chính thiên quân đoàn đó ạ? Ba quân đều khác nhau trong tương lai, thiếu tướng Vân Hoán có thể sẽ là người kế nhiệm Vu Bành nguyên soái phải không ạ?”

“Lại lải nhải...” Nam Chiêu xoắn bước hướng về phía Cổ mộ, trên gương mặt không giấu được vẻ tự hào, “Đúng thế, là bạn học tại Giảng Vũ đường của ta.”

Đêm qua nhận được truyền thư - vốn do giao nhân khôi lỗi của Vân Hoán theo lời dặn thông báo cho y đến đây nghênh tiếp.

Ngày trước ở Giảng Vũ Đường, bản thân y so với Vân Hoán còn trội hơn vài môn. Hơn nữa Vân Hoán, khi đó được hưởng hào quang thánh nữ của tỷ tỷ, vừa từ thuộc địa trở về, với thân phận bình dân tiến nhập đế đô, trong Giảng Vũ Đường, nơi tụ tập con cháu quý tộc, Vân Hoán thường bị bài xích, nhưng tính y vốn lạnh lùng, ương ngạnh và cô độc, cũng chẳng gần gũi bạn học, luôn lạc lõng, lẻ loi. Nam Chiêu cũng đồng cảnh ngộ xuất thân bình dân, nên cùng một số ít người đến tiếp cận y.

Thời gian sau này, chẳng qua vì mền tài trí của nhau mới xưng huynh gọi đệ với người thanh niên này, tuyệt không có ý nịnh hót quyền quý. Lại chẳng ngờ Vân gia nhanh chóng trở nên hiển hách như thế. Không quá vài năm, thánh nữ Vu Chúc đã trở thành nguyên lão Vu Chân, bước chân vào giới môn phiệt hiển quý nhất ở đế đô. Và người thanh niên đó trong quân đội cũng được tấn thăng nhanh như tên bắn, hiện nay bỗng chốc đã trở thành thiếu tướng có thực lực nhất ở Chính Thiên quân đoàn .

Bản thân y tuy đồng cảnh ngộ xuất thân bình dân, ở biên giới thuộc địa xa xôi nghìn dặm này, vẫn chỉ là một tướng quân nhỏ bé, cực khổ mà chẳng thu được kết quả tốt - theo quy định trong quân đội Thương Lưu, quân đoàn Trấn Dã và quân đoàn Chính Thiên tuy vẫn luôn hợp lực, nhưng tử đệ Giảng Vũ đường vừa mãn khóa, trước tiên phải đến quân đoàn Trấn Dã, rèn luyện bộ chiến và mã chiến từ năm đến mười năm, mới có cơ hội được điều động vào quân đoàn Chính Thiên.

Mấy năm nay y duy trì ổn định trên đại mạc vùng này, quản thúc mục dân, cũng xem như có một số thành tích. Trong vòng năm năm tấn thăng thiếu tướng đã là hiếm thấy. Hiện tuy cùng quan bậc với Vân Hoán, thế nhưng giữa thiếu tướng Chính Thiên quân đoàn từ đế đô đến với thiếu tướng quân đoàn Trấn Dã đồn trú ở thuộc địa, ai cũng biết khác nhau một trời một vực.

Đúng là người nào mệnh ấy... Nam Chiêu vốn thô lỗ như thế trong lòng cũng không khỏi cảm khái, song dẫu sao cũng là người thẳng tính, nghĩ qua rồi lại gạt đi. Tóm lại, lần này Vân thiếu tướng bỗng nhiên đến đây, cầm lệnh bài của Vu Bành đại nhân trong tay, vì công hay tư, chỉ cần y có căn dặn gì, bản thân mình cùng toàn bộ binh sĩ thành Không Tịch đều phải nghe y điều phái.

“Tướng quân, đã bắt được mấy tên tiểu rợ cát!”. Đang lúc suy nghĩ, bên tai bỗng nghe thấy lời bẩm cáo của thuộc hạ. Nam Chiêu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy binh sĩ không biết nơi nào bắt được ba bốn đứa trẻ mục dân, mỗi tay kéo một tên đến trước ngựa, “Xử trí thế nào ạ? Khép vào tội tụ tập làm loạn bêu đầu thị chúng phải không ạ?”

“Thả ta ra! Thả ta ra!” Bọn trẻ con đó vô cùng hung hãn, không cam lòng vùng vẫy, “Chúng tôi chẳng qua là dâng vật cúng cho nữ tiên! Chúng tôi không làm loạn!”

“Nữ tiên?” Nam Chiêu cau mày, “lung tung bát nháo gì thế...”

Mắt nhìn lên, lại thấy trên thềm thạch mộ quả nhiên bày rất nhiều giỏ xách, bên trong chứa đầy các loại hoa quả ngon ngọt. Chiếc giỏ được trang trí bởi dải lụa màu nên vô cùng rực rỡ, đặt trên hòn đá cùng xương dê đủ màu. Rõ ràng những đứa trẻ này đã tốn rất nhiều tâm sức để đến nơi đây dâng lễ vật cho nữ tiên.

“Mẹ kiếp, mấy tên rợ các quái đản này! Bao nhiêu lần cảnh cáo bọn bây không được tùy tiện tụ tập huyên náo, từ trước đến nay, hết năm lần bảy lượt đều bỏ mặc mệnh lệnh của lão tử!” Nam Chiêu thấy trong lòng bốc hỏa, đá đổ một cái giỏ, lớn tiếng quát, “Bà nội mày, lại thích gây rối, làm loạn khắp nơi, luật lệnh để đồ bọn người nghì là nói dóc à? Các người thì bỏ mặc còn lão tử phải thực hiện đầu đuôi ngọn nguồn nếu không làm sao giao phó với cấp trên? Mỗi năm canh ba nửa đêm đều phải thức dậy đến đuổi các người, tưởng là lão tử không cần ngủ chắc?”

“...” Quân đoàn Trấn Dã nửa đêm tập hợp binh sĩ ai ai cũng buồn ngủ, mệt mỏi, hiện nay nghe Tướng quân nổi giận, không cầm lòng được vừa muốn cười, vừa muốn pha trò. Thế nhưng nhìn thấy khắp nơi bữa bãi và mấy đứa trẻ mục dân đang giằng co vầy vùng, trong mắt ai nấy đều ánh lên vẻ hung hãn không kiềm được. Bọn tiên dân này, cần phải nhốt vào lồng sắt mới chịu nghe lời mà!

Ngọn đèn trong thạch mộ dần dần tàn đi, song sắc trời bên ngoài cửa sổ cũng đã sáng lên.

Dưới ngọn đèn tàn, Mộ Yên dùng vải trắng tỉ mỉ băng bó bàn tay đệ tử, cuối cùng kết thành một cái nơ nơi lòng bàn tay.

“Những việc này gọi Tương lại là được...” Nhìn thấy sư phụ cẩn thận băng bó như thế, Vân Hoán không cầm lòng được, lên tiếng.

“Sau này không được làm càng như thế nữa!”. Mộ Yên cúi người cắn đứt phần vải trắng cất thừa ra đó, ánh mắt đầy vẻ thương xót. Phản ứng ban nãy của đệ tử đích thực đã khiến người hoảng sợ, “Nếu như tay bị lửa thiêu hủy thì làm sao sử dụng kiếm nữa? Con đã là một người lớn, sao lại hành sự bữa bãi như thế? Nếu ở đệ đồ cũng như vậy thì khiến ta lo lắng lắm”

“Ở đệ đồ không thế.” Vân Hoán cúi đầu, cảm thấy những ngón tay của sư phụ nhẹ nhàng xoa lên chỗ bị thương đã được băng bó cẩn thận, “Chỉ là con không chịu được một câu nặng lời của sư phụ.”

“Hài tử ngốc...” Mộ Yên không đành lòng được, bật cười, nhắc tay muốn xoa má Vân Hoán, thế nhưng nhìn chăm chú vào gương mặt anh tuấn của đệ tử, ánh mắt có phần thay đổi, bèn đặt tay lên vai y, vỗ nhẹ vài cái, “Đừng ngốc thế... đừng ngốc thế. Con đã trưởng thành rồi, sư phụ cũng phải chết đi. Sau này cần tự chăm sóc tốt cho bản thân.”

“Sư phụ.” Lại nhắc đến chuyện chẳng lành đó, Vân Hoán lập tức biến sắc, buộc miệng gọi.

“Con nghe xem, bên ngoài sao lại ồn ào thế?” Mộ Yên lái sang chuyện khác, không muốn bàn thêm, nghiêng đầu lắng nghe tiếng vọng từ bên ngoài, “Hình như có rất nhiều người.”

“Là Nam Chiêu... Con tệ quá, đã quên mất y” Vân Hoán nghe thấy tiếng chiến mã hí trong gió, đột nhiên bật dậy, “Tương, đi mở cửa.”

Bọn trẻ mục dân đó vẫn không ngừng giằng co, vùng vẫy, há miệng cắn vào tay giáo uy đang giữ bọn chúng. Tiếng răng chạm vào bao tay sắt phát ra những tiếng vang côm cốp. Tên giáo úy đó đã nổi trận lôi đình, thúc mạnh đầu gối vào bụng đứa trẻ, khiến nó rên lên thảm thiết.

“Tướng quân, đừng lãng phí thời gian với đám trẻ rợ cát này, kéo làm lỡ việc gặp Vân thiếu tướng.” Phó tướng vừa nghe nhắc đến vị thiếu tướng từ đệ đồ đến vùng mệnh mông hoang vắng này, ánh mắt đã rực sáng, xua xua tay, “Lôi đi chém, treo đầu lên các ngọn tre quanh khu Cổ Mộ này, không được phép tháo xuống! Để xem bọn rợ cát năm sau còn dám đến đây tụ tập hò hét không?”

“Dạ!” Giáo úy cuối cùng cũng đã nhận được lệnh, một mặt lôi đám trẻ ra ngoài, một mặt gọi đao phủ.

“Nữ tiên! Nữ tiên! Cứu mạng...” Mắt bọn trẻ mục dân đều đã đỏ hoe, liều mạng vùng vẫy kêu cứu, nhưng đầu đầu cũng có đám binh sĩ to khỏe, vừa gào khóc, mắng chửi, đã bị đè xuống. Tên đao phủ ngồi trên ngựa, rút ra thanh trường đao để sau lưng, vẻ mặt ung dung, thoải mái thậm chí còn có phần hả hê vui

thích nhìn bọn trẻ bị đè xuống đất, dùng ủng đập chúng mấy phát: “Kêu này! Nữ tiên của tụi bây đâu? Sao không giở ra cứu tụi bây đi?”

Giữa lúc ba quân cười ồ lên, tên đao phủ nhảy xuống ngựa, giơ trường đao nhằm thẳng vào cổ đứa trẻ mục dân.

“Ầm ỉ gì thế!”. Bỗng có người lên tiếng ngăn cản, “Đừng giết người ở đây! Dơ bẩn lắm!”

“Con bà mày!”. Thời gian qua, trong quân doanh, ngoại trừ Nam Chiêu, Phó tướng vốn chẳng xem ai ra gì, bấy giờ đứng giữa ba quân bỗng nhiên nghe thấy câu mệnh lệnh chẳng chút khách khí kia, giận tím mặt, ngược mắt nhìn lên, lại thấy một tên mục dân khoác áo bào trắng ngang nhiên đi tới, vội vung roi quát, “Tạo phản hả? Đưa ta...”

“Thiếu tướng!” Ánh mắt Nam Chiêu bỗng lóe sáng, xoay người nhảy xuống, bước đến nghênh tiếp, chấp tay, “Nam Chiêu đã đến trễ!”

“Vất vả rồi!”. Người thanh niên áo trắng từ thềm đá đi xuống, cũng chấp tay đáp lễ. Đợi y ngừng đầu lên, phó tướng Tuyên Vũ mới nhận thấy y tuy mặc trang phục của mục dân, nhưng màu tóc và mặt mũi, đích thực là người Băng tộc - Lê nào đây là Vân thiếu tướng? Người thanh niên bất ngờ bước ra từ Cổ Mộ này, lại là khách quý đến từ đế đô sao? Bào đệ của Vu Chân trong Thập Vu? Hiện ở đế đô có quyền thế rất lớn?

Người thanh niên mày tướng mắt sáng vừa cùng Nam Chiêu chào hỏi đã lấy ra một tấm lệnh bài từ ngực áo, giơ lên cao, đưa cho các chiến sĩ quân đoàn Trần Dã xung quanh xem qua: “Thiếu tướng Vân Hoán thuộc Chiên Thiên quân đoàn, phụng mệnh lệnh từ đế đô đến đây. Lập tức quản mọi chánh vụ quân sự nơi này, quân nhu tự do điều phối, không được trái lệnh!”

Đây là lệnh bài một mặt khắc hình đôi cánh chim vàng - Tất cả các chiến sĩ, kể cả Nam Chiêu vừa nhìn thấy đã lập tức quỳ xuống, không dám ngẩng lên.

Lệnh phù này trên toàn thể Vân Hoang chỉ có năm tấm. Mỗi tấm tượng trưng cho quyền lực tuyệt đối của quân vương ở mỗi khu vực. Trong đó, ba tấm đã cấp cho ba tộc trưởng của ba bộ lạc. Một tấm cấp cho một người thuộc dòng dõi quyền quý trong Băng Tộc, được điều phái đến Nam Phương Trạch quốc nhậm chức thống đốc. Tấm còn lại giữ ở đế đô, chỉ khi nào phát sinh việc đại sự cơ mật mới có thể đem ra sử dụng. Lệnh phù hai đầu cánh chim vàng đi đến đâu, tượng trưng cho thập Vu trong Nguyên Lão viện ở đế đô đích thân đi đến đấy, nắm quyền sinh sát trong tay. Phạm là người trên cương vực lãnh thổ Vân Hoang, bất kể chiến sĩ hay bình dân, thuộc địa hay bốn tộc, đều phải tuyệt đối tuân theo mỗi mệnh lệnh của người nắm lệnh phù trong tay.

Toàn bộ chiến sĩ Băng Tộc xoay người xuống ngựa, cầm vũ khí quỳ xuống, đồng loạt rền vang đáp lời: “Xin nghe lệnh thiếu tướng!”

Nhìn thấy lệnh phù hai đầu cánh chim vàng, phó tướng trong lòng thất kinh, chân như nhũn ra, bỗng rơi xuống ngựa, nằm rạp trên cát vàng, cùng mọi người đồng thanh đáp lời, giọng điệu run rẩy - Y vốn dĩ đã nghĩ ra trăm phương ngàn kế để lấy lòng vị khách quý đến từ đế đô này, nào ngờ lần đầu tiên gặp mặt đã đắc tội.

“Đứng dậy đi!” Vân Hoán hơi hơi phác tay, ra hiệu cho quân đội về chỗ, hướng về phía thiếu nữ xinh đẹp đang đi đến bên cạnh, ra lệnh: “Tương, mang thủ dụ của Vu Bành nguyên soái giao cho tướng quân Nam Chiêu!”

“Vâng!” Tương từ trong người lấy ra bức thư đã được phong kín, giao cho Nam Chiêu.

Nam Chiêu hai tay nhận lấy, thận trọng mở ra. Mới xem qua, sắc mặt đã có phần thay đổi. Đọc xong cũng chẳng nói gì, chỉ cung cung kính kính mang mật thư xé thành nhiều mảnh nhỏ, từng miếng, từng miếng cho vào miệng nuốt xuống. Sau khi xử lý mật lệnh theo quán lệ trong quân, Nam Chiêu mới dang hắng giọng, ngược mắt nhìn Vân Hoán chăm chú, chậm chậm siết chặt kiếm: “Nam Chiêu phụng lệnh nguyên soái, trong vòng một tháng nghe theo mọi lời sai khiến của Thiếu tướng.”

Từ lúc Nam Chiêu mở phong mật thư ấy, mắt Vân Hoán đã không hề chớp, chăm chú quan sát vẻ mặt đồng liêu, chú ý đến từng thay đổi nhỏ. Y cũng không rõ nội dung bức mật thư ấy... rốt cuộc là gì. Nắm lệnh

phù trong tay, y đã có thể tùy ý điều động binh mã thành Không Tịch. Bức thủ dụ do Vu Bành nguyên soái trao cho Nam Chiêu lẽ nào chỉ để nhắc lại chỉ lệnh kia?

“Như thế, thật vất vả cho Tướng Quân.” Vân Hoán nhận thấy một số thay đổi trên nét mặt của Nam Chiêu, song ngữ khí y vẫn lãnh đạm như trước.

“Thỉnh thiếu tướng di giá đến đại doanh thành Không Tịch.” Nam Chiêu chấp tay cung cung kính kính thỉnh cầu.

“Không cần” Vân Hoán lại phác tay tư chối, “Ở nơi này ta còn có việc phải làm, tạm thời không tiện hồi doanh... Nam Chiêu nghe lệnh!”

“Có mặt tướng!”. Nam Chiêu nghe giọng điệu Vân Hoán bỗng chuyển sang nghiêm lệ, lập tức quỳ gối xuống.

“Trong vòng một tháng kể từ lúc này, quân đội không được can dự vào bất kỳ hoạt động nào của mục dân - Bất luận là tụ tập, lang thang rời khỏi thôn trại cũng không được quản thúc, càng không được vắn hỏi.” Vân Hoán cầm lệnh bài trong tay, mặt không biểu cảm, mang từng mệnh lệnh truyền đạt xuống, “Ngoài ra, điều động toàn bộ trú quân chỉnh trang chờ lệnh, trong vòng một tháng gươm giáo sẵn sàng, lệnh ban xuống lập tức khởi binh, tuyệt không được chậm trễ!”

“Vâng!” Tuy chẳng hiểu nguyên do nhưng Nam Chiêu vẫn lớn tiếng lãnh mệnh.

“Lệnh quân đội phòng trú ở các vùng quan ải, nghiêm mật giám sát người qua kẻ lại. Trong tháng nay, chỉ cho phép người đi vào vùng đại mạc Bắc Cổ Nhĩ này, tuyệt không cho phép người bước ra!”

“Vâng!”

Ngừng một chút, Vân Hoán dường như cúi đầu suy nghĩ một lúc, giọng điệu trang trọng, nhắc tay phác một vòng: “Cũng không cho phép bất cứ đội quân nào lai vãng quanh vùng đất hoang khu thạch mộ này. Nếu như có mục dân đến đây, tuyệt không được phép cản đường.”

“Vâng!” Nam Chiêu gật đầu nhận lệnh.

Vân Hoán thở dài một hơi, nhắc tay ra hiệu cho đồng liêu đứng lên: “Nam Chiêu tướng quân trở về lấy bản đồ bố phòng khu vực này mang đến đây cho ta. Những ngày này, ta tạm thời ở trong cổ mộ, có việc gì cứ lập tức đến tìm ta!”

“Vâng!”. Nam Chiêu đứng dậy, vẫn không dám hỏi điều gì, chỉ biết cẩn tuân mệnh lệnh. Sau cùng mới ngập ngừng hỏi thêm một câu, “Đồ ăn thức uống, vật dụng có cần mặt tướng chuẩn bị đưa đến không ạ?”

“Không cần.” Vân Hoán lắc đầu, mắt liếc nhìn đám trẻ mục dân xem chừng đã ngây người ra, khóe môi nhếch lên, “Mấy thằng nhãi con bộ tộc Mạn Nhĩ Ca đây cũng không được giết. Nhưng trước mắt không thể thả, cứ nhốt lại một tháng rồi hãy thả ra. Truyền lệnh ta, trong vòng một tháng này không cho phép quân đội tranh chấp với mục dân.”

“Vâng.” Nam Chiêu có phần kinh ngạc, dấu sao y cũng rõ tính khí Vân Hoán tuyệt không phải là loại thiện nam tín nữ gì.

“Còn nữa... sau này cũng không được bắt bớ, giết người, gây ra tình cảnh hỗn loạn trong khu vực này...” Giọng điệu Vân Hoán bỗng nhiên trầm xuống, trong vẻ lãnh đạm lại có phần tươi cười, thân thiện, cúi đầu gõ gõ vào giáp vai Nam Chiêu, “Đây không phải là mệnh lệnh, cứ xem như ta xin người! Thời gian cũng không hơn một tháng. Có được không? Trước đây người nợ ta ba việc, hiện tại vẫn còn hiệu lực phải không?”

“Không vấn đề.” Nam Chiêu ngây người một lúc, rồi phá lên cười, một mặt căn dặn binh sĩ đứng yên đợi lệnh, một mặt kéo Vân Hoán đến nơi yên tĩnh, không kèm được, dùng lực thúc y một cái, “Con bà nó, nghe giọng điệu ban đầu của người, ta sợ điếng cả người, còn tưởng tên tiểu tử người năm năm qua đã thay đổi rồi chứ!”

“Cũng xem như đã thay đổi! Không thay đổi thì không làm việc được.” Vân Hoán mỉm cười, mắt nhìn về nơi xa xăm, lóe sáng, “Như người đây, một thân lãnh binh tiêu điều tự tại, núi xa hoàng đế cao, mặc sức tung hoành, lại có vợ con đề huề cả...”

“Người chẳng lẽ vẫn chưa thành thân à?” Nam Chiêu bất ngờ, nhìn thiếu tướng đến từ đế đô.

“Đã định hôn sự nhưng vẫn chưa thành thân.” Nói đến việc hôn sự này, Vân Hoán hơi cau mày “Là con gái yêu thuộc dòng chi thứ của Vu Túc gia.”

“Vu Túc? Hiện nay trong dòng dõi Vu Túc, chi trưởng đang yếu thế, chi thứ lại thắng thế... Việc đó không phải quá tốt sao?” Nam Chiêu tuy nhiều năm ở Tây Vực xa xôi, nhưng dấu sao cũng là tướng quân, tình hình cơ bản ở đế đô cũng nắm được một hai việc, không dần lòng được vỗ tay cười lớn: “Tiểu tử nhà người tài ghê! Nàng ấy có xinh đẹp không? Đứng giống như sư tử Hà đông nhà ta...”

“Nghĩ ngợi xa xôi thế!” Vân Hoán cười nhạt, vẻ mặt lại có phần u ám, “Nếu như lần này ta thất bại, việc hôn sự đó lập tức bị hủy, ở đế đô có rất nhiều người muốn Vân gia chúng ta chết, người hiểu không?”

“...” Nam Chiêu lặng người một lúc, nói không nên lời.

“Nam Chiêu, lần này người nhất định phải giúp ta!” Vân Hoán bỗng quay đầu lại, lạnh lẽo quan sát ánh mắt đồng liêu, “Nếu như người giả trò bịp bợm gì với ta, ta chắc khó tránh khỏi số kiếp, nhưng mà, trước lúc đó, lệnh phù vẫn nằm trong tay ta, mọi việc nơi này đều nằm trong dự tính của ta!”

“Nói đi đâu thế!” Sắc mặt Nam Chiêu đã thay đổi, giận dữ cầm kiếm lên, “Ta...”

“Đừng vội thanh minh trước,” Vân Hoán mỉm cười, đột nhiên ngược đầu, ánh mắt sắc lạnh, “Ta với người là bằng hữu nên mới thẳng thắn buông lời cảnh cáo trước mặt, không muốn đâm lén sau lưng. Nam Chiêu, mấy năm nay, người vì muốn được điều động trở về đế đô, đã bí mật đi lại với Quốc vụ đại thần Vu Lăng, dụng không ít công sức nhỉ?”

Vị tướng quân từ nãy đến giờ vẫn tỏ ra phóng khoáng, cởi mở bỗng nhiên đứng lặng người, nói không ra lời.

“Ta còn chưa ra khỏi Già Lam thành, người đã biết việc này phải không?”. Thiếu tướng nhìn đồng liêu năm xưa, nụ cười nơi khóe môi đã được gọt giũa, không sao nhìn thấu “Ta thực hiện trách nhiệm trọng đại này, trước khi xuất phát, đã phải cẩn trọng điều tra qua mọi người, mọi việc ở đây.”

“Vu Lăng đại nhân có bóng gió nói đến việc này, nhưng mà, nhưng mà, ta tuyệt không có...” bị lãnh ý trong giọng điệu từ tốn của đồng liêu dồn ép đến mức khó thở, Nam Chiêu sực tỉnh, giận dữ phản bác.

“Ta biết rõ người không có!” Vân Hoán lại mỉm cười, thần sắc có phần thả lỏng một ít “Nếu không ta cũng chẳng ngồi ở đây nói chuyện với người! Nam Chiêu, người từ trước đến nay không phải là kẻ chuyên giả thủ đoạn, bán bạn cầu vinh. Nếu không, với năng lực của người, sao mấy năm qua vẫn phải đóng giữ ở thành Không Tịch này chứ!”

“...” Nam Chiêu lần nữa lùi lại một bước, quan sát vị Thiếu tướng đế đô nhiều năm không gặp này.

“Xin lỗi, thời gian khẩn cấp, cho nên ta không thể nhắn nài quanh co với người được! Nói rõ mọi chuyện ngay từ khi bắt đầu, đối với mọi người đều tốt!” Vân Hoán gõ nhẹ lệnh phù trong lòng bàn tay, ánh mắt bên dưới cặp mày lưỡi mác băng lạnh, song thấp thoáng vẻ bi ai, “Nam Chiêu, nếu như ta thực hiện nhiệm vụ này thuận lợi, trở về đế đô sẽ lập tức đi gặp Vu Bành đại nhân biểu công giúp người, để điều người hồi kinh đoàn tụ với gia đình.”

“Không cần đâu...” Nam Chiêu bỗng thở dài, từng chữ từng câu, “Trong thủ dụ vừa rồi, Vu Bành nguyên soái lệnh cho ta nhất nhất phải nghe theo sắp đặt của thiếu tướng, cha mẹ, người thân của ta ở đế đô, người sớm đã phải người chăm nom tốt rồi!”

Vân Hoán chợt nghĩ đến phần mật lệnh vừa rồi của Vu Bành nguyên soái, lạnh lẽo hít sâu một hơi lạnh.

“Hắc, hắc hắc hắc...” Trong khoảnh khắc cả hai người cùng trầm mặc đó, Nam Chiêu không kềm lòng được, bất chợt cười phá lên, chấp tay, loạng choạng lùi lại, “Vân thiếu tướng, mặt tướng xin cáo lui.”

“Nam Chiêu.” Vân Hoán có phần ngỡ ngàng ngẩn đầu, muốn nói điều gì đó nhưng rốt cuộc vẫn không thành lời.

Nam Chiêu nhìn người đồng liêu, khóe miệng mấp máy, dường như cũng muốn nói điều gì đó, cuối cùng cũng chỉ nói: “Hãy cố việc gì, lính liên lạc sẽ lập tức phi ngựa đến bẩm cáo ngay. Mặt tướng ở trong đại doanh thành Không Tịch gươm giáo sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng nghe theo sự điều phái của thiếu tướng!”

Tất thấy mọi người đều đã tản ra, nơi Cổ Mộ ngoài thành chỉ còn lại một vùng trống trải mênh mông với cát vàng nhảy múa trong gió lạnh buổi ban mai.

Vân Hoán quay người bước lên bậc thềm, toan nhấc tay, cửa thạch mộ đã được mở ra từ bên trong. Nữ tử khoác áo trắng ngồi trên xe lăn, phía bên trong cánh cửa đá vừa mở ra đó đang lặng lẽ nhìn y, sắc mặt dường như có phần tiêu tụy, ánh mắt sâu thẳm thăm thẳm. Vân Hoán thoáng thấy lạnh lòng, không biết những lời vừa rồi, sư phụ đã nghe được mấy phần? Y cúi người xuống, nhỏ nhẹ nói: “Sư phụ, bên ngoài gió lạnh, người trở vào trong đi!”

“Để ta ngắm bình minh đã.” Mộ Yên khe khẽ lắc đầu, ngồi nơi ngạch cửa thạch mộ ngược lên, trông về phía trời đông xa xăm. Ánh ban mai rực rỡ, soi trên gương mặt người, dường như khiến gương mặt trắng bệch cũng trở nên hồng hào hơn. Mái tóc người nhẹ nhàng bay trong gió, thanh âm cũng tan vào không trung: “Hoán nhi, con ở đây với ta một lúc!”

Vân Hoán thoáng sa sầm nét mặt, có phần do dự, nhưng sau đó vẫn gật đầu: “Vâng.”

“Hiện tại, ở đây không ai nhìn thấy đâu, con không phải lo lắng!” Mộ Yên vẫn hướng về phía mặt trời, cũng chẳng quay đầu lại, chỉ lãnh đạm nói, “Ta biết con không muốn để người khác biết sư phụ con là người Không Tang...”

“Sư phụ.” Vân Hoán khụy gối xuống trước xe lăn, cũng chẳng biện giải, “con xin lỗi...”

“Không sao đâu. Bất kể con đã làm gì, đừng bao giờ nói xin lỗi với sư phụ...” Mộ Yên mỉm cười, dường như khí lực không thuận, thanh âm từ từ nhỏ dần, cuối cùng chỉ nhỏ nhẹ nói một câu: “Nhưng bọn trẻ mục dân đó, một tháng sau, con phải thả chúng trở về. Ta hiểu, trước khi con tìm được Như Ý Châu, tuyệt không thể để những người mục dân biết được con là thiếu tướng của đế quốc, cho nên con đã giam giữ bọn trẻ đó. Sư phụ rất vui vì con đã không chọn phương pháp đơn giản nhất để bịt miệng bọn chúng!”

“...” Trong lúc bất ngờ, Vân Hoán chẳng dám ngẩng lên nhìn mặt sư phụ, chỉ cúi người, khẽ gật đầu, “Con nhất định thả.”

“Hoán nhi, con giỏi thật đấy!... Quyết đoán, ngoan cường, dứt khoát, so với Ngũ Bạng - chàng thư sinh năm đó còn tài tình hơn.” Trong ánh bình minh, Mộ Yên bất chợt mỉm cười buồn bã, ngả người tựa vào xe lăn, ngẩng đầu nhìn về phía cuối trời. Nơi chân trời mênh mông vô tận đó, ẩn hiện một tòa bạch tháp cao lớn, sừng sững. Mọi thứ đều đã thay đổi, duy chỉ có tòa bạch tháp đó tồn tại vĩnh viễn, như biểu tượng vĩnh hằng của trời đất.

“Thời gian đấy, ta không hiểu Ngũ Bạng... Trải qua bao năm, đến nay, cũng chẳng thêm được đôi phần, nhưng rốt cuộc vẫn không thể hiểu y là con người thế nào. Bất luận là ai, nếu xem mạng người như cỏ rác, tàn sát bách tính, chắc chắn sẽ phải chết!”

Vừa nghe sư phụ nhắc đến cái tên đó, trong lòng Vân Hoán không hiểu vì sao thất lại, chẳng dám trả lời. Bất chợt nghe thấy Mộ Yên cười khẩy một tiếng: “Nhưng nếu bảo ta giết y, e rằng vẫn chẳng thể xuống tay... Lại thả đi một kẻ đáng phải chết!”

Vân Hoán cảm giác bàn tay sư phụ đặt lên huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu mình, hơi run lên. Trong khoảnh khắc ấy, y chợt cảm thấy một thứ lạnh ý kì quái, có phần không dẫn được, hoảng sợ nhấc kiếm lên.

“Chủ nhân!” Có lẽ vì trông thấy chủ nhân bị người khác khống chế nên sắc mặt khôi lỗi đã thay đổi, vội bật kiếm xông đến.

Vân Hoán bỗng phác tay, ra hiệu Tương dừng lại, vẫn quỳ gối trước xe lăn, cũng chẳng ngẩng đầu lên, mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đầm trán.

“Cho nên, đối với con, ta cũng như thế...” Tay Mộ Yên nhẹ nhàng buông xuống, đặt lên vai y, thanh âm có phần yếu đi, “Con có thể trở về đại doanh thành Không Tịch! Mục dân Mạn Nhĩ Ca là những hán tử đã nói thì ắt làm. Nếu họ tìm được Như Ý Châu, sẽ lập tức mang đến đây, xem như cống phẩm đặt trên thềm đá bên ngoài cửa... Người của con mai phục sẵn quanh vùng này, khi ấy nhất định sẽ đến lấy.”

Nói đến đây, Mộ Yên lại im lặng một lúc lâu. Vân Hoán cảm thấy bàn tay sư phụ đặt trên vai mình run rẩy bầy. Người lại khục khà, khục khặc ho lên: “Đấy cũng là điều cuối cùng sư phụ có thể làm cho con. Sau

này, con muốn thỉnh cầu việc gì, nhờ vả ai đó, phải... trông vào bản thân con... Con có thể ... có thể đi rồi... và đừng bao giờ trở lại!”

“Sư phụ!” Bỗng nhiên nghe thấy điều bất thường, thiếu tướng ngẩng đầu lên.

Y trông thấy một vạt áo trắng nhuộm màu đỏ thẫm- Khoảnh khắc đó, y còn tưởng đây là sắc bình minh vương lại trên áo người.

Thế nhưng y đã lầm! Vân Hoán nhận thấy đi cùng với cơn ho dữ dội, khó lòng áp chế là những giọt máu đỏ tươi rỉ ra từ khe miệng của Mộ Yên. Từng giọt, từng giọt rơi xuống tà áo trắng như tuyết, nhuộm thành một tầng mây hồng. Sắc mặt nữ Kiếm thánh Không Tang trắng bệch, mong manh như ngọc lưu li chạm vào là tan vỡ. Trong mơ hồ dường như có mùi tử khí của thời khắc đại nạn.

“Sư phụ! Sư phụ!” Sự kinh hãi đó chỉ trong chớp mắt đã đổ ập xuống đầu, Vân Hoán bỗng cảm thấy mình không còn chút khí lực nào, muốn đứng dậy, nhưng loạng choạng ngã khụy xuống đất. Y dùng một tay chống đỡ cơ thể, một tay vươn tới, nắm lấy vạt áo của sư phụ.

Thế nhưng xe lăn đã nhanh chóng lùi về sau không gây một chút tiếng động. Mộ Yên thả bàn tay đang bùm miệng ra, chỉ dùng một ít lực đã đẩy xe lăn lùi vào thạch mô. Cửa mộ rầm rập rơi xuống ngay sát vạt áo người, khiến một góc áo trắng bị kẹt lại bên dưới cửa đá.

“Sư phụ! Sư phụ!” Vân Hoán loạng choạng đứng dậy, dụng lực đánh vào mặt sau của cửa đá, lòng tan dạ nát, “Mở cửa! Mở cửa ra!”

Mạc đá từ tay y rơi xuống, trong chớp mắt đã thấm đầy máu. Mảnh vải vừa được băng bó cẩn thận lúc nãy đã bung ra. Y cũng chẳng bận tâm gì đến bàn tay bị thương cứ nện vào tảng đá to lớn đấy, lưu lại từng vết, từng vết máu. Khoảnh khắc đấy, thiếu tướng để quốc đường như đã phát điên, phát cuồng, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, căn bản đã quên mất mình có mang kiếm, cũng quên mất phải sử dụng loại võ công gì. Y chỉ như một người dân thường tay không tác sát, dùng thân thể máu thịt của mình nện vào cánh cửa đá đã oanh nhiên rơi xuống đó. Y điên cuồng gào thét, gọi người bên trong, cho đến khi trán và hai tay đều nhuộm đầy máu tươi.

Tình cảnh kinh người đó, thậm chí khiến giao nhân khôi lỗi đứng bên cạnh phải liên tiếp lùi lại mấy bước, trên mặt lộ ra thần sắc chấn động khó hiểu.

“Sư phụ, sư phụ... mở cửa.” Sức lực trong cơ thể cuối cùng đã cạn, Vân Hoán khụy xuống trước cửa mộ, tuyệt vọng chống hai tay vào tảng đá ấy, dùng hơi tàn lực kiệt khê lăm nhăm, “Mở cửa, mở cửa...”

Thế nhưng không ai trả lời y! Đại mạc buổi ban mai hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có gió cát thét gào bên tai, lúc gần lúc xa...

Khi cúi đầu xuống, nhìn thấy góc áo trắng bên dưới thạch môn, nỗi tuyệt vọng và sợ hãi bỗng nhiên ập đến, khiến y gần như ngã khụy.

Sư phụ lẽ nào đã qua đời? Lẽ nào người đã qua đời? Ngay sau tảng đá to lớn này?

Đến cả lần gặp mặt sau cùng cũng chẳng thể! Sao người lại lùi vào Cổ Mộ như thế, đoạn tuyệt mọi liên hệ với y như thế...? Tự dừng lại như thế...? Rõ ràng, người nói vẫn còn hơn ba tháng, sao lại như thế chứ?

Kỳ thực ban đầu y chưa hoảng loạn như bấy giờ, trong lòng còn trù bị vài phương pháp. Y tính sau khi hồi kinh, sẽ thử mọi cách có thể nghĩ ra được để trì hoãn, hoặc giả là xóa hẳn cái thời hạn tử vong kia của sư phụ. Trong những phương pháp đó, chí ít cũng có một phương án mạo hiểm thành công.

Nhưng cửa đá oanh nhiên đóng xuống kia đã đập tan tất cả. Cũng chẳng còn cách nào xoay chuyển tình thế được nữa!

“Không được... Không được. Sư phụ, người không mở cửa, con sẽ mở!” Khi cơ thể dần dần cạn kiệt sức lực, đầu óc trống rỗng lại chậm chậm khôi phục ý thức. Vân Hoán bỗng ngẩng đầu nhìn tảng đá vừa dày vừa nặng trước mặt, chống tay trên mặt đất, gượng đứng dậy, loạng choạng lùi lại vài bước, trở tay bật xuất Quang kiếm. Nếu như không thể chém nát cánh cửa đá, dù phải điều động quân đoàn đến, y cũng quyết phá tan tảng đá phân cách to lớn này!

“Hà tất phí bao nhiêu sức lực như thế? Tòa Cổ mộ này chẳng phải có cửa sổ thông khí sao?”. Bất thành linh, y nghe thấy có người kiến nghị.

Đầu óc gần như trống rỗng bỗng nhiên chấn động, vui mừng khôn xiết, nghĩ cũng chẳng kịp nghĩ, Vân Hoán quay người toan lao đi.

Bỗng nhiên, y khựng người, cũng chẳng thể đứng yên, chầm chậm xoay người lại: “Tương?”

“Vân thiếu tướng.” Câu nói rành mạch như thế lại có thể thốt ra từ miệng của một ả giao nhân khôi lỗi?

Dưới ánh ban mai, giao nhân kiều diễm như tựa người vào cửa đá, đầu ngón tay nhẹ nhàng mân mê bội kiếm, ánh mắt cũng không còn vẻ đờ đẫn quen thuộc, trở nên trong suốt tinh anh. Y thị cười lạnh: “Người cuối cùng cũng nhìn thẳng vào ta.”

Vân Hoán kinh ngạc trong tích tắc, song bấy giờ cũng chẳng thể quan tâm đến sự việc này, chỉ muốn nhảy vào cổ mộ qua cửa sổ.

“Không cần gấp, sư phụ người tạm thời không chết được...” Tương bật cười lớn, tiếp tục mân mê bội kiếm, đôi mắt vẫn luôn ngây ngô, đờ đẫn lại mang đầy biểu cảm phức tạp, “Chỉ là bà ta chắc chắn rất đau lòng, khi nhận thấy viên Kim Đan mà đồ đệ tận tay trao cho mình lại chứa độc được. Ta thật sự khó hiểu, vì sao ban nãy bà ta không giết chết người nhỉ?”

Lời nói vừa thốt ra một nửa, Vân Hoán đã hiểu rõ mọi chuyện. Tất cả những mảnh sự kiện rời rạc bỗng nhiên được ghép lại với nhau.

Vì sao lần đầu sư phụ rõ ràng còn hơi thở, nhưng lại mất hết ý thức?

Lớp tử khí mờ hồ trên gương mặt, lại thêm vẻ cau mày, cách nói chuyện ngập ngừng khác thường.

Vốn dĩ sau khi dùng viên thuốc y dâng lên đó, cơ thể người đã chầm chậm cảm thấy khó chịu.

Thế nhưng sư phụ chẳng hề nói gì. Vì sao người lại không nói? Ngay khi phát hiện đệ tử dâng thuốc độc, vì sao người không nói? Ngay lúc chịu đựng nỗi đau độc tố bộc phát bên trong cơ thể, người vẫn ngồi bên ngọn lửa vì y mà cậy nhờ tộc trưởng giúp đỡ?

“Ta hiểu con không muốn người khác biết con có một sư phụ là người Không Tang.”

“Chẳng sao cả. Bất kể con đã làm gì, đừng bao giờ nói xin lỗi với sư phụ...”

“Hoán nhi, con giỏi thật đấy... Quyết đoán, ngoan cường, dứt khoát, so với Ngũ Bạng chàng thư sinh năm đó còn tài tình hơn.”

“Nhưng nếu như bảo ta giết y, e rằng e vẫn không thể xuống tay. Cho nên, đối với con ta cũng như thế.”

...

Y cuối cùng đã hiểu rõ cái nhìn chăm chú ôn nhu nhưng bi ai thỉnh thoảng xuất hiện trong mắt sư phụ. Chỉ vì khi đó sư phụ đã nhận định người đệ tử trước mặt do một tay mình điều khiển, sau khi lợi dụng người hoàn thành nhiệm vụ đã buộc phải giết người diệt khẩu! Nhưng khi đó vì sao người không giết y? Nếu như người ra tay, sự việc còn có cơ hội giải thích rõ ràng. Thế nhưng sư phụ lương thiện, ôn nhu rồi cuộc vẫn không thể ra tay, chỉ mỉm cười, thản nhiên nhận lấy cái chết do đệ tử một tay người từng cứu giúp, đào tạo ban cho.

Khoảnh khắc đó, y chỉ cảm thấy không khí mà mình hít vào như ngọn lửa bốc cháy trong lòng ngực. Cảm giác đau đớn tột cùng đó khiến y dường như chẳng thể cầm nổi thanh kiếm, cũng chẳng ngăn được dòng lệ tuôn ra từ khóe mắt. Vân Hoán tuyệt vọng lùi lại, mãi đến khi chạm lưng vào vách đá, toàn thân run lên.

Người đã không hỏi gì, cũng không oán trách điều gì? Nếu như sư phụ khi đó ra tay với y, chắc hẳn y vì sao hạ độc, nếu như người có một chút phản ứng nào... Thì việc quyết không chuyển biến thành tình hình như hiện nay! Cũng tuyệt không để kẻ khác lợi dụng cơ hội!

“Viên thuốc ấy đã qua tay ta.” Khôi lỗi cười mỉm, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh. “Người quên rồi à? Khi đầu người đã giao nó cho ta... Ta chẳng qua bắt được vận may thôi. Thiếu tướng thông minh, sắc sảo như

thế, ta tuyệt đối không dám hạ độc trong đồ ăn thức uống của người, chỉ có thể tìm biện pháp khác. May mắn thay, sư phụ người lại là người chẳng có tâm cơ gì, không cần xem xét đã uống ngay.”

“Xoẹt!” Lời nói còn chưa dứt, ánh sáng đã lóe lên như chớp điện, đến ngay yết hầu y thị. Khi tức giận, Vân hoán xuất thủ so với ngày thường càng nhanh hơn gấp bội, Tương vốn chẳng kịp trở tay, Quang Kiếm đã nằm ngay trên huyết mạch của y thị, liên tục rung lên: “Thuốc giải!”

“Thuốc giải không có trên người ta.” Song thần sắc Tương vẫn bình thản. Hiển nhiên y thị sớm đã cân nhắc đường lui, chẳng có vẻ gì hoảng sợ nhìn thẳng Vân Hoán bấy giờ sắc mặt đã tái nhợt, “Nếu người giết ta, bằng hữu ta ngay lập tức sẽ hủy đi thuốc giải. Sư phụ người... hừ, trái lại không thể lập tức chết ngay, chỉ là độc tố sẽ chậm chậm phát tác, đến lúc đó e rằng muốn chết sớm cũng không xong...”

“Câm mồm!” Sát khí trên gương mặt đã dồn lại đến mức chỉ cần chạm nhẹ là nổ ngay. Thế nhưng Quang kiếm vẫn không dám tiến thêm một phân nào nữa. Tương chỉ cười nhạt, nhẹ nhàng lùi lại một bước, thần nhiên thoát khỏi mũi kiếm của thiếu tướng, lại nhanh nhẹn trở tay rút kiếm, nhăm thẳng vào ngực Vân Hoán, mỉm cười: “Ta cứ nói tiếp, người cũng chẳng dám làm gì! Người dám sao, Vân thiếu tướng? Đừng quên tính mạng sư phụ người đang nằm trong tay ta đấy!”

Sau bao năm ẩn nhẫn, cũng đến ngày giao nhân khôi lỗi quốc mất, lớn giọng thách thức, mỉm cười ngạo nghễ, trường kiếm ung dung áp chế Quang kiếm của thiếu tướng: “Mười mấy năm qua... bọn ta đều cho rằng, trong Chinh Thiên quân đoàn hiện nay, Vân thiếu tướng người là khó đối phó nhất. Bao nhiêu huynh đệ, tỷ muội đã chết trong tay người! Không nói chuyện khác, chỉ nói vài tháng trước, người suýt chút nữa đã giết chết Tả Quyền Sử Viêm Tịch của chúng ta...”

“Chúng ta đã vạch ra biết bao nhiêu kế hoạch để loại bỏ người. Tiếc là người dường như chẳng có chút sơ hở nào. Không háo sất, không hám rệu, lại chẳng tham tiền, tình anh, lão luyện, lúc nào cũng cẩn thận đề phòng kẻ khác...”. Những lời tán dương ấy được thốt ra từ miệng y thị, lại kèm theo mười phần lãnh ý. Ánh mắt y thị bỗng trở nên sắc lạnh, đoản kiếm chỉ thẳng vào ngực Vân Hoán, cười nhạt ” Người tính tình lãnh đạm, sau lần thất lạc lúc nhỏ, đối với người trong dòng tộc càng trở nên đứng đưng như người lạ. Chúng ta đều cho rằng yếu điểm duy nhất của người có thể là người tỷ tỷ đã chăm sóc cho người và muội muội từ thuở ấu thơ. Đáng tiếc nhược điểm này lại chẳng phải là nhược điểm: Vu Chân Vân Chúc, ngày đêm đều hầu hạ bên cạnh tên Trí Giả đó, ai có thể động đến y thị?”

Tương thở dài một hơi, lại có chút thần sắc vui mừng: “Ông trời có mắt! Tiêu, kẻ phản bội vô sỉ ấy xảy ra chuyện, để đồ sai ta đi cùng người thử nghiệm Già Lâu La. Chính lúc đó, ta đã phát thệ: tuyệt không để Thương Lưu để quốc thành công! Nhưng ta không biết cách nào ngăn cản người, cũng như đoạt lại Như Ý Châu của Long Thân... Đến khi gặp bọn linh điều, người cản dận ta đến Cổ Mộ tìm sư phụ người. Sư phụ người... ha ha, bọn ta tự hỏi nắm rõ người như lòng bàn tay, sao lại không biết người vẫn còn một người sư phụ? Ta lập tức nghĩ đến, người che giấu mối quan hệ sư đồ như thế, nhất định phải có nguyên nhân, quả nhiên ta đã đoán đúng.”

Nói đến đây, Tương bỗng thở dài, ánh mắt sắc bén xinh đẹp bỗng trở nên ảm đạm: “Loại người như người, sao lại có một sư phụ như thế? Nếu như y thị biết rõ người tìm Như Ý châu để khởi hành Già Lâu La bay thử...”

“Cùng lắm ta sẽ tố cáo người. Nếu như lần này ta không thể khống chế sư phụ người, để người tìm ra Như Ý Châu, khởi động được Già Lâu La thì dẫu phải chết chung với người, ta cũng quyết không để Già Lâu La bay lên!” Ánh mắt khinh thường bỗng sáng rực như lửa, giao nhân khôi lỗi mỉa mai duyên dáng quốc mất cười lạnh, thanh âm mang phần bi thương và trắng liệt: “Ngày trước, biết bao nhiêu tỷ muội của ta... đã như thế, cùng Già Lâu La tan thành tro bụi.”

“...” Nghe đến đây, thần trí gần như đã đông cứng của Vân Hoán rốt cuộc cũng dần dần tỉnh ra. Y nhìn vào đôi mắt xanh biếc của giao nhân với mái tóc mang màu nước biển, lẩm nhẩm, “Phục quốc quân? Người là gian tế của Phục Quốc quân?”

” Ha ha.” Tương bật cười, xoay nhẹ cổ tay, “Trà trộn vào quân đoàn Chinh Thiên đi đến bước này cũng chẳng dễ dàng gì! Ha, có thể đi cùng thiếu tướng người bay thử Già Lâu La! Ngay cả bản thân ta cũng chẳng nghĩ đến!”

“Sao có thể được? Người không uống Khôi Lỗi Trùng sao?! Người đã làm khôi lỗi suốt mười mấy năm trong quân đoàn Chinh thiên, chưa từng...” Bất ngờ trước thân phận thật sự của khôi lỗi ưu tú nhất trong quân đoàn, Vân Hoán nhớ lại toàn bộ tư liệu về Tương, y buột miệng: “Những tướng sĩ từng hợp tác với người, chẳng hề phát hiện ra điều gì sao? Sao có thể...”

“Người cho rằng người Bằng Tộc có thể thông minh hơn giao nhân chúng ta sao? Cả một lũ quý tộc giá áo túi cơm!” Tương cười lạnh, trong ánh mắt chứa đầy sự khinh rẻ và chán ghét, “Trong mắt bọn chúng, ngoài trừ thân thể ta vốn dĩ chẳng thấy được điều gì, rất dễ đối phó! Mỗi lần ta bị điều đi còn lưu luyến chẳng nổi rời, từ trước đến nay chẳng hề hay biết rốt cuộc đã mất những thứ gì.”

Trong lúc không ngừng đối thoại, cảm giác thần trí tán loạn đã dần dần tập trung trở lại, Vân Hoán hít sâu một hơi, cố gắng khống chế đôi tay đang run rẩy của mình, chỉ cười lạnh, nói: “Phi Liêm cũng như thế sao?”

Hai từ ấy khiến Tương thoáng chấn động, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp, diễm lệ có phần cứng lại, gát phắt đi. “Tên ngốc đó không như thế! Trong cả Chinh Thiên quân đoàn, trong toàn bộ đám sĩ quan mà ta từng gọi ‘Chủ nhân’, chỉ có người và hãn là ngoại lệ.”

Dừng lại một lúc, đôi mắt xanh biếc của giao nhân ánh lên vẻ giễu cợt: “Thế nhưng, người và hãn vốn là hai loại người khác nhau.”

“Thật sự không giống nhau sao?” Trong khoảnh khắc sắc mặt Tương thay đổi, Vân Hoán có cảm giác thắng lợi, nhắm trúng trọng tâm. Cảm giác đó khiến thần trí lung lay sắp đổ của y có phần minh mẫn hơn. Y từ tốn cất lời, “Người là gian tế, y nhất định cũng không tránh khỏi mối liên hệ với Phục Quốc Quân - Rõ là tên phản quốc vô sỉ!”

“Y không phải!” Tương buột miệng.

Khoảnh khắc đó, vẻ đắc ý trong mắt Vân Hoán càng rõ hơn: “Có hay không, điều đó phải đợi bộ hình khảo vắn xong, mới có thể kết luận được! Người cũng được nghe kể rồi chứ? Dưới tay bộ hình ‘Lao Ngục Vương’ Tân Trùng, từ trước đến nay vẫn chưa có phạm nhân nào không chịu nói ra ‘chân tướng’.”

“Phi Liêm chẳng biết chuyện gì cả!” Tương không kìm lòng được, sắc mặt thay đổi hẳn. Thân là chiến sĩ Phục Quốc Quân của giao nhân, hiển nhiên đối với danh tự của ác quan nghe như sấm rền bên tai, “Việc ai làm, người đẩy chịu, sự tình không liên quan gì đến y.”

“Ha.. ha... Nói hay lắm!” Vân Hoán cười nhạt, mở miệng chế giễu: “Việc ai làm người đẩy chịu, sự tình cũng không liên quan đến sự phụ ta!”

“...” Chẳng ngờ đến ở tình thế như vậy vẫn bị lấn lướt, Tương trầm mặc một lúc.

Thế nhưng sau khoảnh khắc ấy, y thị bật cười lớn. Nữ tử giao nhân cầm kiếm nhảy lui về sau: “Muốn dùng Phi Liêm để uy hiếp ta à? Nằm mơ! Y là gì? Cùng một giuộc rợ Bằng... Chó không cắn người vẫn là chó thôi!”

Trong lúc cười lớn, Tương bất ngờ bật kiếm một đường, buột Vân Hoán phải lùi lại ba trượng, ánh mắt lạnh lùng: “Vân thiếu tướng, ta cảnh cáo người: bất kể là dùng những người mục dân hay người tự điều phái quân đội đi tìm Như Ý Châu, nếu như trong vòng một tháng người không hoàn trả Như Ý Châu của Thần Long cho giao nhân chúng ta, người hãy đợi xem thi thể sự phụ người rữa nát trong Cổ mộ nhé!”

“Dù cho sự phụ ta có giải được độc tố, tối đa cũng chỉ sống thêm ba tháng, người đừng mong uy hiếp ta!” Vân Hoán lãnh đạm chỉ tay, thanh âm được dẫn xuống mức nhỏ nhẹ nhất có thể, “Người giao ra thuốc giải, ta sẽ để người đi, tuyệt đối không liên lụy gì đến thiếu tướng Phi Liêm.”

“Cái gì?” Tương lùi lại đến bên bức tường thạch mộ, vừa ngẩng đầu trông vào khung cửa sổ ấy, đã ngoảnh lại nhìn thiếu tướng đế quốc Thương Lưu đứng bên cạnh ra chiều rất thú vị, khóe miệng để lộ một nụ cười, “Nghe ra thì rất hợp lí, nếu như không phải ta đã may mắn trông thấy tất cả, có lẽ ta đã chấp nhận cái điều kiện ‘công bằng’ này!”

“Trông thấy gì?” Sắc mặt Vân Hoán có phần thay đổi, hỏi vặn lại, “Nhìn thấy điều gì?”

Nụ cười nơi khóe miệng Tương càng thêm sâu thẳm, hòa lẫn với bao loại biểu tình, trở nên không thể nhìn thấu, thanh âm bỗng nhiên nhỏ lại, gần như thì thầm: “Ta nhìn thấy ngươi đã hôn y thị... Những lúc y thị chưa tỉnh lại, ngươi đều không cầm lòng được hôn lên ngón tay và mái tóc y thị. Ta nói đúng chứ? Ánh mắt ngươi khi đó mới say đắm và thống khổ làm sao, ha ha. Không thể tưởng tượng nổi... Ta đã nhìn thấy tất cả!”

“Câm mồm!” Đường như bị kiếm sắt đâm xuyên tim, sắc mặt Vân Hoán trong chớp mắt đã trở nên trắng bệch, “Câm mồm! Câm mồm!”

“Hắc hắc hắc hắc... Đã chịu không nổi rồi sao?”. Chiến sĩ Phục Quốc quân bật cười lớn, giọng điệu thâm thì quỷ dị, “Nếu như ta nói với ngươi, kỳ thực sư phụ ngươi cũng biết thì sao? Y thị kỳ thực biết rất rõ. Lần đầu ta rõ ràng nhìn thấy y thị mở mắt ra! Nhưng y thị không lên tiếng. Ngay sau khi bị trúng độc cũng chẳng hề lên tiếng. Ta còn tưởng khi đó có thể gây hiểu lầm khiến sư đồ các ngươi tàn sát lẫn nhau. Đáng tiếc... Cũng không rõ khoảnh khắc sau cùng ấy trong lòng y thị cảm thấy thế nào...”

Thanh âm tựa hồ thâm thì bỗng nhiên im bật, vẻ thích thú trong ánh mắt chợt đông lại, Tương bất ngờ đổi thái độ, cất cao giọng, lạnh lùng và sắc bén: “Vân thiếu tướng, đừng phủ nhận y thị chính là người người yêu nhất trên thế gian này! Chỉ cần có một tia hy vọng, dù chỉ để y thị sống thêm một ngày, ngươi nhất định cũng phải giành lấy!”

Chiến sĩ giao nhân cầm kiếm tung người nhảy lên, tay bám vào thành cửa sổ: “Ta ở trong cổ mộ, đợi ngươi mang Như Ý châu đến. Độc tính đã bắt đầu phát tác, nếu như không nhanh chóng giải độc, cơ thể rất có khả năng bị thối rữa. Phải khẩn trương đây, thiếu tướng ạ!”

Trên đồng hoang cát vàng bay mịt mù, tất cả đã trở về với sự tĩnh lặng ban đầu.

Vân Hoán có vẻ sững sờ, ngẩng đầu lên, nhìn thềm đá cổ mộ trước mặt rải đầy hoa quả cống phẩm mà những người mục dân ấy dâng lên, xanh xanh, đỏ đỏ. Cánh cửa đá dày nặng đã ngăn cách mọi thứ. Cao cao trên tường đá kiên cố, khung cửa sổ nhỏ nhỏ đỏ như con mắt đen lay láy đang chăm chú quan sát y, sâu thẳm thẳm.

Mười lăm năm trước, sau khi thoát khỏi hầm ngầm ấy, y chưa hề cảm thấy tuyệt vọng như lúc này. Trong khoảnh khắc cái chết đến, y hiểu rõ không một tộc nhân hay địch nhân nào đến cứu y, giữa trời đất này, y chỉ cô độc một mình, không mong nhận được sự giúp đỡ nào. Cũng như hiện nay sự sợ hãi cùng tăm tối áp đến nhấn chìm tâm trí, y biết rõ bản thân sắp mất đi cứu cánh sau cùng.

Chán nản, tuyệt vọng, y nện tay vào vách đá, trong khoảnh khắc này, bao tình cảm vẫn luôn miễn cưỡng đè nén trong lòng cuối cùng đã hoàn toàn sụp đổ...

8. Yên Diệt

Đã nửa đêm, song bên ngoài thần điện, các thị nữ trên Quan Tinh đài ai nấy cũng đứng nghiêm trang, sắc mặt khấn trương, không có vẻ gì ngái ngủ. Mấy ngày trước, Diễm Thánh nữ đột nhiên bị ép uống Tủy Trần Duyên, trục xuất khỏi thần điện, tổng ra khỏi Già Lam bạch tháp, vĩnh viễn không được quay lại dù chỉ nửa bước. Xảy ra biến cố lớn như vậy, song hết thảy thị nữ đều im như thóc. Không ai biết được Trí Giả đại nhân ẩn mình sau lớp lớp rèm che ấy vì lý do gì lại đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, giận cá chém thớt, trút lên đầu người khác.

Một thị nữ hơn tuổi trung niên một ít, mơ hồ nhớ được tình huống tương tự vào hai mươi năm trước: cũng chỉ trong một đêm, tiền nhiệm Thánh nữ Vu Chân không biết vì sao bị hạch tội, thiên nhan thịnh nộ, nổi trận lôi đình, “Chân” tộc hiển hách đứng đầu Thập Vu phải nhận bản án diệt tộc!

Về sau, để đô mang máng có lời đồn đại, nói kịch biến lần đó kỳ thực là do cuộc độ sức không khoan nhượng giữa Quốc Vụ đại thần Vu Lăng và Nguyên soái Vu Bành gây ra - vì khoản thời gian đó gia tộc Vu Chân là chiếc gai trong mắt của Quốc Vụ đại thần; nhưng Vu Chân thân làm thánh nữ, ngày ngày có thể phục thị

bên mình Trí Giả đại nhân, có ảnh hưởng rất lớn. Do đó, Vu Lăng dùng trăm mưu nghìn kế khiến Vu Chân chọc giận Trí Giả, dẫn đến bị diệt môn.

Thế nhưng, đối với các thị nữ trong thần điện trên cao vạn trượng, xa cách đế đô mà nói, những lời đồn đại đó chỉ là chuyện hư vô. Họ chỉ nhớ Vu Chân thánh nữ cao cao tại thượng trước kia, chỉ trong khoảnh khắc đã bị tước đoạt mọi thứ, từ tột đỉnh vinh hoa rơi thẳng xuống vực sâu ngàn trượng. Thứ quyền lực sinh sát đó khiến các thị nữ thân cận nhất cũng cảm như hèn, không dám dị nghị nửa lời.

Giờ đây, Trí Giả đại nhân lại nổi giận. Nhưng vài ngày trước, tất cả các thị nữ đều thấy Vu Chân Vân Chúc mở toang cánh cửa nặng nề, tiến vào thần điện - Chưa một ai dám tự tiện bước vào điện đường khi chưa được Trí Giả tuyên triệu.

Không biết nàng ta sẽ phải gặp phải hậu quả gì. Từ đầu chí cuối chẳng ai biết người luôn ẩn mình nơi thâm sâu nhất trong thần điện, dưới lớp lớp rèm che, tầng tầng cửa lớn - vị Trí Giả đại nhân chưa từng xuất hiện đó vì sao nổi giận? Và điều gì lại là kỳ hựu, không thể xúc phạm của ngài?

Trăm năm trước, Bạng tộc bị trục xuất khỏi Vân Hoang, lưu lạc nơi hải ngoại được vị khách thần bí lãnh đạo, không quá hai mươi năm đã trở về chốn cũ, đoạt lấy thiên hạ. Trăm năm trở lại đây, con người trong thần điện này luôn đứng sau chi phối đế quốc, một câu, một chữ cũng đủ khiến trời nghiêng đất lệch. Dù thập đại môn phiệt không ngừng đối chọi với nhau, cũng chỉ là tranh đoạt chút quyền uy thừa thải.

Thế nhưng trăm năm nay, từ trên đỉnh cao vạn trượng trông xuống Vân Hoang đại địa, vị Trí Giả trong mặt thất thâm sâu đối mặt với bức tường ấy truyền ra không quá năm mệnh lệnh. Y cũng chưa hề biểu lộ ham muốn chi phối đế quốc rộng lớn này, chỉ như một kẻ bàng quan, để mặc cho Thập Vu xử lý việc quốc sự. Trước nay không một ai biết được ý nghĩ trong lòng y, càng không một ai dám đến can vãn quyết định của y - ngay cả Thập Vu vẫn luôn theo y từ khi khai quốc.

Trong làn gió lạnh lẽo buổi nửa đêm, tất cả thị nữ lặng lẽ đứng hầu, thấp thỏm không yên, không rõ mấy ngày vừa qua, Vu Chân Vân Chúc có phải đã cùng chung số mệnh với muội muội Vân Diễm rồi chăng?

Nơi mật thất thâm sâu nhất vốn không có chút ánh sáng nào. Đối với Trí Giả mà nói, thủy, hỏa, phong, thổ cùng những thứ khác có tồn tại hay không cũng chẳng có gì khác biệt.

Song Vân Chúc lại chẳng thấy gì cả. Khi đẩy cửa bước vào, đến trước mặt Trí Giả đại nhân, trước mắt Vân Chúc chỉ có màn đêm đen kịt. Nhưng nàng biết, trong màn đêm đó, vẫn có người đang nhìn mình, ánh mắt như vực sâu thăm thẳm. Ánh mắt đó đủ khiến kẻ có lòng can đảm nhất, có chánh khí nhất cũng phải rợn người, chân nàng như bị đóng đinh trên mặt đất.

Ngón tay không ngừng run lên bần bật, nàng cuối cùng cũng đủ can đảm mở miệng, muốn nói điều gì đó, song trong sát na ấy lại phát hiện mình đã mất tiếng.

“Thật ngu xuẩn...” giọng nói trong bóng tối chợt vang lên, cứng nhắc không chút biến hóa, chỉ có Thánh nữ từng nghe huấn đạo mới có thể hiểu được ý nghĩa tiếng nói cổ quái đó. “Chẳng có ai cảm lạnh suốt mười năm mà còn nói được.”

“Ách...” Vân Chúc cố gắng há miệng, định biểu đạt ý nguyện cấp thiết của mình, song cuộc sống câm lặng mười năm không nói một lời đã âm thầm tước đoạt đi tiếng nói của nàng, khiến lúc này đây nàng không thể nói được nữa. Bất kể lo sợ, kinh hoàng ra sao, nàng cũng không cách nào thốt nên lời. Nhưng chỉ gắng gượng kháng cự trong chốc lát, khi nhận ra mình thậm chí cũng không còn sức mở miệng, Vu Chân đã quy xuống trong bóng tối, hai tay bắt chéo, nắm chặt lấy đôi vai, dập đầu xuống nền điện.

Không cần tới ngôn ngữ, Trí Giả đại nhân cũng biết được suy nghĩ trong lòng người - sau khoảnh khắc đó, nàng mới hiểu ra điều này.

“Ta biết điều gì khiến người kinh hoàng như thế.” Trong bóng tối, thanh âm cổ quái đó lại vang lên, không chút biểu cảm. “Người bất chấp lệnh cấm, đồn dao chạy tới trước mặt ta, chỉ để cầu xin cho tính mệnh đệ người - vì người biết y sắp gặp phải bất trắc.”

“A...” Vu Chân áp trán xuống nền điện lạnh lẽo, không dám ngẩng lên, chỉ có thể dùng âm thanh cụt lủn đó bày tỏ sự khẩn thiết của mình.

“Nhân tâm thật là một thứ rất kỳ diệu....Sức mạnh trên núi Không Tịch cường đại như thế, cho dù là Thập Vu cũng không cách nào dùng Thủy Kính mà dò xét được mọi thứ trên đó. Người lại chưa từng học thuật pháp, càng không thể biết được bất cứ tin tức gì từ Tây Vực xa xôi. ” Tiếng nói trong bóng tối chợt có chút cảm khái, chậm chậm nói ra những lời đó, “Nhưng chỉ nhờ huyết mạch tương thông, lại cảm ứng được ư?”

“A, a!” Nghe thấy những lời đó, Vân Chúc càng xác thực suy đoán bất tường của mình, chỉ biết dùng sức khấu đầu trong bóng tối - thứ trực giác chẳng lành đó, mười lăm năm trước nàng từng ném qua, sau đó qua những người nhà trở về đế đô, mới biết khi đây đệ đệ bị giam trong một hầm ngầm đâu đó giữa sa mạc Bắc Cổ Nhĩ đã đặt một chân vào quan tài.

Dự cảm chẳng lành giống như lần đẩy lại một lần nữa như sấm sét giáng xuống đầu nàng, khiến nàng bất chấp tất cả xông thẳng vào đây.

“Hôm trước, ta trực xuất muội muội người ra khỏi bạch tháp, người cũng chẳng thỉnh cầu ta như thế này.” Ngữ điệu của Trí Giả lại trở nên cứng nhắc, vô cảm, giống như tiếng nói phát ra từ một cái máy cổ quái, “Người coi trọng Vân Hoán hơn Vân Diễm à?”

“...” Thân mình Vu Chân run lên, không đáp.

“Khỏi phải nói với ta đó là Vân Diễm tự làm tự chịu. Toàn là dối trá. Tuy nhiên, y thị quả thật muốn nhúng tay vào những việc không nên nhìn thấy, càng không nên can thiệp - Cũng giống như nha đầu Vu Chân không biết điều hai mươi năm trước.” Trong bóng đêm, tấm màn không có gió lay chợt nhích động, phơ phơ phát phát lướt qua thân mình nàng, giọng nói ấy vẫn nhẹ bồng như không khí, “Ta biết trong lòng người rất vui mừng... người cảm thấy Vân Diễm bị trực xuất như thế, ngược lại là một điều rất tốt phải không? Người hy vọng thị có thể sớm rời khỏi bạch tháp, sống yên ổn ở đế đô, không giống như người phải ở bên cạnh ta thế này đúng không?”

“...” Ngón tay bỗng lạnh buốt đi, Vân Chúc không dám đáp lời, càng không dám phủ nhận, cổ nén run rẩy, thân mình cứng đờ, bất động quỳ rạp trên sàn. Trán nàng tỳ vào nền đá lạnh lẽo, dường như cũng lạnh cứng đi - nàng hiểu rõ Trí Giả đại nhân có thể thấy rõ vạn vật... kể cả ý nghĩ. Song nàng không cách nào ngăn mình không nhớ đến muội muội vừa bị xóa bỏ ký ức, đuổi xuống đế đô dưới kia và thiếu tướng đệ đệ đang ở Tây Vực xa xôi.

“Người đem cả cuộc đời mình ra hiến tế, chỉ cầu cho đệ muội không phải chịu khổ... đúng là có chút giống với người đấy.” Giọng nói của Trí Giả lần đầu tiên có chút biểu cảm, chỉ không rõ đó là tình cảm gì, “Năm hai mươi tuổi người lên bạch tháp cao vạn trượng này, đến nay đã mười hai năm - vô luận thấy gì cũng giữ im lặng, chưa từng nói một câu. Người canh giữ suốt mười hai năm, rất trung thành. Thánh nữ tiền nhiệm cũng chẳng được như người. Chỉ có muội muội người là quá tự tin, luôn tự cho mình đúng - trước mặt ta, y thị vẫn dám tự cho là đúng. Đệ đệ người là một nhân tài, ở Tây Vực, y đang phải trải qua thời điểm gian nan nhất trong đời.”

“A?” Vân Chúc giật mình, không nín nổi ngẩng đầu lên, trong mắt ánh lên nỗi khẩn cầu.

“Ta rất muốn xem y sẽ ra sao.” Tiếng nói trong bóng đêm vẫn đều đều, không chút âm sắc, “Nhưng ta không cứu y đâu.... cũng không một ai cứu nổi y. Ta đáp ứng người: nếu như lần này y từ Tây Vực tự mình trở về được, khi về tới Già Lam thành, ta sẽ phá lệ giúp y một lần.”

Không đợi Vu Chân trả lời, giọng nói của Trí Giả trong bóng tối chợt thoáng chút ảm áp: “Vân Chúc, mặt trời đằng sau Mộ Sĩ Tháp Cách đã mọc lên rồi. Người xem, Già Lam bạch tháp mỹ lệ biết bao. Giống như trung tâm trời đất vậy.”

Vu Chân kinh ngạc ngẩng đầu lên, bầu trời phía bên ngoài chín tầng cửa lớn vẫn còn tăm tối, song nàng biết, Trí Giả có thể nhìn thấy mọi thứ.

“Xưa kia, lâu lắm rồi, ta từng trông thấy mảnh đất này, đối với một người mà nói...” thanh âm cổ quái trong màn đêm lại tiếp tục vang lên. Đã bao năm chưa từng nghe nói nhiều đến thế, Vu Chân chỉ đành im hơi

lặng tiếng lắng nghe vị Trí Giả được coi như “Thần” này trầm giọng kể lại, “Ánh dương rọi tới tắc đất nào, tắc đất đó thuộc về ta, song ta cũng chỉ giữ được chúng cho tới khi ánh sao cuối cùng sa xuống...”

Ngữ khí đó khiến Vu Chân nín thin, âm thầm hít vào một hơi, không dám ngẩng lên. Nàng chẳng phải Thập Vu vẫn theo bên mình đại nhân từ thời khai quốc, chỉ nghe ngóng được truyền thuyết về vị thần đã dẫn dắt những lưu dân lên đèo ôm bè giữa biển khơi trở về được đất liền, cùng vô số lời thêu dệt về trận chiến Liệt Kính còn ghi dấu khí phách oai hùng bao trùm thiên hạ, thâm tóm càn khôn của Trí Giả đại nhân.

Tuy nói vì gia tộc nhưng đời này được phục thị bên mình Trí Giả đại nhân vẫn là niềm vinh dự cao nhất mà nàng mơ ước.

“Chỉ người đó mới dám nói với ta: ‘Nếu như tất cả các vì sao đều sa xuống hết, trên mảnh đất này còn lại gì?’ ” Thế nhưng, sau khi thốt ra câu nói lãnh ngạo đường đó, giọng nói trong bóng tối chợt trầm xuống như than thở: “Vân Chúc, người nói xem, nếu tinh tú sa xuống hết, trên mặt đất còn lại gì? Cho nên, dù ta đáp ứng nguyện vọng của người, dành cho đệ đệ người tất cả mọi thứ, nhưng nếu y không thể trở về nhận lấy thì còn tác dụng gì nữa?”

1 xích = 1/3 m

Nam Chiêu phồng mang trợn mắt nhai miếng thịt bò, nhưng làm cách nào cũng không thể nhai nát. Lại đổi sang dùng lực hàm bên phải vẫn không xong. Trong lòng y càng lúc càng giận, bèn nuốt trọng, lập tức bị nghẹn đến nổi hai mắt trợn ngược lên.

“Xú bà nương.” Nam Chiêu chợt nhảy dựng, lớn tiếng mắng, “Nàng hầm thịt bò kiểu gì thế này!”

“Sao chứ, ngồi không đợi cơm mà còn dám mắng người à? Con bò này da dày thịt cứng, có giỏi thì chàng quay về để đồ mà ăn cao lương mỹ vị đi!” Dưới nhà lập tức vọng lên tiếng thê tử cãi lại, không chút nhường nhịn, Tổ Cầm tay vung vẩy muôi đi ra, lông mày dựng ngược lên - cũng chẳng chút e dè, vừa cãi đã khơi ngay nỗi đau âm ỉ bao năm nay của trượng phu.

Quả nhiên cũng như ngày trước, vừa đề cập đến chuyện đó Nam Chiêu liền im lặng.

“Ta nói chàng khá lên một chút có được không? Ta theo chàng tới chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi này trông coi đám rợ cát cũng đành, nhưng chẳng lẽ chàng muốn con chúng ta lớn lên cũng thành tiểu rợ cát hay sao?” Ở lại Tây Vực đã lâu, tiểu thư Tổ Cầm trầm tĩnh nhả nhận đã trở nên nóng nảy bộp chộp, “Lần này khó khăn lắm mới có quý khách để đồ tới Không Tịch thành, chàng xem Tuyên lão tứ sớm đã xum xoe nịnh bợ rồi, còn chàng thì sao? Ta nói chàng mời người ta tới phủ dùng cơm cũng không nên thân! Còn nói là bạn đồng môn của chàng.... Cha mẹ đều già yếu cả rồi, một mình ở Già Lam thành đơn đơn chiếc chiếc, không người chăm sóc, chàng thật là...”

“Câm miệng!” Nam Chiêu đang im lặng chợt quát lớn, hất tung cả chiếc bàn, nước canh văng tung tóe, “Nàng biết cái gì!”

Chiếc muôi đang vung lên dừng phất lại, tướng quân phu nhân sững sờ - từ ngày theo chồng ra biên ải xa xôi, bao năm nay nàng chưa từng thấy Nam Chiêu giận dữ thế này. Nàng Tổ Cầm vốn ngang ngược đánh đá lúc này chợt dịu xuống, cũng không cãi lại trượng phu, chỉ xoa xoa hai tay vào nhau, nhỏ giọng, “Là chuyện gì thế? Chàng lo lắng chuyện quân doanh bị tập kích ban đêm hôm trước à? Hay là quý khách từ để đồ tới kia mang đến tin gì xấu?”

“Không có gì.” Nam Chiêu thở dài, không dám nói với thê tử việc người nhà ở để đồ hiện đã bị Vu Bành nguyên soái giam lỏng, chỉ đành ôm lấy ưu phiền, ruột ruột như tơ vò, “Nàng về chăm bọn trẻ, ta tới chỗ Vân thiếu tướng xem xem.”

“Chàng bớt nóng nảy một chút, đừng làm quý khách để đồ mất vui.” Trong lòng Tổ Cầm chợt thấy bất an, vốn hiểu rõ tính tình trượng phu, nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ lấy khăn tay giúp Nam Chiêu lau khô chỗ nước canh bắn lên chiến bào. “Nếu tiện thì mời Vân thiếu tướng ấy tới nhà ta dùng cơm, chàng trước giờ không khéo ăn nói, để thiếp khẩn cầu ông ta cho. Được không?”

“Ừm.” Nam Chiêu gật bừa, nhớ lại hôm trước Vân Hoán bỗng một thân một mình đến Không Tịch thành. Cũng có phần kinh ngạc - vốn chẳng phải y nói ở tạm ngoài thành sao, tự dưng lại đổi ý? Gã Vân Hoán đấy, tuyệt không phải người dễ thay đổi quyết định.

Đêm trước trong quân doanh có loạn, nghe nói đám rợ cát lai lịch bắt mình lại đột nhập vào thành tập kích quân đội, còn định xông vào đại lao giam giữ tù nhân. Song vừa tới Không Tịch thành, Vân Hóan đã thấu tóm toàn bộ quyền hành trong quân, cũng không cho kẻ vốn dĩ là tướng quân như y can dự nửa phần - Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Đám rợ cát đó điên hết rồi sao? Lại dám chọc vào quân đồn trú của đế quốc?

“Ta đi đây.” Nam Chiêu gỡ tay thê tử ra, vội vàng vàng nắm lấy bội kiếm đi ra cửa, xoay mình nhảy lên ngựa.

Thành Không Tịch được xây tựa vào dãy núi Không Tịch, trông ra khắp đại mạc mênh mông. Lúc này bên ngoài nhà nhà đều đã đổ đèn, chỉ riêng biệt viện lưng chừng núi giành cho quý khách để đô nghỉ ngơi vẫn tối mịt.

Vân Hóan không ở đây sao?

Trong lòng hơi rúng động, Nam Chiêu dừng lại trước biệt viện, tung mình xuống ngựa, ném dây cương vào tay binh sĩ tùy tùng. Nhưng toan tiến vào đã bị binh sĩ gác cổng chặn lại.

“Sao?” Tướng quân cau mày quát hỏi đám thuộc hạ của mình.

“Tướng quân, Vân thiếu tướng có lệnh, trừ phi việc ngài phân phó có tiến triển, bằng không bất kể là ai cũng không được vào quấy nhiễu.” Về mặt đám binh sĩ đây bối rối, song vẫn chắn giữa cổng, không chịu nhường bước. “Mới rồi Tuyên phó tướng đến cũng không được vào.”

“Thiếu tướng đang tra xét chuyện đám sa man nửa đêm hôm qua bí mật tập kích đại lao à?” Bị chính thuộc cấp chặn lại thế này, sắc mặt Nam Chiêu đầy khó xử, song không chịu quay về, đứng đó thuận miệng hỏi vài câu, khơi lại chủ đề vừa nãy. “Tuyên lão tứ tới à? Có chuyện gì thế?”

“Vâng, có lẽ là điều tra việc đó...” Đám binh sĩ canh cổng thoáng nghi ngại, sau phút dè dặt bèn nói thật, “Phó tướng đem một ít rượu ngon, lễ vật cùng mấy cô gái trong doanh tới, nói là lễ vật văn an, kính dâng thiếu tướng để tẩy trần.”

“Hừ.” Nhớ tới mấy lời chê trách của Tổ Cầm khi nãy, Nam Chiêu thầm nhủ quả nhiên phu nhân dự liệu chẳng sai, Tuyên lão tứ ra tay nhanh thật, chỉ tiếc không hiểu rõ tính tình Vân Hoán, khó trách vừa thò tay ra đã đụng phải đinh. Trong lòng còn đang ngẫm nghĩ, ngoài miệng đã hỏi: “Thiếu tướng cũng không tiếp y à?”

“Chỉ nhận mấy vò rượu, ngoài ra đều đem trả lại cả, cũng không cho phó tướng vào cửa.” Binh sĩ trả lời.

Song câu trả lời này càng khiến Nam Chiêu kinh ngạc - học cùng nhau bao năm như thế, y biết rõ Vân Hóan không biết uống rượu. Trước đây mỗi lần đám thanh niên trong Giảng Võ đường tụ tập, không thể thiếu chuyện say rượu tìm vui. Gã Vân Hóan một giọt cũng không nhấp đấy lần nào cũng bị cả đám chế giễu. Khi bị bức ép quá đáng, y liền trở mặt. Nam Chiêu và Vân Hóan gần gũi với nhau, cũng biết y vì điều này mà buồn bã, - nói cho cùng, để điều đình, xã giao vẫn cần đến rượu. Có một hôm, y thấy Vân Hóan tập uống rượu, song mới gắng gượng uống được một chén liền nôn thốc nôn tháo - Y mới thấy đã ngẩn tò te: kẻ xuất chúng hơn người đó, gã đồng môn đường như chẳng việc gì không biết đó, lại thật sự không uống nổi một chén rượu!?

“Thiếu tướng ...uống rượu ở trong sao?” Nam Chiêu kinh ngạc buột miệng hỏi lại.

“Chắc thế ạ” Đám binh sĩ không hiểu vì sao tướng quân lại ngạc nhiên đến thế, quay đầu nhìn vào trong căn phòng tối om om, “Thuộc hạ ở bên ngoài nghe rõ tiếng mấy vò rượu rỗng bị đập vỡ cả.”

“Làm gì thế!” Nam Chiêu không nhin nổi nữa, đẩy cửa xông vào, bắt chập đám binh sĩ ngăn cản.

Biệt viện mênh mông như vậy lại không có lấy một ngọn đèn, đám người được sai tới phục thị thiếu tướng đều bị đuổi ra, hoang vu vắng lặng.

Tiếng bước chân Nam Chiêu vang vang trên dãy hành lang, dọc đường thấp lên ngọn đèn lồng. Gió đưa lại hơi rượu nồng nặc, khiến y không khỏi cau mày, lại thêm phần bồn chồn lo lắng - song, thân phận và địa vị của hai người lúc này lại khiến y ngập ngừng trong thoáng chốc.

“Con bà người... say đến mức này rồi.” Hơi rượu nồng nặc xộc đến, Nam Chiêu lảo đảo, đẩy nhẹ cửa.

“Tra xét tới đâu rồi?” Người bên trong nghe thấy động tĩnh, lạnh lùng hỏi, không có vẻ gì say rượu cả.

Song ánh mắt sắc lạnh như dao lóe lên bên trong, chớp mắt đã nhận ra người đến tuyệt không phải là đám binh sĩ ban ngày vừa đuổi ra. Nhanh như chớp, bạch quang lấp lánh rạch tan bóng tối, đâm thẳng vào ngực y! Tướng quân Trần Dĩ quân đoàn trong lúc hoảng hốt chẳng kịp rút kiếm, bội kiếm chắn ngang trước ngực, chuôi kiếm trở thành vật cản, nhưng chớp mắt đã bị vỡ vụn. Đường sáng trắng vừa lóe lên đầy sau khi chém nát bội kiếm của y đã tiếp tục đâm thẳng vào ngực y, đục vào áo giáp trước ngực, vang lên một tiếng “keng”.

“Là người? Người tới làm gì?” Trong bóng tối, kiếm quang vụt tắt, giọng nói lạnh lùng cất lên.

Tuy đối phương đã thu lực lại trong sát na cuối cùng, song Nam Chiêu vẫn bị đánh bật về sau hơn một trượng, tấm lưng nặng nề va vào vách tường. Y sau khi bị công kích lập tức rút kiếm, nhưng lại phát hiện ra đã muộn màng. Thứ thất bại đột nhiên ập đến này khiến y hậm hực tra kiếm vào vỏ, gằn giọng: “Nghe nói người uống rượu, sợ người say chết trong này.”

“A... say chết?” Trong bóng tối, giọng nói của Vân Hoán lạnh đến không thể lạnh hơn, cười nhạt giữa hơi rượu nồng nặc: “Suýt nữa thì kẻ chết lại là người!”

“Nếu người không kịp thu một kiếm này về, đó mới là người đã say khướt.” Nam Chiêu xoa xoa lên vùng ngực suýt chút bị đánh trúng, đứng thẳng dậy cười khỏ - vừa hơi động dậy, chỉ nghe thấy trong bóng tối vang lên một tràng leng ca leng keng, khôi giáp trước ngực bị xé toang ra rơi lả tả, lòng không nén nổi kinh hãi: trong khoảnh khắc có thể chắn nát thiết giáp lại không làm tổn thương đến thân thể, kiếm kỹ kinh người như thế, khi tốt nghiệp Giảng Võ đường, Vân Hoán cùng Phi Liêm giao thủ một trận, y đã từng thấy qua, song lần này nếm thử vẫn cảm thấy kỳ diệu không sao tưởng nổi. “Ta cứ tưởng kiếm kỹ của Phi Liêm là quân trung đệ nhất, không ngờ người vốn dĩ vẫn giấu giếm tuyệt kỹ, cuối cùng đến lúc tỉ thí khi tốt nghiệp mới hiển lộ thân thủ.”

“Phi Liêm.... Phi Liêm.” Cái tên người đồng môn ngày trước, nay nhắc đến lại như kim đâm vào thiếu tướng, Vân Hoán chợt gằn giọng cười khẩy, mang theo sát khí bức nhân, “Hắc hắc.”

“Nghe nói hiện giờ y được phái đến Trạch Quốc ở phương Nam rồi hả? Nơi đó gần đây rất lộn xộn” Nam Chiêu cau mày, không hiểu nổi vì sao Vân Hoán tự dừng lại nổi sát khí kinh người như thế, bèn khơi lại chuyện xưa, “Dường như có kẻ làm phản - nghe nói còn dính dáng tới Cao Thuần Chiêu tổng đốc, gây ra chuyện phiền phức lớn. Chắc vì vậy mà phái Phi Liêm tới đó.”

“Hừ.” Vân Hoán khề hừ một tiếng, cũng chẳng tỏ vẻ gì, gằn giọng, “Hy vọng y thuận lợi hồi kinh.”

Thái độ lạnh nhạt của y khiến Nam Chiêu ngấm ngầm kinh hãi.

“Ta không say, người có thể đi rồi. Ta đang đợi tin tức của đám người được phái đi.” Giọng nói của Vân Hoán trước sau vẫn lạnh băng, trong bóng tối ánh mắt y sắc bén như gươm dao, “Nam Chiêu tướng quân, lần sau nếu không có lệnh của ta, cấm tất cả tiến vào - nên biết, quân lệnh không phải chuyện đùa.”

Nam Chiêu không đáp, trong bóng tối chỉ liếc nhìn đồng liêu. Y cố không gây tiếng động, âm thầm quay mình bước ra cửa.

Đã nửa đêm, gió lạnh trên sa mạc lồng lộng thổi, dạt dầy lại nổi cơn quặn thắt khiến Vân Hoán phải hít mạnh một hơi. Từng cơn từng cơn đau như dao sắc đâm xuyên qua tạng phủ, cảm giác buồn nôn dâng lên nghẹn cổ. Y đặt tay lên chỗ dạ dày, cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Ngọn phong đăng ngoài hành lang phát phơ phơ phát, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Giữa bóng tối trong phòng, Vân Hoán toan đứng dậy, lại gạt đổ mấy vò rượu rỗng trên án, tiếng rơi vỡ loảng xoảng còn vang vang mãi trong đêm. Hơi rượu nồng nặc xộc lên khiến y chóiang váng, bao nhiêu rượu vừa uống đều nôn cả ra, dạ dày trống rỗng càng không nhịn nổi, liên tục ọe khan.

Trong chớp mắt, cảm giác tinh thần và thân thể đều rã rời, y kiệt sức đổ gục xuống ghế, bất động hồi lâu, bỗng bật cười trong đêm - thật nực cười... tự dừng lại học theo bọn họ, định mượn rượu giải sầu, song lại chẳng cách nào thư thái được. Càng uống càng tỉnh táo, như đao cùn liên tục giày vò từng sợi từng sợi thần kinh của y, không ngừng nhắc y nhớ tới cục diện tàn khốc mà mình buộc phải đối mặt.

“Sao rồi?” Nam Chiêu khi này mới đi ra bỗng trở lại, nghe thấy tiếng cười kỳ quái trong đêm chợt giật nảy người, chén thuốc cầm trên tay suýt nữa rơi xuống đất, “Người không sao chứ? Ở đây một mình, sao lại cười...?”

“Người quay lại làm gì?” Thân thể đang rã rời mệt mỏi, song thần trí Vân Hoán trái lại càng tỉnh minh mẫn tuệ, chỉ hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên, trong giọng điệu lại thấp thoáng thái độ thù địch.

“Đến đưa người chén canh gừng thôi.” Nam Chiêu chừng như không để ý, đặt chén thuốc xuống, “Người uống rượu sẽ bị đau dạ dày.”

“...” Hiển nhiên có chút bất ngờ, Vân Hoán im lặng không đáp.

“Đừng thấp đèn!” Trong phòng hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có tiếng những hạt cát rỉ rả nhỏ xuống trong chiếc đồng hồ cát. Song, chừng như đoán được ý đối phương qua từng cử chỉ, Vân Hoán bất ngờ lên tiếng ngăn cản, giọng điệu khiến Nam Chiêu cũng phải giật mình sững lại, không dám sơ suất: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Trong bóng tối, khóe môi khẽ khẽ nhếch lên một ít: “Đừng thấp đèn, ta bây giờ trông rất nhếch nhác.”

“Được thôi, thật là...” Nam Chiêu quả thực không lường nổi tính khí của vị thiếu tướng đế đô này, dò dẫm đặt chén thuốc lên bàn, “Mau uống ngay lúc nóng đi - lần đó người miễn cưỡng uống rượu, thật đã dọa chúng ta chết khiếp.”

“Phải rồi.” Vân Hoán quờ tay với chén thuốc nóng hổi, cũng chưa vội cầm lên, nhẹ giọng, “Ta luôn tự phụ việc gì mình cũng làm được, kết quả là lần đó say khướt cả ngày, còn xui xẻo bị giáo quan kiểm tra... nếu không có các người che đậy giùm cho, chỉ sợ ta học được nửa chừng đã bị đuổi khỏi Giảng Võ đường rồi.”

Giọng nói càng về sau càng nhỏ dần, cuối cùng im bặt.

Nam Chiêu hiển nhiên không ngờ Vân Hoán còn nhớ chuyện khi xưa, y xoa tay cười, “Đúng đó, tiểu tử nhà người ngang nhiên dám uống rượu trong doanh trại. Mọi người cũng không dám đi mời thầy thuốc trong quân, cuối cùng may nhờ Phi Liêm nửa đêm trèo tường ra ngoài mua thuốc cho người... Đừng thấy y thường ngày lễ mễ chậm chạp, công phu khinh công của y ngay giáo quan cũng không đuổi kịp, trước khi trời sáng đã chạy đôn chạy đáo hơn trăm dặm đường đem thuốc về, chẳng hề bỏ lỡ buổi thao luyện sớm.”

“...” Chén thuốc đã đưa lên miệng chợt khựng lại, Vân Hoán trầm mặc hồi lâu không nói gì.

“Sao thế?” Nam Chiêu trong bóng tối cũng nhận ra, buột miệng hỏi.

“Choang” một tiếng, chén thuốc rơi xuống đất vỡ tan tành. Không đợi Nam Chiêu mở miệng hỏi, Vân Hoán ném chén thuốc đi, trong bóng tối bất ngờ bật dậy, vung tay gạt hết đồng hồ nhắm trên bàn xuống đất, thấp cây nền mỡ bò trên bàn lên.

“Nam Chiêu, người lại đây xem xem, trên bản đồ bố phòng này vị trí mấy quan ải đã đánh dấu chính xác chưa?” Dưới ánh nến leo lét, Nam Chiêu chỉ thấy Vân Hoán cúi xuống rút ra một tấm đại đồ, ngón tay chỉ xuống những điểm trọng yếu đánh dấu chi chút, ánh mắt chợt trở nên lạnh lùng trầm tĩnh lạ kỳ, mặt không đổi sắc, “Quanh Không Tịch thành tổng cộng có ba nhánh đường quan đạo, lại thêm bao nhiêu tiểu đạo các loại, lều trại của đám mục dân nằm ở phía Đông Nam... người thấy nếu trấn giữ tại nơi này, có thể khống chế được tất cả các ngã đường đến sa mạc không?”

“Để ta xem.” Nam Chiêu không nghĩ ngợi gì nhiều, tiến lại gần xem xét. Thoạt nhìn thoáng qua, y đã buột miệng thốt lên, “Trời ơi, đúng là tiểu tử người! Người mất bao lâu để bố trí thế này?” Nam Chiêu sững sờ ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đồng liêu - dưới ánh đèn, nhưng trang của đế quốc thiếu tướng ướt sũng rượu, đầu không đội kim khôi, mái tóc dài xổ ra quá nửa, xem ra chưa bao giờ nhếch nhác thậm hại như bây giờ. Song đôi mắt biếc màu băng tuyết lại lóe lên ánh lạnh lùng, sắc mặt chợt hiện lên vẻ nhợt nhạt nghiêm túc hiếm thấy.

“Dẫu sao mấy ngày nay cũng đang đợi tin tức, nhàn rồi vô sự.” Vân Hoán hờ hững trả lời, ngón tay gõ gõ lên địa đồ, “Ta đã coi qua hết đồng văn thư chuyển đến, bản đồ hành quân có gì không có gì ta đều ghi chú lại đây cả, cũng đã phân phối binh lực rồi. Người xem xem có phù hợp hay không. Nói cho cùng người làm tướng quân trấn thủ nơi này bao năm nay, hẳn phải hiểu rõ khu vực này hơn ta.”

Không hiểu sao, nghe giọng điệu lạnh nhạt bình thản như vậy, Nam Chiêu lại cảm thấy vị đồng liêu này hết như dây đàn căng hết cỡ, chỉ chờ đứt tung, có cảm giác nguy hiểm bất an, khó nói nên lời. Thứ cảm giác đó, từ xưa đến nay y chưa từng thấy ở người này, ngay cả trong phút cuối cùng Vân Hoán và Phi Liêm quyết đấu tại cuộc xuất khoa tỷ thí ở Giảng Võ Đường năm xưa.

“Con bà nó... cần gì phải xem xét nữa?” Bình tâm lại, nhìn tấm địa đồ tường tận trải ra trước mắt, Nam Chiêu than thở, “Hàng ngày ta vẫn tuần tra qua mấy tuyến đường này. Người coi hết bao nhiêu địa đồ da dê đó mới tổng hợp được tấm này à? Có mấy con đường là do đám mục dân trước đây khai mở ra trên đường đi tìm vùng nước trong cỏ biếc để cư trú. Gió cát sa mạc mạnh mẽ như thế, địa hình vẫn luôn biến đổi không ngừng, ta cũng không biết phải định vị thế nào.”

“Ta đã sai quân sĩ mai phục quanh vùng phụ cận mấy giao lộ đó rồi.” Ngón tay Vân Hoán gõ gõ xuống địa đồ, đôi mày kiếm nhíu lại, vô tình dụng lực đã đâm thủng một lỗ trên mặt bàn. “Chỉ là ta vẫn đang đợi tin tức - nếu mười lăm ngày nữa vẫn không tìm thấy gì thì không thể trông chờ mãi vào đám mục dân được, phải phải tất cả tướng sĩ ra ngoài đốc toàn lực tìm kiếm.”

“Tìm cái gì cơ?” Nam Chiêu ngẩn ngơ một thoáng, bỗng hiểu ra, thấp giọng hỏi, “Như Ý Châu?”

Vân Hoán chợt ngừng đầu quan sát y, ánh mắt liên tục biến đổi, nhếch môi cười nhạt, đoạn chậm chậm cúi đầu nhìn xuống địa đồ: “Chuyện cơ mật thể này Vu Lăng cũng nói với người à?”

“Không phải Vu Lăng đại nhân - bao năm nay lẫn lộn trên đại mạc, tai nghe tiếng quái vật hú gào, mắt thấy bọn chúng đi rồi lại đến giữa tầng không, tướng sĩ mục dân có thể không biết, còn ta chẳng lẽ không đoán được vài phần sao?” Nam Chiêu không nhận thấy lãnh ý trong giọng điệu của đồng liêu, vẫn một mực thành thật trả lời, “Khi còn ở Giảng Võ Đường, Vĩnh Úc giáo quan không phải đã nói cho chúng ta về Già Lâu La rồi sao?”

Vân Hoán cúi đầu nhìn tấm địa đồ, ánh mắt thoát biến đổi, rõ ràng đã nhớ ra người đó.

“Về sau Vĩnh Úc giáo quan đột nhiên rời khỏi Giảng Võ Đường, từ đó không xuất hiện nữa - chúng ta đều đoán là người bị phái tới Sa Chi quốc để thí nghiệm cho Già Lâu La bay. Còn mấy đồng liêu trong quân đội cũng một đi không trở lại.” Nam Chiêu than thở, lời lẽ đầy thương xót, “Mấy người đó, ai ai cũng là tinh anh cả... mấy tháng trước Không Tịch thành đột nhiên chấn động, miền cát vàng ở sâu tít dưới đại mạc bắn vút lên trời cao - mục dân đều nói là do sa ma xuất hiện, hoành hành tác ác. Nhưng ta chỉ e rằng đó là Già Lâu La xảy ra chuyện lần nữa. Song để đô đã có lệnh cấm những người không phận sự lai vãng gần chốn hoang mạc đó, ta cũng không tiện phải người qua đó tra xét.”

“Ba tháng trước, Trường Lộc tướng quân ở Thương Thiên bộ, thuộc Chinh Thiên quân đoàn tiến hành thử nghiệm Già Lâu La thất bại, rơi xuống tan tành trên sa mạc Bắc Cổ Nhĩ.” Việc đến nước này, Vân Hoán cũng không giấu giếm, lạnh nhạt nói, “Không như lần trước, mấy cổ Phong Chuẩn đi kèm với Già Lâu La đều bị hủy, không cách nào lấy lại được Như Ý Châu đem về Già Lam thành, bởi vì tấm Già Lâu La đã hoàn toàn mất tích - để đô hết sức chú trọng chuyện này.”

“Trường Lộc?” Rõ ràng cũng nhận ra vị tướng quân đó, ánh mắt Nam Chiêu lác đi, buột miệng, “Lại mất đi một người...”

“Người tiếp theo sẽ là ta.” Vân Hoán bỗng bật cười. Dưới ánh nền, nụ cười đó giống như ánh đao sắc lạnh vụt lóe lên. “Lần này ta phụng mệnh tới tìm cổ Già Lâu La và Như Ý Châu. Sau khi đem Như Ý Châu về kinh, sẽ phụ trách lần bay thử Già Lâu La kế tiếp.”

“Cái gì?” Nam Chiêu kinh hãi đứng phắt dậy, “Người tiếp nhận nhiệm vụ đó, khác nào tự tìm đường chết? Con bà nó, sao lần này người ngu thế!”

“Đó là mệnh lệnh, không thể chống lại.” Vân Hoán cuộn tấm địa đồ trên bàn lại, lạnh lùng, “Kỳ thực bề trên cũng nương nhẹ lắm rồi... trước kia ở Trạch Chi quốc ta đã thất thủ một lần, làm lỡ quân cơ, tội đáng bị xử tử, lần này là cơ hội cho ta lấy công chuộc tội đó.”

“Cái gì lấy công chuộc tội... rõ ràng là tự lao vào chỗ chết.” Nam Chiêu sững sờ, hồi lâu mới nói, “Người... người cũng từng thất thủ?”

“Ài, người tướng ta là ai chứ?” Vân Hoán cười, thu tấm địa đồ lại, vỗ vỗ vai Nam Chiêu, “Ta và người khi trước quả là éch ngồi đây giềng - Nam Chiêu, lần trước ta tới Trạch Chi quốc mới biết thật ra thế nào là kẻ mạnh.”

Nam Chiêu chợt thất kinh, ngược mắt nhìn đồng liêu - phải là nhân vật lợi hại đến thế nào mới được gã thiếu tướng dùng quán ba quân tán tụng bằng giọng điệu kính sợ như thế! Nhìn khắp Thương Lưu đế quốc này... chẳng lẽ còn có người như vậy sao?

Vân Hoán trầm mặc hồi lâu, trước mắt hiện lên gương mặt gã giao nhân khôi lỗi sư cùng sư huynh Tây Kinh - đám thế ngoại cao thủ đó đều tập hợp ở Đào Nguyên quận, thật ra muốn đẩy lên sóng to gió lớn gì?

Không biết cục diện bây giờ ở Trạch Quốc phía Đông ra sao rồi?

“Bẩm cáo thiếu tướng!” Đang lúc trầm mặc, bên ngoài chợt truyền tới tiếng chân gấp gáp của quân sĩ quỳ xuống phục mệnh ngoài cửa.

“Thứ đó... tìm thấy thứ đó rồi sao?” Trong chớp mắt, ánh mắt Vân Hoán vụt lóe lên như tuyết, lạnh lùng hỏi, đồng thời đẩy cửa bước ra, kéo gã quân sĩ trở về phục mệnh đứng lên, “Ban ngày sai người dẫn người tới bên ngoài cổ mộ, đã tìm thấy thứ đó chưa?”

“Bẩm, tìm... tìm thấy rồi...” Cả ngày bốn ba lặn lội, gã tiểu đội trưởng của quân đoàn Trấn Dã đã sức cùng lực kiệt, lúc này lại bị trưởng quan dọa cho giật nảy người lên, lắp ba lắp bắp đáp lời, “Thuộc hạ, thuộc hạ đã gói tất cả, tất cả mọi thứ đám rợ cát bỏ lại, đem về đây rồi... mời, mời thiếu tướng kiểm tra.”

Dưới ánh trăng mờ, Nam Chiêu ngơ ngơ ngác ngác đến xem qua, thấy gã quân sĩ phục mệnh trở về tháo từ sau lưng xuống một bao to tạp vật: hồ rượu, bội đao, vải vóc xanh xanh đỏ đỏ, còn có một giỏ đầy cống phẩm, vương vương vãi vãi liền với xương đầu dê và đá vụn, y nhớ ra mấy gã này đã tốn bao công sức tìm cách dâng cho người gọi là “Nữ tiên” - vốn là những món mồi mấy ngày trước bộ tộc Mạn Nhĩ Ca để bỏ lại vương vãi sau khi tế thần trước Cổ Mộ, không biết quân đội đã phải phí bao nhiêu công sức mới thu thập được hết từng món từng món tạp vật này.

“Lui ra đi!” Vân Hoán vừa liếc qua đám đồ vật lộn xộn chất đống đã trừng mắt quát thuộc hạ lui ra. Cũng chẳng nói gì với Nam Chiêu, y tự mình cúi xuống kiểm tra kỹ càng đống tạp vật người Mạn Nhĩ Qua bỏ lại mà đám thuộc hạ mới vơ vét đem về.

Gã Vân Hoán này... rốt cuộc muốn gì nhỉ?

Nam Chiêu còn đang thắc mắc, đột nhiên trông thấy tấm thân cao to cường tráng của thiếu tướng run rẩy lên, y buột miệng hỏi: “Sao rồi?”

“Không sao cả.” Vân Hoán quay lưng lại phía phòng nên Nam Chiêu không thấy được biểu tình trên gương mặt y, chỉ nghe trong giọng nói của y dường như có chút chấn động kì dị. Giống như đang gắng sức kiềm chế bản thân, nắm tay Vân Hoán từ từ siết chặt lại, chống lên đầu gối, cố giữ mình không gục xuống. Y ngược mắt trông lên trời. Dưới ánh trăng vắng vặc, đôi mắt sâu thẳm thẳm chợt lóe lên như ánh kiếm, lạnh lẽo quan sát Nam Chiêu, khiến đối phương không dám hỏi tiếp.

“Thả hết mấy tên tiểu rợ cát đang nhốt trong ngục ra cho ta.” Đang trầm mặc, Vân Hoán bỗng mở miệng ra lệnh.

Nam Chiêu giật thót mình: “Thả ngay bây giờ? Không phải nói sẽ giam tới khi thiếu tướng rời đi mới thả sao?... đêm qua đám người đó cả gan tập kích quân doanh, chắc cũng là vì muốn cứu mấy gã tiểu sa man đó về. Bây giờ lại thả ra?”

“Ta bảo thả là thả!” Vân Hoán chợt cười lạnh, nói hờ hững, “Không cần giữ chúng lại nữa.”

“Vâng.” Nam Chiêu thân là quân nhân, đành lập tức cúi đầu vâng mệnh.

“Ta muốn đi một chuyến.” Nhìn vào bóng đêm thăm thẳm mịt mờ, Vân Hoán không nhịn được siết chặt tay lại, song giọng nói ẩn chứa rung động không sao nén nổi, phảng phất tâm tình hiềm khi để lộ. Y dừng chân trước cửa, bỗng thấp giọng dặn dò đồng liêu, “Nam Chiêu, có lẽ người chẳng cần phải về kinh, trái lại cứ vui vẻ ở bên người nhà trong Không Tịch thành này mới thật là sung sướng.”

“Có phải Vu Bành nguyên soái đang ”chiếu cố” người nhà ta không...” Lúc này Nam Chiêu mới hỏi khẽ.

Lời nói đó bỗng khiến Vân Hoán trầm lặng không ngờ. Thiếu tướng quay mặt nhìn vào bóng tối mà ánh nến không rọi tới, hồi lâu chợt hỏi: “Nam Chiêu, hiện giờ lệnh tôn lệnh đường đang ở đế đô, người cần gì phải quá lo?”

Nam Chiêu ngẩng ra, buột miệng: “Nói nhảm, sao có thể không lo cho được? Đó là cha mẹ anh em của ta mà!”

“Đã vậy...” Vân Hoán chợt nhỏ giọng, “Người vì bọn họ, có thể làm bất cứ chuyện gì chứ?”

Câu hỏi trực tiếp thẳng thừng đó khiến Nam Chiêu biến sắc mặt. Dưới ánh đèn trùng trùng điệp điệp, dáng người cao lớn không kiềm chế nổi, liên tục đi đi lại lại, phát ra gió làm ngọn nến chập chờn muốn tắt. Nam Chiêu vịn vẹo hai tay, đi đi lại lại hồi lâu, sắc mặt rất khó coi, râu tóc đều run run cả lên, cuối cùng cũng dừng bước. Y bỗng quay ngoắt lại, ánh mắt sắc lạnh: “Nói thẳng ra đi! Thiếu tướng muốn tôi làm gì?”

Dưới ánh đèn, Vân Hoán chăm chú quan sát sự biến đổi thần sắc của đồng liêu, trong đôi mắt biếc màu băng cũng ẩn hiện biến hóa thâm trầm: “Tạo phản, người dám không?” Nam Chiêu thoát sững sờ, trên trên nhìn đồng liêu, nghi nghi hoặc hoặc lắm bầm: “Tạo... tạo phản?”

“Haha, ta nói chơi thôi.” Vân Hoán nhìn y, chợt cười phá lên, không biết đã quyết định điều gì. Chỉ thấy y hai tay nắm lại thành quyền, bỗng đập vào nhau, “Được rồi, chỉ có vậy thôi!”

“Hả?” Căn bản không hiểu đồng liêu mập mờ định ám chỉ cái gì, Nam Chiêu kinh ngạc; “Thế nào cơ?”

“Nhận lấy bản đồ này, thay ta phái binh xem xét các cửa khẩu ở mọi nơi.” Vân Hoán cuộn tấm địa đồ trên bàn lại. Đoạn, y cầm ngang địa đồ, đập đập vào ngực Nam Chiêu, “Trong tháng này, không được để kẻ nào rơi khỏi, bằng không ta sẽ lấy mạng người - những chuyện khác ta sẽ lo liệu.”

Sự tình đã đến mức này, buộc phải châm ngòi khai chiến thôi!

Thức ngựa xông vào hoang nguyên rộng mênh mông, gió cát chẳng khác nào những lưỡi dao cứa vào gương mặt.

Những trận gió cát khi gần khi xa thế này, khiến thiếu tướng bỗng có cảm giác như đã trải qua mấy đời, bàn tay cầm cương ngựa khẽ run lên - đã tám chín năm rồi... đã bao lâu y chưa từng quay lại chốn đại mạc này.

Gió đêm trên sa mạc Bắc Cổ Nhĩ khô hanh mà lạnh lẽo, phần phật thổi tới như muốn cắt da cắt thịt y. Song dù nắm chặt lấy dây cương, cảm giác ẩm mềm như nước trong bàn tay y vẫn từ từ lan ra, thậm chí thấm qua mu bàn tay, lan ra mãi, đánh tan hàn khí trong cơ thể khiến y ngẹt thở. Không biết vì nguyên nhân lạ lùng nào mà gió trên sa mạc Bắc Cổ Nhĩ thổi đến thân thể y bỗng nhiên đều trở thành ẩm ướt và ẩm áp.

Sau khi rời thành, Vân Hoán ghì cương, thả lỏng bàn tay đang nắm chặt ra, cúi xuống nhìn hạt châu xanh biếc trong lòng bàn tay.

Đường kính chừng một tấc, long lanh ngời sáng, dưới ánh trăng, viên ngọc lưu chuyển muôn ngàn tia sáng xanh biếc, sắc xanh liên miên bất tuyệt, lấp la lấp lánh, chẳng khác nào sóng cuộn. Vân Hoán nắm chặt hạt châu, thúc ngựa hứng gió, chậm chậm giơ tay phải lên: gió cát trong vòng một dặm bỗng trở nên ẩm áp dịu dàng chẳng khác nào Minh Thứ phong mùa xuân thổi từ Trạch Chi quốc.

Viên Lưu Ly Như Ý Châu thuần khiết của Long Thần.

Như Ý Châu mà y mòn gót kiếm tìm đó, lại được phát hiện trong đồng tạp vật của đám mục dân Sa Chi Quốc ham vui bỏ sót lại. Trong chiếc làn đựng đồ cúng lờ lờ loét loét, vung vải đầy xương dê và đá cuội đó, y bắt gặp lại tìm được trên bảo có một không hai giữa đám hỗn tạp đó.

Nhiệm vụ tưởng vô cùng phức tạp lại được hoàn thành hết sức giản đơn.

Nếu không phải đám người Mạn Nhĩ Qua đêm qua xông vào cướp ngục, y cũng không thể nghĩ đến việc này.

La Nặc Tộc trưởng chẳng phải tên ngốc, nếu không vì bất đắc dĩ sao lại làm cái việc ngu xuẩn, vì mấy đứa trẻ mà tập kích để quốc quân đoàn? Đêm qua dẹp xong trận công kích đó, thiếu tướng của Thương Lưu để quốc ngồi trong bóng tối, kìm nén tình cảm đang trào lên trong lòng, từ từ suy nghĩ. Đối với bộ tộc Mạn Nhĩ Qua mà nói, việc tối quan trọng ngay sau đó là hoàn thành lời hứa đối với nữ tiên, quyết không lý nào tùy tiện đi cứu mấy đứa trẻ. La Nặc Tộc trưởng lại đang suy tính chuyện gì, y quyết dốc toàn lực đột nhập Không Tịch thành sao?

Chỉ có một đáp án duy nhất, chính là: sau khi tìm kiếm bao năm, tộc Mạn Nhĩ Qua phát hiện ra mấy đứa trẻ này có liên quan mật thiết tới Như Ý Châu!

Để quốc thiếu tướng bỗng đứng vụt dậy, lập tức lệnh cho thuộc hạ tra xét đám trẻ đó cùng đám tù binh tập kích bị bắt đêm qua.

Sự tình sau đó khá đơn giản. Song đám sa man tử đó bất kể là già hay trẻ đều quật cường bất khuất, mang tính gan dạ dũng mãnh bẩm sinh của dân tộc du mục. Có điều sau khi hạ Khôi Lỗi trùng lên đám trẻ, tất cả chân tướng đều hiện rõ mồn một.

Y ngàn vạn lần không ngờ rằng, Như Ý Châu sớm đã xuất hiện trên cánh đồng bát ngát trước Cổ Mộ. Cả đám sa man tử cũng không ngờ rằng, người đầu tiên vô ý phát hiện ra món trân bảo đó lại là mấy đứa trẻ không hiểu chuyện. Đám trẻ nhỏ vẫn kính ngưỡng nữ tiên đó lấy đồng xương dê và đá cuội có lẫn viên ngọc để trang trí chiếc làn đựng cống phẩm.

Cúi đầu nắm chặt viên ngọc trong tay, trầm ngâm suy xét một hồi, ánh mắt Vân Hoán biến đổi không ngừng.

Làm lẽ quân cơ rồi sao? Phẫn bội quốc gia rồi sao? Từ nhỏ vốn chẳng có người nào quan hoài tới y. Nên đối với y mà nói, cái gọi là quốc gia hay tộc nhân chẳng hề quan trọng. Trên thế gian này, y chỉ có một mình đơn độc vươn lên, lặn lội leo lên tới địa vị cao, y chỉ trung thành với bản thân mình.

Cho nên y không từ bất cứ thủ đoạn nào, chỉ mong giữ được một điểm ấm áp trong lòng.

Vân Hoán phi thân xuống ngựa trước Cổ Mộ. Trong bóng đêm, y trông thấy phiến bạch thạch ngoài cửa mộ ngăn cách hết thảy mọi thứ. Dưới ánh trăng, cả hoang mạc tỏa ra ánh kim lạnh lẽo, gió không ngừng thổi, khiến mắt người không thể nào nhận ra tốc độ di động của hoang mạc. Song trên cánh đồng mênh mông trước cửa mộ lại chẳng hề thấy những đồi cát chất chồng. Có lẽ nhờ đám hồng cúc mọc ken dày thành bụi và đồng đá ngổn ngang tán loạn bao quanh cánh đồng đã ngăn gió cát lại.

Trên mặt đất sạch trơn, hẳn là binh sĩ của Trấn Dã quân đoàn theo lệnh y đã dọn dẹp sạch những tạp vật.

Vân Hoán ngẩng đầu, nhìn khung cửa sổ một bên cửa mộ. Trong màn đêm, khung cửa nhỏ ấy giống y như một hốc mắt sâu hoắm đen ngòm.

Thiếu tướng bỗng ớn lạnh.

Y vốn không phải kẻ làm việc hùng hục bất chấp hậu quả. Tuy lần này rơi vào cục diện hoàn toàn bị động, song khi rời thành, trong lòng y vẫn ngầm tính toán tìm đường lui, bình tĩnh xem xét toàn cục. Y vốn tưởng việc khống chế toàn bộ sa mạc Bắc Cổ Nhĩ đã nằm trong tầm tay, song không biết vì sao, khi đến ngoài Cổ Mộ, trông thấy cửa mộ khép chặt, bức tường thành y khổ tâm kiệt lực dựng lên đã sụp đổ tan tành.

“Ta mang Như Ý Châu về rồi đây!” Chẳng kịp buộc ngựa, y leo mười bậc một, toan gõ cửa, song lại đổi ý, chỉ lặng lẽ đặt tay lên phiến đá vừa dày vừa nặng, trầm giọng nói, “Tương, thả sư phụ ta ra!”

Song, bên trong Cổ Mộ tối om chẳng thấy ai đáp lại.

Gió cát hoang nguyên rít lên phần phật, cửa vào mặt y. Tay Vân Hoán dụng lực ấn vào cánh cửa đá lạnh ngắt, vết bỏng nơi tay đau âm ỷ. Sau có tiếng rầm rập từ sau cánh cửa tối om vẳng lại, giống như có thứ gì đó vừa xông ra. Cảm giác quỷ dị không nói nên lời đó khiến Thiếu tướng kinh sợ, không nén nổi hét lên: “Tương! Ra đây! Thả sư phụ ta ra!”

“Xem người cuồng cuồng kia...” Phía sau cửa đá bỗng vang lên tiếng nói khe khẽ, giọng điệu mỉa mai lạnh lùng: “Thiếu tướng quả nhiên lợi hại, mới bảy ngày đã tìm thấy Như Ý Châu?”

“Thả sư phụ ta ra.” Tay Vân Hoán đặt trên cửa mộ, nhìn chăm chăm vào phiến đá, gắng kiềm chế thanh âm.

“Ta muốn coi Như Ý Châu.” Phía sau cửa, giọng nói của Tương vẫn lạnh lùng, thậm chí còn có phần cay nghiệt hơn Vân Hoán.

“Như Ý Châu đang trong tay ta.” Thiếu tướng của Thương Lưu đế quốc nắm tay chống lên cửa, viên ngọc xanh trong tay sát vào phiến đá, “Người là giao nhân, hẳn có thể nhận ra được thật giả. Đặt tay người sát vào phiến đá mà xem.”

Viên ngọc xanh biếc như lưu ly ma sát với phiến đá xù xì thô ráp, châu quang rọi sáng cả mặt Vân Hoán. Gió đêm khô hanh, song trên tảng đá lạnh cứng bỗng từ từ ngưng kết thành những giọt thủy châu long lanh.

Đó là Như Ý Châu của Long Thần, Tứ Hải Chi Vương - dấu đặt trong sa mạc vẫn có thể hóa thành cam tuyền.

Phía sau cửa ắt ước có tiếng dò tìm, Tương kêu khẽ một tiếng, nén kinh ngạc, lạnh lùng phân phó: “Đưa Như Ý Châu vào theo cửa sổ kia.”

“Thả sư phụ ta ra trước đã!” Vân Hoán thét lớn, không chút nhân nhượng, ánh mắt hung tợn như lang sói: “Ta làm sao tin được con tiện nhân chết tiệt nhà ngươi?”

“Tin cũng được, không tin cũng được, Vân Thiếu tướng.” Nghe những lời nhục mạ đó, Tương ngược lại còn cười khẩy, lạnh nhạt châm biếm: “Người có biết bây giờ sư phụ người đã bị độc phát đến mức nào không? Độc đã lan ra toàn thân bà ta rồi. Chết độc giao nhân chúng ta dùng, Thương Lưu đế quốc trừ Vu Hàm đại nhân ra không ai trị nổi. Người không muốn bà ta chịu khổ thêm nữa chứ?”

Ngừng một lát, dường như biết gã quân nhân bên ngoài đang đấu tranh nội tâm kịch liệt thế nào, Tương đứng sau cửa đá thấp giọng nói tiếp: “Vả lại, dù ta có lấy được Như Ý Châu cũng làm sao trốn ra được? Người chặn ngoài cửa, binh sĩ của người trấn giữ hết các ngõ đường... Ta chẳng qua muốn tận mắt xác nhận một chút thôi. Người mau đưa Như Ý Châu cho ta, ta sẽ báo cho đồng bọn đưa giải được tới, sư phụ người cũng đỡ phải khổ thế này.”

Giọng nói của Tương ngọt ngào nhỏ nhẹ, từng câu từng chữ đều có lý có lẽ. Vân Hoán đặt tay lên cửa nghe ngóng, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán ròng ròng nhỏ xuống. Sư phụ cũng đỡ phải khổ thế này? Rốt cục bây giờ người ra sao rồi?

Ở Giảng Võ đường, giáo quan từng giới thiệu qua những độc dược mà giao nhân Phục Quốc quân sử dụng. Nghe nói những thứ độc dược đó được chế từ các loài cá và rong tảo dưới đáy biển sâu, quý dị đa biến, trong đó còn có nhiều loại đến cả Vu Hàm đại nhân cũng không giải được.

Không biết Tương đã hạ loại độc nào với sư phụ?

“Cho người!” Ý nghĩ vừa thoáng qua, cũng không suy tính nhiều, Vân Hoán vung tay, một đạo bích quang cực kỳ chuẩn xác bay thẳng vào cửa sổ, biến mất.

Sau cửa vang lên thanh âm khe khẽ, hẳn là Tương đang mò tìm Như Ý Châu.

Sau đó là một khoảng lặng kéo dài.

Giữa lúc Vân Hoán vừa lo vừa giận, không kìm nổi toan phá cửa, một ngọn pháo hoa xanh lam đột nhiên bắn vọt qua song cửa, xé toạc màn đêm lạnh lẽo. Pháo hoa bắn lên thật cao rồi nổ xòe ra, rơi xuống, tan tành.

“Quả nhiên đúng là Như Ý Châu.” Giọng nói của Tương phía sau cửa vẫn lạnh lùng: “Đồng bạn của ta lập tức mang giải được tới ngay.”

Đồng bạn của ả? Vân Hoán bỗng giật mình, ngẩng nhìn bầu trời đã tắt ánh pháo hoa.

Lẽ nào giữa sa mạc Bắc Cổ Nhĩ lạnh lẽo khô hanh này vẫn có chiến sĩ Phục Quốc Quân lẩn trốn? Dựa vào thể chất của giao nhân, vốn không thể ở lâu trên sa mạc được... trừ phi là một cao thủ ngang tài ngang sức với y. Chẳng hạn như... gã Phục Quốc Quân Tả Quyền Sử Viêm Tịch mấy tháng trước từng liều mạng ở Đào Nguyên quận.

Tương chẳng qua chỉ là gián điệp, còn chủ mưu của Phục Quốc Quân chân chính sắp đặt hành động lần này chỉ e vẫn chưa lộ mặt?

“Vân Thiếu tướng, ta biết bên ngoài ngươi nhất định đã mai phục nhân mã, hãy giải tán cả đi. Đại mặc mệnh mông, trong phạm vi ta nhìn thấy nếu có bất kỳ hành động gì, hãy coi chừng cái mạng sư phụ ngươi đó.” Sau phiên đá, giọng nói của Tương rành rọt vọng ra, hiển nhiên sớm đã có tính toán, kể đó lại yêu cầu: “Còn nữa, chuẩn bị cho chúng ta hai thớt khoái mã, la bàn, đơn thư văn điệp, thức ăn nước uống đủ dùng. Ngươi rời khỏi Cổ Mộ, trong vòng ba ngày không được xuất động nhân mã lại tìm kiếm.”

“Được.” Chẳng chút đắn đo, Vân Hoán thản nhiên đáp ứng tất cả yêu cầu của đối phương, “Miễn là sư phụ bình an, điều kiện thế nào ta cũng đáp ứng ngươi.”

“A.” Tương cười, có lẽ vì cửa đá dày nặng, tiếng cười vắng lại có chút mơ hồ, “Vây mau đi đi chứ... Trước khi mặt trời mọc, đồng bạn của ta sẽ đưa giải được tới, trước khi trời sáng chúng ta sẽ đi.”

“Không vấn đề.” Vân Hoán thuận miệng đáp ứng, vẻ hung tợn lóe lên trong mắt, “Nhưng ta phải xác nhận sư phụ không sao, mới có thể để bọn ngươi đi!”

“A... chuyện đó đương nhiên.” Tương cười nhạt, thanh âm vắng vắng: “Song nếu Mộ Yên Kiếm thánh không sao, Vân Thiếu tướng thật tình sẽ giữ lời thả bọn ta sao? Dựa vào thủ đoạn hàng ngày của ngươi, ai mà tin được...”

Dù vẫn cười cười, Tương lại từ từ hạ giọng: “Thôi được, dù sao cũng thử một lần, ta không thể không tin ngươi, ngươi cũng không thể không tin ta. Mau đi chuẩn bị những thứ ta cần đi, còn đứng ngây ra đó làm gì?!”

Bộ dạng quát thét ra lệnh chẳng chút khách khí đó của giao nhân khôi lỗi khiến ánh sắc lạnh bùng lên trong mắt Vân Hoán. Song y rất cục cựa cũng nín lặng, hạ cánh tay xuống khỏi cửa đá, quay mình, chạy về hướng đám binh sĩ mai phục ở xa, gọi đội trưởng phụ trách giám thị thạch mộ lại, nhất nhất dặn dò. Song, còn chưa vào được thạch mộ gặp sư phụ, y quyết không triệt thoát toàn bộ binh lực bao vây nơi này, để giao nhân đem Như Ý Châu trốn thoát.

Nếu gặp được sư phụ... Ha ha. Khóe môi mỏng mà sắc nét của Thiếu tướng nhếch một nụ cười lạnh lẽo.

Tương, Tương. Y nghĩ cả đời mình sẽ nhớ mãi cái tên đã bẻ gãy sự năng cán của mình như vậy.

Sắc trời ứng hồng, trước đó, trong khoảnh khắc tối tăm nhất, Vân Hoán nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa truyền lại. Mọi người giật mình kinh sợ, rào rào tuốt đao tuốt kiếm.

Trong đêm, ánh đuốc bập bùng cháy, chiếu lên dáng người toàn thân bạch bào, mái tóc dài màu lam thẫm dưới ánh lửa long lanh như nước.

“Vân Thiếu tướng.” Ghìm cương dừng bước, bạch y nam tử trên ngựa ung dung nói, giơ tay phải, thanh âm lãnh đạm hòa cùng hơi thở phì phò của tuấn mã y đang cười, thật tương phản vô cùng, “Ta tới giao giải được.”

Vân Hoán bỗng quay đầu, trong sát na nhìn vào đôi mắt xanh thẳm, y chợt có cảm giác rất quen, như đã từng gặp gỡ.

“Lui hết đi!” Thiếu tướng giơ tay phải, lệnh cho thuộc hạ. Chiến sĩ của Trần Dã quân đoàn lập tức lùi lại theo hàng, trở lại vị trí ẩn nấp của từng người. Đội trưởng cũng vâng lệnh lui xuống, tự phân phó thuộc hạ chuẩn bị việc này việc khác.

Trong thoáng chốc, trên cánh đồng mệnh mông trước Cổ Mộ, chỉ còn lại hai người.

Người đến phi thân xuống ngựa, hiển nhiên bốn ba suốt chặng đường dài, tuần mã sớm đã tận lực, trong sát na chủ nhân nhảy xuống cũng không chi trì nổi nữa, khuỵu gối xuống cát, thở phì phò như kéo bể, thở ra từng cuộn cuộn hàn khí như sương giữa đại mạc lúc hừng đông.

Giữa ánh lửa chập chờn, Vân Hoán lạnh lùng quan sát kẻ mới đến, dung mạo tuần mỹ mà thanh tú, đôi mắt xanh thăm cùng mái tóc dài lam thẫm, đặc điểm nổi bật này khiến người ta nhìn qua là nhận ra tộc giao nhân. Bản thân ta... rốt cục đã gặp giao nhân này ở đâu? Gặp giao nhân giữa đại mạc, bất luận ra sao ta cũng sẽ lưu ý chứ nhỉ?

“Tương nói, đã tìm thấy Như Ý Châu rồi.” Trong sát na Thiếu tướng còn ngơ ngẩn, đối phương buột miệng, “Cho nên, ta tới đem giải được cho người.”

Hai chữ “giải được” lọt vào tai, ánh mắt Vân Hoán chợt sắc nhọn như kim, dụng lực dưới chân, trong sát na lùi lại, y lập tức vươn tay vô lấy gáy kẻ mới đến. Kẻ mới tới cũng giật thót mình, hiển nhiên không ngờ y lại đột nhiên giở trò, theo phản xạ nghiêng người né tránh, keng một tiếng, rút kiếm nơi eo lưng ra, trả lại một chiêu.

“Đinh” thoảng chốc đôi bên đã tách ra, trong một sát na cao thấp đã rõ.

Tuy nhiên cả hai đều thối lui mấy bước mới đứng lại được, ai nấy đều cảm thấy hơi thở có chút nhộn nhạo, song Vân Hoán đã nắm chặt bình giải được trong tay.

Thiếu tướng cũng không vội vã mở chiếc bình cứu mạng đó ngay, ngược lại còn ngạc nhiên nhìn kẻ đã một chiêu phá được thế công của mình khi này, chiến sĩ giao nhân Phục Quốc Quân đang loạng lạng lùi lại. Tuy y vừa mới đắc thủ, song cú vô tay trái đỏ của y thật tiếc đã hụt, nếu không đã sớm phế được một cánh tay hẳn rồi.

Bỗng thấy chiến sĩ Trần Dã quân đoàn mai phục xung quanh đã không nhin nổi, chuẩn bị xông vào tương trợ tướng lĩnh, Vân Hoán vội vàng giơ tay phác một cử chỉ ngăn cản. Việc này y vụn vụn lần không thể để người bên cạnh biết quá nhiều.

Trong lúc tĩnh lặng đối mặt, y quan sát chiến sĩ Phục Quốc Quân trước mặt mình: kẻ này lại dám đơn thương độc mã mà tới. Giao nhân này có thể sắp xếp một kế hoạch cơ mật như thế, hẳn địa vị trong Phục Quốc Quân cũng không thấp. Song điều khiến y kinh ngạc nhất là, tư thế chiêu kiếm vừa rồi của giao nhân lại có tám chín phần tương đồng với chiêu Nhân Sinh Kỉ Hà trong Thiên Văn kiếm pháp bốn môn? Tuy có khác biệt đôi chút, song lại ẩn chứa tất cả tinh túy trong đó.

“Sao có thể chứ?” Giữa lúc kinh ngạc, Vân Hoán vụt bừng tỉnh, nhớ lại mấy tháng trước đụng độ với Tả Quyền Sử Viêm Tịch. Thân thủ của gã lãnh tụ Phục Quốc Quân ấy thấp thoáng có điểm tương đồng với kiếm thế của bốn môn.

Như vậy lẽ nào là Tây Kinh sư huynh hay Bạch Anh sư tỷ đã truyền thụ kiếm kĩ cho giao nhân Phục Quốc Quân?

Không thể nào... Không Tang và Hải Quốc không phải là cừu địch ngàn năm nay sao? Vả lại, nếu là sư huynh sư tỷ đích thân truyền thụ, kiếm thuật của truyền nhân nhất định không chỉ có vậy. Sao kiếm pháp của hai gã giao nhân này lại có sai lệch, giống như chưa được chân truyền vậy?

“Hữu Quyền Sử Hàn Châu?” Suy tưởng trong một sát na đó khiến Vân Hoán buột miệng thì thầm phán đoán.

Bạch y lai khách lãnh đạm neho mắt nhìn Thiếu tướng của Thương Lưu đế quốc, mặc nhiên thừa nhận. Tuy chỉ trong một chiêu đã bị đoạt mất giải được, y vẫn thản nhiên như không, buột miệng nhắc nhở: “Trời sắp sáng rồi, còn không mau đi giải độc đi?”

Vân Hoán biến sắc, mở bình nhìn viên được hoàn như hạt trân châu bên trong, nhìn đối phương đầy hoài nghi.

“Yên tâm, đã tìm thấy Như Ý Châu, sư phụ ngươi có chết thì bọn ta cũng chẳng được lợi gì.” Hữu Quyền Sử Hàn Châu mặt đẹp như ngọc, song lời lẽ lại lão luyện trấn định, không giận mà oai, “Ta và Tương đều nằm trong sự khống chế của người khác nào kẻ chết đuối, may vớ được cọc đời nào chịu buông ra.”

“Ha.” Vân Hoán cười nhạt một tiếng cụt ngủn, nắm chặt bình thuốc trong lòng bàn tay, quay mình, “Theo ta đi vào.”

Trong sát na tiến vào Cổ Mộ, y giơ tay phải, sau bụi hồng cứ vang lên tiếng bật dây cung, bụi cây bị vạch ra, vô số lợi tiễn bay rào rào vào Cổ Mộ, ánh kim sắc lạnh như những điểm hàn tinh. Sát khí dày đặc trên cánh đồng trước mộ. Dậm bước lên thêm đá, Vân Hoán gắng kìm nén lo lắng, quay đầu nhìn Hữu Quyền Sử, lạnh lùng nói: “Trước khi sư phụ bình yên, nếu người hay Tương dám rời Cổ Mộ nửa bước, đừng trách ta hạ thủ vô tình.”

Hàn Châu không đáp, chỉ trấn định thủ thế, ra hiệu cho Vân Hoán tiến vào.

Không đợi gõ cửa tới lần thứ hai, bên trong liền truyền ra tiếng cơ quan di động trầm trầm, cửa đá vô thanh vô tức mở ra. Ngọn gió âm lạnh ẩm ướt tạt thẳng vào mặt, trong chớp mắt, không biết có phải vì quá khẩn trương hay không, tim Vân Hoán chợt thót lên một cái.

“Sư phụ đâu?” Thấy giao nhân thiếu nữ đứng ở cửa sau, y buột miệng thét hỏi.

“À.” Tương cười khê, ngẩng đầu, “Ở bên trong.”

Bên trong mộ thất tối om không một ánh đèn, nguồn sáng duy nhất là thuần thanh lưu ly Như Ý Châu trong tay giao nhân. Ánh châu quang xanh biếc ẩm áp như nước, chiếu lên khuôn mặt Tương. Song dưới ánh sáng xanh biếc đó, gương mặt thiếu nữ xinh đẹp lại thấp thoáng mấy phần quỷ dị, đôi mắt lam thăm lấp lánh vẻ lãnh định mà thâm u, nhìn Hữu Quyền Sử bên cạnh một cái, đoạn lặng lẽ dẫn đường.

Tương theo phản xạ quay lại, hạ cơ quan xuống, cửa đá nặng nề đóng lại, bịt kín Cổ Mộ, ba người đã ở trong mộ thất. Tuy trong lòng nôn nóng, song khi tiến vào Cổ Mộ, Vân Hoán bỗng có chút sợ hãi, bước chân thoáng ngập ngừng.

Vừa do dự, Tương đã sánh vai với Hàn Châu đi trước.

Trong Cổ Mộ... dường như có chỗ nào đó không bình thường? Càng tiến vào sâu, cảm giác bất an trong lòng Vân Hoán càng tăng, ngón tay bắt giác nắm chặt lấy kiếm. Song dưới ánh châu quang xanh biếc, mọi thứ vẫn y nguyên như lúc y ra đi, thậm chí mấy chiếc đèn bằng đá bị phá nát vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Rốt cục có chỗ nào không đúng?... Vân Hoán vừa vội vàng theo sát hai giao nhân dẫn đường phía trước, vừa suy đoán xoay chuyển ý nghĩ như chớp. Trong Cổ Mộ đâu đâu cũng đầy vẻ áp bức, lại thêm trong lòng nôn nóng khiến Thiếu tướng ngày thường tinh minh lão luyện lơ là để ý, Tương và Hàn Châu tuy trước sau chẳng nói năng gì, song trong không khí lảng máng nghe thấy tiếng rung rung khe khẽ. Tựa như tiếng côn trùng đập cánh, phát ra tiếng vo ve khe khẽ.

Đó chính là phương thức phát thanh đặc trưng của tộc giao nhân: tiềm âm.

Trong Giảng Võ Đường, giáo quan đã dạy tất cả chiến sĩ phương pháp phân biệt tiềm âm. Việc nghiên cứu cũng như cơ giới học của Thương Lưu đế quốc về phương diện này rất xuất sắc. Năm xưa, đối với việc truy quét của Phục Quốc Quân, Thập Vu đã giải mã được tiềm âm của giao nhân, đồng thời đưa ra cách phân biệt. Kể cả chiến sĩ bình thường không hiểu thuật pháp, chỉ cần bình định tâm thần, nắm bắt tần số sóng trong khoảng giữa âm cao nhất và âm thấp nhất, cơ bản có thể dựa theo đồ phổ mà hiểu được đại ý tổng thể.

Song trong lúc này Vân Hoán cực kỳ khẩn trương thấp thỏm, chẳng hề để ý đến tiềm âm truyền lại trong không khí.

Bất chấp nguy hiểm, nữ gián điệp của Phục Quốc Quân nhếch mép, vô thanh vô tức vội vàng nói một câu gì đó.

Trong sát na đó, bước chân của Hàn Châu khựng lại nửa chừng, sắc mặt kinh hãi. Nếu không phải Vân Hoán đang ở sau lưng y, vào lúc đó nhất định sẽ phát hiện ra sự bất thường. Song y chỉ khựng lại trong thoáng chốc rồi lại thản nhiên bước tiếp, không chút sơ sẩy. Hàn Châu cũng vội vã đáp lại một câu, ánh mắt đã chuyển từ kinh hãi sang chất vấn.

Song Tương chẳng hề biến sắc, khoe miệng hé một nụ cười lãnh khốc, đáp cụt lủn một câu.

Lúc này, bọn họ đã tới nơi sâu nhất trong thạch mộ, Tương dừng bước trước tiên, ánh mắt lạnh như băng quét qua gương mặt Hàn Châu. Sắc mặt Hàn Châu tái xanh, lặng lẽ nhìn vào phòng, từ từ hít vào một hơi lạnh khí. Gương mặt y toát ra ánh châu quang xanh nhàn nhạt, lại bỗng ẩn hiện mấy điểm hồng quang quỷ dị không biết từ đâu ra.

“Sư phụ người ở bên trong.” Tương đứng lại trong bóng tối, một tay gác trên cánh cửa mở hé, nửa cười nửa không nhìn Vân Hoán, “Có muốn vào xem không?”

“Tránh ra!” Trông thấy thần sắc đó, Vân Hoán chợt giật mình, đẩy nàng ra.

Y bỗng do dự, quay lại lạnh lùng nhìn hai giao nhân, ánh mắt sắc lạnh như đao: “Nếu các người dám giở trò...”

Tương cười phá lên, gương mặt dưới ánh châu quang càng xanh lét: “Thú vị thật, Vân Thiếu tướng cũng biết sợ à? Yên tâm đi, chúng ta đều ở đây cả, không chạy nổi đâu, Như Ý Châu cũng ở đây. Nếu giờ trò thì vừa xong ra ngoài thuộc hạ của người đã biến chúng ta thành hai con nhím rồi.”

“...” Vân Hoán nín lặng nhìn nàng, ánh mắt u ám mà sắc lạnh: “Biết vậy là tốt.”

“Hi.” Tương cười cười ra hiệu cho Vân Hoán tiến vào: “Hảo đồ nhi, sư phụ xinh đẹp của người đang chờ người kìa.”

“Câm miệng!” Vân Hoán chợt biến sắc, không nhìn hai người kia nữa, đẩy cửa bước vào.

Trong sát na y đẩy cửa ra, vô số hồng quang lập lòe trong bóng tối rọi lên gương mặt ba người, kèm theo đó là mùi vị ẩm ướt lạnh lẽo. Nơi sâu nhất trong thạch mộ, trong căn thủy thất của con suối ngầm, đầy những điểm hồng quang nổi trôi lơ lửng, mơ màng như không thực. Song căn sa mạc thạch thất này vốn khô hanh, trong chớp mắt đã biến thành một cánh rừng ngầm ẩm thấp.

Đến nằm mơ cũng không thấy được tình hình này. Trong bóng đêm, tựa hồ có vô số đốm sáng không ngừng di động, hoặc tụ hoặc tán, bước chân không dẫm lên nền đất mà dẫm lên tấm thảm rong tảo dày dặn mềm mượt và ẩm thấp! Nhờ những đốm sáng di động, có thể lơ mơ thấy đám rong tảo cực lớn này đang lan ra như điên, đầy chật cả thạch thất, còn tràn ra cửa, lúc nha lúc nhúc xâm thực khắp nơi.

Những điểm hồng quang đó, giống như những con mắt nhỏ bám vào thủy tảo, di động như vật sống, chẳng khác nào những cây nấm nhỏ.

Đây là gì? Đây là những thứ gì đây?

Chân y bị thủy tảo quấn lấy, theo phản xạ y vung kiếm chém xuống. Song vừa rút kiếm, những đôi mắt đỏ hồng đó bỗng ngưng tụ lại, vây quanh mình y, chăm chú nhìn y. Chẳng khác nào sao sáng đầy trời tản ra rồi tụ lại, thương khung biển ảo, rực rỡ mà quỷ dị. Nơi sâu nhất giữa đám thủy tảo, ánh sáng ngưng tụ thành một tấm màn đỏ rực, bao bọc một người đang say ngủ. Tấm bạch y đầy những điểm sáng đỏ hồng, chẳng khác nào một tấm lưới mịn màng rỉ ra từ thân thể nàng, quấn quanh nữ tử đã chết.

Vừa nhìn qua, Vân Hoán buột miệng thét lên, Quang Kiếm tuột tay rơi xuống đất.

Lợi dụng sát na Vân Hoán đang thất thần, Tương nắm chặt Như Ý Châu trong tay, kéo Hàn Châu: “Mau chạy!”

Trong màn hồng quang lơ lửng đầy trời, hai giao nhân thoát chốc đã tan biến vào nơi tối tăm sâu thẳm nhất.

Những câu trao đổi bằng tiềm âm giữa hai giao nhân khi nãy vẫn còn trong không khí, âm thanh người thường không thể nghe thấy đang vắng vắng vọng về, từ từ tan biến. Nghe ra là tiếng tự thuật lạnh lùng của Tương và tiếng chất vấn đầy kinh hãi của Hàn Châu.

“Bà ta đã chết rồi.”

“Cái gì? Không phải định dùng bà ta làm con tin, sau khi tìm thấy Như Ý Châu còn rút lui nữa sao? Ai bảo người tự tiện giết bà ta!”

“Dù sao cũng chết mất rồi. Người tưởng Vân Hoán thật sẽ giữ lời thả chúng ta đi sao? Y âm trầm tráo trở, bất chấp thủ đoạn, chỉ cần sự phụ y giải được độc rồi, bất luận thế nào y cũng sẽ trở mặt! Chúng ta nhất định phải ra tay trước y, còn phải ra tay tàn độc hơn y! Hữu Quyền Sư, ta đã triệu u linh Hồng Đạm từ xích thủy lên rồi, nhân lúc y đang thất thần, chúng ta lập tức bỏ chạy.”

“Không chạy được đâu! Bên ngoài đều là phục binh, mọi con đường đều bị tra xét, Vân Hoán hạ lệnh một tiếng, không có con tin, chúng ta làm sao mà trốn được!”

“Sai rồi. Vân Hoán trong một khoảnh khắc cũng không cách nào hành động đâu...”

Đoạn đối thoại vô thanh đó, sau cùng khép lại với nụ cười lạnh lẽo trên môi giao nhân thiếu nữ.

9. Bội Bạ

“Bà ấy đã qua đời...” Trong thần điện sâu hun hút, phía sau cánh cửa dày và nặng, một thanh âm cổ quái thình lình tuyên bố như đang thăm thì, “Ánh sáng của ngôi sao vẫn luôn áp trụ Phá Quân cuối cùng đã tan biến. Vu Chân, cô nhìn lại nơi ranh giới phương Tây lần nữa xem có thấy gì không?”

Bên ki hành, nữ tử áo trắng giật mình nhìn chăm chăm vào ngọn nến vừa chột tắt đó, trong cổ họng phát ra tiếng kinh hô nức ngeh.

Quay đầu nhìn lại, ngôi sao Phá Quân trên bầu trời cũng đột nhiên ảm đạm không ánh sáng. Đây là ngôi sao tương ứng cho vận mệnh của đệ đệ nàng. Bấm đốt ngón tay tính toán, Vân Chúc không gặng trụ nổi nữa, khụy xuống đài ngắm sao, hướng về phía thần điện thăm thẳm dập đầu lạy, nhưng vẫn không nói một câu nào.

“Cô xin ta cứu đệ đệ cô? Ngốc thật...” Trong thần điện tĩnh lặng đã lâu, thanh âm cổ quái kia lại bất ngờ vang lên, mơ mơ hồ hồ như đang cười, “Đây là chuyện tốt - Tương lai cô sẽ hiểu. Không cần quá lo lắng, hoặc sớm, hoặc muộn, đệ đệ cô nhất định sẽ trở về Già Lam. Phá Quân lại có thể tỏa sáng... Sánh ngang cùng ánh sáng Thiên Lang!”

Vân Chúc yên lặng nhìn vào nội thất, gương mặt đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng không dám bày tỏ thắc mắc.

“Chỉ là... Hai kiếm thánh đời này đều đã rời bỏ vùng đất Vân Hoang.” Giọng điệu của Trí Giả khàn và nhỏ, mang theo vẻ trầm ngâm mơ hồ, “Thế hệ Kiếm Thánh tân nhiệm... sẽ vì ai mà bạt kiếm đây?”

Khoảnh khắc ngọn nến trên đỉnh Già Lam Bạch Tháp ấy vụt tắt, còn có hai người khác cùng lúc thất thanh.

Trong thành thị dưới đáy nước vạn vật hư không đó, Quang kiếm sắc trắng bạc bỗng tự mình nhảy ra khỏi vỏ, ánh sáng chói lòa, Bạch Anh kinh ngạc quay đầu lại, chăm chú nhìn bội kiếm lơ lửng trên không trung. Trong kiếm quang hư ảo, xuất hiện một gương mặt trắng bệch như hoa sen, yên bình như say ngủ. Chỉ bất chợt hiện lên trong chốc lát lại lập tức tan biến, kiếm mang cũng tự mờ đi.

Quang Kiếm rơi trở lại lòng bàn tay chủ nhân, nhưng chữ khắc trên chuôi kiếm đã âm thầm thay đổi: trước tên người sở hữu xuất hiện thêm một kí hiệu ngôi sao nhỏ, phát xuất kim quang nhàn nhạt. Đây là biểu tượng của kiếm thánh đương đại. Truyền thừa đã hoàn thành.

“Sự phụ đã qua đời!” Bạch Anh ngạc nhiên cúi đầu nhìn bội kiếm của mình, buộc miệng kinh hô.

Hoàng thái tử đang nhìn thủy kinh cũng giật mình ngẩng đầu, nhìn Thái tử phi đang bưng mặt nức nở, kinh ngạc trông thấy từ đôi mắt mình linh rơi xuống dòng lệ hư vô, tan vào vùng thành thị hư không. Nữ tử áo trắng nhìn gương mặt dần dần tan biến trong kiếm quang, run rẩy không nói nên lời: “Sự phụ... Mộ Yên sư phụ... đã qua đời...”

“Anh.” Đầu lâu tuy vẫn ở đằng xa nhìn lại, nhưng bàn tay đã đặt trên vai thê tử, “Đừng quá đau buồn... Ai cũng phải có một lần chết đi, chẳng qua là một bắt đầu khác mà thôi.”

“Nhưng ta không gặp được sư phụ đầu một lần...” Bạch Anh mơ hồ nói, chỉ thấy trong tim đau nhói. “Đến chết, ta cũng không được diện kiến sư phụ Mộ Yên một lần!”

Môn hạ Kiếm Thánh, gần bó như anh em. Thuở niên thiếu nàng được kiếm thánh Tôn Uyên truyền dạy, sau nhiều biến cố, trăm năm thời gian, không gian đan xen, đến cuối cùng vẫn chưa một lần gặp mặt sư phụ Mộ Yên. Thế nhưng, bất kể là lúc còn trên nhân thể hay đã thành minh linh, nàng đều có thể nhìn thấy dung mạo của sư phụ từ trong kiếm quang, cảm thấy sự “tồn tại” của người.

Những câu chuyện về sư phụ Mộ Yên lúc đương thời, chỉ là nghe thuật lại từ miệng Tây Kinh, tỷ như Chương Đài Ngự sử, ví như bảo vệ và vứt bỏ.

Thế nhưng không hiểu vì sao nàng đã áp ủ sự ngưỡng mộ và sùng bái mười phần vẹn mười.

Những tháng năm dài đằng đẵng đã qua trong Vô Sắc thành, những lúc không thấy ánh mặt trời, nàng vẫn thường suy nghĩ: nếu như sư phụ Mộ Yên ở đây, nàng có bao nhiêu lời muốn nói cùng người... Sư phụ Tôn Uyên và sư huynh Tây Kinh đều là nam tử phóng túng, cởi mở, không hiểu được tâm tình của nàng. Khoảnh khắc tự vẫn trên Già Lam Bạch tháp, nỗi bi ai và tuyệt vọng đó trong lòng nàng, e chỉ có sư phụ Mộ Yên là hiểu được? Bị phản bội và được cứu sống, cả hai nữ nhân môn hạ kiếm thánh đều cùng trải qua. Chỉ là, gánh nặng trên vai nàng còn hơn cả sư phụ.

Cho nên, nàng dùng thân thể đã chết “sống” thật tốt, mắt chỉ chăm chăm nhìn về con đường trước mặt.

Thế nhưng, người mà trong thâm tâm nàng xem như dẫn lối ấy đã ra đi.

Gió tháng tư từ vùng biển phương nam thổi đến, mang theo hơi nóng hừng hực như tiết trời giữa hạ đang đến. Giữa làn gió nhẹ đó, quận Tức Phong ở Trạch Quốc chìm trong sắc xanh của cả một vùng cây cối um tùm. Nhưng sắc xanh tươi ngan ngát trong bóng đêm nhìn lại chỉ thấy một màu đen trùng trùng điệp điệp như vẩy mực, chôn vùi đi những đình đài, lầu các kiêu dáng Trung Châu, tường trắng ngói thẫm, mang tất cả dấu tích phồn hoa ấy hòa vào đêm đen như mực.

Thế nhưng, sâu trong những con phố quanh co ấy, nơi nhà cao cửa rộng thỉnh thoảng lộ ra một góc mái cong cong, lại phảng phất mùi ẩm đậm, dường như có vô số đôi mắt cười lạnh trong đêm đen đang bí mật dò xét, rình trộm cái quận phồn hoa nhất trên thế gian này. Cho dù sắc đen dày đặc như mực Tàu, cũng vô phương áp chế vết máu thấm trên nền.

Ngoại ô quận Tức Phong, nam tử vừa mới mở hồ lô đựng rượu, chuẩn bị gọi “Triệu Hoán thú” bên trong ra bông sững người, vô cùng kinh ngạc nhìn bội kiếm: kiếm mang vô cơ lóe sáng, xuất hiện gương mặt trắng bệch của nữ tử đang lặng lẽ say ngủ, lại lập tức biết mất. Trên chuôi kiếm màu trắng bạc, phía trước chữ “Kính” ấy bỗng hiện ra ký hiệu một ngôi sao nhỏ màu vàng.

Y đã trở thành Kiếm Thánh đương đại.

“Choang” một tiếng, Quang Kiếm từ trong tay y rơi xuống mặt đất. Nam tử phong trần mệt mỏi nhìn chăm chăm vào chuôi kiếm một lúc lâu, sắc mặt bỗng thay đổi, chứa đầy huyệt hắc như không tin vào điều mắt mình nhìn thấy.

Trong yên tĩnh, bầu rượu trống rỗng bên lưng bỗng phát ra tiếng khua gõ kịch liệt, kèm theo cả tiếng chửi mắng: “Tửu quỷ thú! Phát gốc gì thế, mau thả ta ra! Mau thả ta ra... Ta, ta đau bụng chết mất!”

Thanh âm đó khiến Tây Kinh đang thất thần, giật nảy mình, ngón tay vô thức đưa về phía bầu rượu, gõ nhẹ vài cái, miệng đọc chú ngữ. Một tiếng “tốc” nho nhỏ vang lên, luồng đạo quang từ miệng bình thoát ra. Thiếu nữ mái tóc đen nhánh trong không trung biến hóa huyền ảo hình thành nên bản thể, cũng chẳng chào hỏi Tây Kinh, nhảy vào lùm cây dày đặc bên đường, ngồi bệt xuống.

“Chết tiệt thật, bữa trưa ăn cái quái gì thế nhỉ? Cá chẳng tươi, lại còn... thứ nắm đó phối hợp không đúng bài bản nữa chứ?” Khó khăn lắm mới từ trong bình thoát thân ra ngoài, hiển nhiên là ăn phải đồ xấu nên bụng đau như thắt, ục ục sôi lên, Na Sanh nhú mào ôm bụng, lại từ lùm cây lộ đầu ra, lễ trắng khí hùng quát tháo: “Đi chỗ khác! Đừng ngồi đây... Chỗ này dưới hướng gió, người muốn...”

Thế nhưng, thật kì quái, cái gã này ngày thường nhất định sẽ mắng cô rộn chuyện, vậy mà giờ đây chẳng nghe thấy cô nói gì.

Hắn chỉ khom lưng xuống, sững sờ ngó quang kiếm rơi trên đất, nhìn đi nhìn lại, đột nhiên đầu gối không còn tí sức lực nào nữa, khụy xuống trước thanh kiếm của Kiếm Thánh, trong khoảnh khắc đó sắt mặt y đỡ đầu, bơ phờ.

“Đại thúc? Đại thúc? Na Sanh ngây người, nhanh chóng mặc lại y phục đằng hoàng, nhón tay bịt mũi từ sau lùm cây nhảy ra, cúi người vội vã hỏi han, “Làm sao thế? Vết thương trên chân người lại tái phát sao?”

Chuôi kiếm màu trắng bạc rơi trên đất, kiếm mang trên đó đã tan biến, lại như một vật kim loại bình thường. Na Sanh vốn là một nữ tử đỉnh đoảng, hiển nhiên cũng không chú ý đến hoa văn trên bề mặt đã âm thầm thay đổi: trước “Kinh”, không biết từ khi nào đã có thêm một kí hiệu hình ngôi sao nhỏ.

Tây Kinh lặng lẽ quan sát ngôi sao âm thầm xuất hiện đó, vào khoảnh khắc Na Sanh đỡ y, thì thầm: “Sư phụ đã qua đời.”

“Sao?” Na Sanh sững người một lúc, bàn tay đỡ y khựng lại, “Người có sư phụ à? Từ trước đến nay không nghe người nhắc đến.”

Tây Kinh hừ một tiếng, không có tâm trí tranh cãi với nàng, cúi người xuống nhặt Quang Kiếm lên, song không biết có phải vì tâm tình vẫn chưa bình tĩnh, liên tiếp đưa tay ra mấy lần, Quang Kiếm vẫn rơi khỏi lòng bàn tay y. Na Sanh đứng bên cạnh trông thấy sốt ruột, không cầm lòng được cúi đầu xuống nhặt Quang Kiếm đó giúp y.

“Đừng!” Tây Kinh bỗng thất kinh, nghiêm giọng ngăn cản. Thế nhưng cũng chẳng kịp, ngay lúc ngón tay Na Sanh chạm vào Quang Kiếm, thân thể lập tức bị bắn lên không, hét lên, bay ngược về sau.

“Cẩn thận!” Tây Kinh cũng không quan tâm đến Quang Kiếm nữa, mũi chân phát lực, nhún người bay đến trước lùm cây nơi Na Sanh rơi xuống, ôm ngang người, xoay mình một cái rơi xuống mặt đất.

“Cẩn thận!” Lời nhắc nhở lần này lại phát ra từ miệng của thiếu nữ người Mèo, Na Sanh hốt hoảng nhìn xuống đất, la lên, kéo Tây Kinh lại. Bị lời cảnh báo lúng túng, hoảng sợ đó làm giật mình, Tây Kinh vận khí trên không, khoảnh khắc khi bàn chân vừa chạm xuống đất liền bay lên trở lại, liên tiếp xoay mấy vòng trên không, rơi xuống đường cái bằng phẳng rộng rãi ban này, lập tức mở miệng hỏi nữ tử vừa thét thất thanh: “Sao thế?”

“Giẫm... Đã giẫm lên...” Na Sanh nhìn chằm chằm vào chân y, lắp ba lắp bắp.

“Giẫm lên cái gì?” Nhìn xung quanh không thấy nguy hiểm, sau đó, Tây Kinh chẳng hiểu gì cả hỏi lại Na Sanh, thả nàng xuống đất, răn đe, “Sau này đừng chạm vào kiếm của ta, rõ chưa? Không giống như trước nữa... kiếm của Kiếm Thánh, không cho phép người ngoài chạm vào, bằng không sẽ chịu phản kích.”

Na Sanh lại chẳng chú ý đến điều y nói, chỉ chăm chú nhìn xuống đôi giày của y, bỗng nàng đỏ mặt, kéo tay áo y, quay người đi về hướng dòng suối: “Nhanh rửa đi, người đã giẫm lên rồi!”

“Sao?” Tây Kinh vẫn còn ngờ ngác không hiểu gì đã bị nàng lôi đi đành vội nhặt quang kiếm lên, ánh mắt y vừa lúc ngó qua đôi giày của mình, nhìn thấy vật dơ dưới đế giày, cau mày, “Kì quái, giẫm lên phân chó ở đâu nhỉ?”

“Đi nhanh!” Na Sanh bỗng đẩy mạnh một cái, Tây Kinh loạng choạng bước lên một bước về phía dòng suối.

“Tên tửu quỷ... lại, lại mắng ta là chó à?!”. Không nhịn được nữa, Na Sanh đỏ mặt nhảy lên.

Tây Kinh chợt hiểu ra, ôm bụng cười rũ rượi.

“Còn cười... Hôm nay đừng mong ta để người nấu cơm. Nhất định là người không tốt, nắm hái buổi trưa có độc!” Nhìn thấy kiếm khách cười ngặt nghẽo, Na Sanh đỏ mặt, oán hận day giọng, lại quên mất nếu như nắm có độc, đối phương làm sao có thể cười sảng khoái như thế. Thế nhưng vừa càu nhàu, thiếu nữ người Mèo vừa men theo con suối kiếm kiếm tìm tìm, nhắc mấy viên đá tìm sò ốc, tôm cá, ngắt rau cần nước và Hồng Giới, bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Vừa chọn được nơi để nhóm lửa, bỗng nghĩ ra điều gì đó, quay đầu nhìn về phía lùm cây kia lại lập tức cau mày, chuyển ra xa hơn.

Tây Kinh ngồi trên đá, mang giày để xuống suối, nhờ dòng nước gột rửa, ngắm nghía chuỗi Quang kiếm màu trắng bạc đó, lại nghiêng đầu nhìn thiếu nữ Miêu tộc, tuy đã sắp xếp trong hồ lo đựng rượu mang theo khi đi đường, nhưng kiếp nạn trùng sát liên tiếp mấy ngày nay, đã khiến gương mặt vô tư vô lự ấy đã nhuốm vẻ mệt mỏi, vất vả.

Đã đến quận Tứ Phong, ước chừng còn cách Cửu Nghi không quá trăm dặm.

Thế nhưng, sau lần đầu chạm trán hôm qua, hiển nhiên quân đoàn Chính Thiên - Biến Thiên bộ đã biết được phương hướng của mình, sự truy sát của toàn bộ quân đội đế quốc Thương Lưu đây chỉ là không hèn mà đến thôi ư? Hơn trăm dặm còn lại, chỉ e mỗi một bước tiến đều phải dùng thì thể lột đường!

Tây Kinh thử cử động cổ tay và chân một chút, vết thương hôm qua vừa mới khép miệng, động một tí là đau như kim châm muối xát.

“Đại thúc, ăn cơm đi!” Na Sanh ở bên kia quay tới quay lui một lúc lâu, ngẩng đầu lên gọi, “Sao thế, cần phải bó thuốc nữa à?”

“Hả, không cần... Cứ mặc đấy, nó tự nhiên sẽ lành lại thôi!” Tây Kinh xoay cổ tay nhớ lại trận ác chiến hôm qua, đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, “Khoái thật! Sảng khoái thật! Nhiều năm rồi không được sảng sảng khoái khoái chém giết như lần này!”

“Sảng khoái nỗi gì, ngược lại đau đớn thì có.” Na Sanh không hài lòng, xua khói, mang thức ăn còn nóng đến, “Người còn không chịu nghỉ ngơi một tí, hiem khi bọn họ không đuổi đến như lần này, lại sắp vào thành, nên nghỉ ngơi nhiều hơn...”

“Quận Tứ Phong...” Trông xa xăm về những ngọn đèn treo trên thành, yết hầu Tây Kinh bỗng cử động một cái, nuốt ực ngụm nước bọt, “Từ lâu Thiên Hương... Tỷ muội Như Ý phu nhân.”

“Ồ, chẳng phải nói không uống rượu sao?” Na Sanh đang ăn thứ gì đó cười nói, bỗng nhìn thấy sắc mặt Tây Kinh sa sầm xuống, biết đã chạm đến điều kiêng kị, vội ngậm miệng, Tây Kinh trầm mặc giây lát, quay đầu nhìn về chân trời phương Tây, khẽ nói: “Không kịp... Không kịp đến núi Không tịch xem rốt cuộc đã xảy ra việc gì. Chỉ có thể đợi sau khi đưa cô đến Cửu Nghi, mới đến đó thu xếp hậu sự của sư phụ.”

Nhìn thấy thần sắc u ám của kiếm khách, Na Sanh trong khoảnh khắc không biết nói gì cho phải, chỉ cẩn thận dè dặt hỏi lại một câu, “sư phụ người... nhất định rất tài giỏi, phải không?”

“Ừ.” Tây Kinh đang cúi đầu, nhìn Quanh Kiếm trong tay, bỗng quay đầu cười một cái, “Đúng thế, rất tài giỏi, tuy là trong cả cuộc đời người không làm việc gì trọng đại có thể lưu danh sử sách.”

Na Sanh cắn một miếng cá lớn, ngậm thịt cá trong miệng phản bác lại: “Không có sao, bà ấy đã dạy ra một đồ đệ anh hùng như đại thúc, nhất định có thể lưu danh sử sách! Tuổi tác của bà nhất định cũng rất cao, mới đến lúc phải ra đi. Thúc đừng đau lòng quá! Đây, ăn cá đi!”

“Được rồi, ta không buồn nữa!” Tây Kinh thoáng cười, cầm lấy con cá được quần lá cỏ, chuyên tâm ăn. Cũng không nói nữa.

Gió vùng hoang dã hiu hiu thổi, mang theo hơi ẩm đặc trưng của Trạch Quốc, báo hiệu mùa hạ đang đến.

“Na Sanh, lại đây!” Bất thành linh nghe thấy tiếng động gì đó trong gió, sắc mặt Tây Kinh chợt thay đổi, cầm kiếm đứng dậy, một chân hất cát lên, dập tắt đồng lửa ấy, “Nhanh!”

“Sao thế?” Na Sanh giật nảy mình, vừa mới bỏ vật trên tay xuống, cơ thể lập tức nhẹ bỗng.

Trong khoảnh khắc đồng lửa trên đất bị dập tắt, trên Phong Chuẩn tụ tập trong không trung đã có một đôi mắt đang am thâm quan sát phương vị.

“Họ đã ở đây!” Bên trong cỗ máy hắc ám, nam tử trẻ tuổi ngồi trên ghế phụ, bên cạnh giao nhân khô lồi vẫn đang trơ trơ điều khiển Phong Chuẩn, chăm chú quan sát ánh đỏ bên dưới đột nhiên tắt ngúm, thở dài một hơi, chậm chậm nhấc một tay lên, “Làm tốt lắm, chuẩn bị chiến đấu, tất cả mọi người, phân thành hai đội nhỏ, một đội bao vây mục tiêu, tổ khác phụ trách vây đánh trên không! Nhất định phải cận thận! Kẻ địch rất mạnh, từng người chiến đấu không ai là đối thủ của y! Nên nhớ hôm qua tiểu đội thứ mười của ta toàn quân bị diệt ra sao!”

“Vâng, thiếu tướng!” Người ở khoang sau chỉnh tề đồng loạt đáp lời, giáp sắt và trường kiếm va vào nhau phát ra âm thanh rin rít lạnh lẽo.

Trong Cổ Mộ tối tăm không thấy ánh mặt trời, luồng khí ẩm thấp, âm u lạnh lẽo bao phủ vạn vật.

Thủy tảo khổng lồ từ dưới lòng đất, trong lòng suối túa ra, diên cuồng lan đi, chiếm cứ tòa mộ thất này, tỏa ra mùi chết chóc và thối rữa. Vân Hoán vẫn ngồi ở nơi thâm sâu nhất trong Cổ Mộ, lặng người nhìn nữ tử đã chết trước mặt.

Xào xạt xào xạt, đám thủy tảo khổng lồ xung quanh lúc nhúc trôi lên, bò đến, vây lấy y vòng vòng lớp lớp dần siết lại. Vô số đôi mắt đỏ rực trên thủy tảo chăm chú nhìn y. Bầy Hồng Đàm kí sinh trên tảo ấy phát ra ánh sáng nhấp nháy, soi chiếu cả một vùng thạch mộ sắc đỏ nổi bật kinh tâm. Thế nhưng, Vân Hoán chỉ nhắm mắt ngồi đấy, không mấy may quan tâm đến đám quái vật nhúc nha nhúc nhích xung quanh.

Vừa mới xoắn chặt một vòng, bọn U Linh Hồng Đàm đầy không những chẳng thu được chút lợi ích nào, ngược lại, bị kiếm khí gần như phát điên của Vân Hoán phá tan tành vòng xoắn đó. Cho nên, phía sau tảng đá chổ Vân Hoán thần thờ ngồi yên, những con mắt đỏ ngầu ấy nhất thời cũng không dám tiến sát thêm nữa, chỉ là do dự chăm chú quan sát, tìm nhược điểm của y.

Trong mộ vốn không biết thời gian qua, cùng với sự tĩnh lặng đó càng không rõ thời gian đằng đẳng đã trôi qua bao lâu...

Thế nhưng thiếu tướng đế quốc Thương Lưu lại chẳng mấy may cảm giác đến dòng chảy của thời gian, cũng không quan tâm đến địch nhân đã tẩu thoát đến nơi nào, Như Ý châu nếu như để thất lạc sao có thể hồi kinh phục mệnh. Vừa nhìn thấy, y lập tức xác định ngay nữ tử trước mặt đã qua đời. Cảm xúc của y chính là sự trống rỗng mù mờ. Đường như trong khoảnh khắc đó, ngoài trừ đôi mắt còn có thể nhìn thấy, toàn bộ các giác quan khác đều bị phong bế.

Người bị U Linh Hồng Đàm quấn lấy, nuốt trọn đầy không ở đâu xa, tuy gần trong gang tấc, nhưng y lại không có dũng khí bước lên phía trước xem xét.

Không biết đã trải qua mấy ngày, mấy đêm. Quan sát lâu như thế, cuối cùng bọn quái vật dưới đáy nước ấy không kiên nhẫn được nữa, chậm chậm nhúc nhích, toàn bộ cây nấm màu đỏ từ từ to lên, bào tử dưới tàn đã chín muồi.

Nhận thấy nguy hiểm cận kề, Quang Kiếm đeo bên hông y đột nhiên rung lên.

Vân Hoán nhìn qua thanh Quang Kiếm đó một cái, trong đồng tử bỗng biểu lộ sự đau xót, ánh mắt nhanh chóng di khai- Không thay đổi. Trên chuôi kiếm màu trắng bạc, chữ “Hoán” do sư phụ chính tay khắc lên vẫn ở đấy, nhưng lại không xuất hiện hiện tượng “truyền thừa” sau khi Đại kiếm Thánh đời trước qua đời theo truyền thuyết của sư môn.

Cũng có nghĩa, sư môn và sư phụ cuối cùng tuyệt không thừa nhận một người đệ tử như y.

Sư phụ... Sư phụ. Tuy người đến chết vẫn không mấy may oán hận con, nhưng sau cùng đã đưa ra quyết định trục xuất con ra khỏi sư môn?!

Dù trong lòng, người hoàn toàn đã tha thứ cho hành vi “giết thầy” của con; nhưng từ góc độ Đại Kiếm Thánh đời trước, người lại cho rằng con chung quy vẫn không xứng đáng giữ kiếm của Kiếm Thánh! Người... thật sự vô cùng thất vọng với con sao? Không phải vậy! Người cho rằng con không xứng đảm nhận trọng trách của kiếm thánh, không xứng là đệ tử người, càng không xứng kế thừa kiếm thuật của người? Không sai... Một tên rợ Băng phụ ân, phản lời thề, không từ thủ đoạn, phản tín bội nghĩa làm sao xứng đáng tiếp nhận Kiếm của Kiếm Thánh Không Tang!

“Không phải con... Không phải con!” Khoảng khắc đó, không thể không chế sự phẫn nộ, bi ai và tuyệt vọng trong nội tâm, bàn tay thiếu tướng dụng lực nện lên tảng đá, trong sự tĩnh lặng bỗng bùng phát tiếng gào khóc. Tiếng gào như sói tru cùng với sát khí kinh người trong chớp mắt tuôn ra, khiến đám thủy tảo khổng lồ đang chuẩn bị phát động tập kích lẫn nữa run lên cầm cập, nhún nhút lùi về sau.

Ở nơi U Linh Hồng Đạm dày đặc nhất, một bộ áo trắng lạng lẽ ngồi trên luân y, đầu hơi nghiêng về một bên, như đã ngủ say.

“Không phải con làm! Không phải con!” Gương mặt mỉm cười bình tĩnh đó khiến Vân Hoán đột nhiên sụp đổ, không quan tâm mọi thứ, lợi nước xông đến trước luân y, đưa tay, nhưng đến cùng vẫn không dám chạm vào, thần thờ, tuyệt vọng khụy xuống vũng nước trước luân y, nghẹn ngào, “Thật sự không phải con làm... Không phải con. Sư phụ, người đã trách sai con... Người nghe con nói. Hãy nghe con nói!”

Cả cuộc đời này, y hận nhất chính là chịu oan khuất và sự khinh miệt của người khác. Đối với sự khinh thường và sỉ nhục, y có thể kiên quyết, bất chấp thủ đoạn đáp trả. Đối với sự oan khuất và chỉ trích, sau một thời gian, y chỉ cười trừ cho qua chuyện: miễn là y đủ mạnh, vốn dĩ không cần dùng lời nói giải thích bất cứ việc gì. Thế nhưng, hiện nay y lại bị chính người quan trọng nhất trong cả cuộc đời mình trách oan, thêm phần, vĩnh viễn cũng không còn cơ hội giải thích được nữa.

Dù bây giờ y cố gắng giải thích như thế nào, sư phụ người cũng không thể nghe thấy nữa.

Sự tuyệt vọng và bi ai trong khoảnh khắc đó vượt trên tất cả. Đường như bỗng trở về hăm ngăm sa mạc tám năm về trước, y không còn là thiếu tướng Thương Lưu nằm trên gối mỹ nhân uống rượu, nắm giữ quyền sinh sát, chỉ là một đứa trẻ con tin sắp chết, không nhận được sự giúp đỡ nào. Trong tăm tối vùng vẫy, ước nỏ cầu cứu, mong muốn từ trong tuyệt vọng và hoảng sợ ngập tràn gắng gượng thoát ra.

“Không phải con... Không phải con.” Biện bạch đến khàn giọng, kiệt sức cuối cùng cũng tắt nghẹn, Vân Hoán khụy xuống giữa dòng suối, hôn lên vạt áo màu trắng bập bênh trên mặt nước, lẩm bẩm, thì thào, “Sư phụ, người đã trách nhầm con... Đã trách nhầm con.”

Mộ Yên bị thủy tảo khổng lồ quần quanh lạng lẽ ngồi trên luân y ngay dưới mạch suối tuôn ra từ nơi sâu nhất trong Cổ Mộ, tà áo trắng trong nước nhẹ nhàng lay động. Người đã chìm vào giấc ngủ thiên thu, da thịt dưới lớp áo trắng lộ ra vẻ trắng bệch quỷ dị, điểm lấm chấm sắc đỏ mơ hồ: Đây là bào tử của U Linh Hồng Đạm, ký sinh bên trong cơ thể người đang nhanh chóng sinh sôi.

Thủy tảo xung quanh ý đồ xấu xa lúc nhúc di chuyển trong bóng tối, tranh thủ giây phút Vân Hoán thất thần, thu nhỏ vòng vây. Những con mắt đỏ ngầu trên thủy tảo, dường như đang đổ lệ máu. Kỳ thực bọn Hồng Đạm ấy vốn sợ ánh sáng mặt trời nên trong bóng tối đã nhanh chóng hoàn thiện sinh trưởng, sẵn sàng phóng ra bào tử như sương bay, ký sinh lên cơ thể người.

Thế nhưng, không chỉ e ngại Quang kiếm vô hình trong tay người quân nhân này, mà viên thuốc dạng như trân châu vẫn luôn cầm chặt trong lòng bàn tay Vân Hoán cũng chính là nguyên nhân khiến cho U Linh Hồng Đạm vốn mệnh danh “Thủy Trung Độc Long” chùn chân. Đó đúng thật là thuốc giải chân chính, Thế như thời gian giao ra quá muộn, nữ tử trúng độc đã qua đời, trong thân thể chứa đầy độc tố nên trở thành môi trường mới thích hợp cho thủy tảo.

“Tanh Tách!” Một tiếng vang nho nhỏ, trong khoảnh khắc Vân Hoán chạm nhẹ vào ngón tay trắng bệch đó, da thịt nứt ra, vô số chấm đỏ li ti tuôn ra ngày càng nhiều từ những vết rạn như băng nứt, chớp mắt đã lan ra đến khuỷu tay!

“Sư phụ!” Khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng như thế, Vân Hoán bỗng kêu lên thất thanh.

Nữ tử như bức tượng bạch ngọc, chớp mắt biến thành bức tượng cẩm thạch đầy những vết nứt màu đỏ, những vết nứt ấy vẫn tiếp tục lan ra, rộng thêm, dưới lớp da có thứ gì đó đang nhấp nhô muốn bứt ra, vùng vẫy trong kén tăm bó buộc ấy.

“Sư phụ!” Hiểu rõ sắp xuất hiện liệt biến ra sao, Vân Hoán kinh hãi, nhưng không lùi mà tiến, chìa tay ra nhanh như chớp điện.

“Giết” Một lớp phấn đỏ cực mỏng cực mỏng bỗng từ vết nứt bắn ra, đâm bổ vào y, song Vân Hoán không tránh không né, ngón tay nhanh chóng đưa ra, bỏ viên thuốc giải như trân châu đẩy vào miệng Mộ Yên. Một tiếng nhỏ vang lên, dường như từ trên người nữ tử có màn sương mù màu đỏ phun ra, bốc lên trong mộ thất tối đen!

Tất cả những vết rạn đang lan ra trong khoảnh khắc đều dừng lại, chuyển động bên dưới da thịt chớp mắt cũng lắng xuống.

Toàn bộ vi khuẩn Hồng Đạm kí sinh bên trong cơ thể Mộ Yên, trong khoảnh khắc đều bị tiêu diệt bên trong cơ thể do nó hại chết. Bị được tính của giải được làm cho kinh hải, đám rong rêu bổ nhào lên trước muốn ăn chia máu thịt phát ra âm thanh chói tai kinh khủng, đồng loạt lùi về sau một vòng lớn, nhượng lại vùng không gian trung tâm bể nước.

Thế nhưng, khoảnh khắc đó Vân Hoán cuối cùng vẫn không tránh được màn sương đỏ tách thịt phát ra đầy, vài hạt bào tử Hồng Đạm rơi trên cánh tay y, nhanh chóng xâm nhập vào da thịt, lan dần ra.

Chẳng cần suy nghĩ, Quang Kiếm lạnh lùng bạt qua, máu thịt bắn tung tóe.

Vân Hoán không kịp băng bó vết thương, chống kiếm thở gấp. Trước tiên đến xem xét thi thể sư phụ có chút tổn hại nào không - thế nhưng, ngón tay run rẩy chạm vào, lại không phải da thịt mềm mại, mà lại là cảm giác lạnh và cứng như nham thạch! Bị vi khuẩn bên trong phá hoại, cơ thể đã xuất hiện thay đổi khiến người kinh ngạc: lưỡi vết đỏ như chỉ mảnh, bao phủ toàn bộ tọa tượng bạch ngọc của nữ tử, lạnh lẽo tĩnh mịch, không chút ấm áp, như bức tượng cẩm thạch với những vết băng rạn.

Nữ tử áo trắng lặng lẽ ngồi trên luân y, ngay giữa mạch suối âm u, mái tóc đen rũ xuống, cùng với vạt áo trắng phát phơ, bập bềnh trên mặt nước. Giữa đôi môi nhợt nhạt khép hờ, ánh châu quang mờ ảo từ miệng phát ra, ánh chiếu gương mặt thanh lệ an tĩnh, dường như vẫn đang say giấc nồng.

“Sư phụ...” Hốt hoảng ngẩng đầu nhìn người ngồi trên luân y đó, Thiếu tướng lăm bầm gọi khẽ. Khoảnh khắc đó, dường như lại cảm thấy một nguồn lực trấn an lòng người mạnh mẽ, tâm tình Vân Hoán trong phút chốc đã ổn định lại, ngẩng đầu chăm chú nhìn vào gương mặt Nữ Kiếm Thánh: “Con biết người vẫn có thể nghe thấy, trông thấy... những người Không Tang như sư phụ luôn tin rằng con người có hồn phách, sau khi chết, hồn phách tuyệt không hề tiêu tán, mà đến bỉ ngạn chuyển sinh, phải không ạ? Sư phụ, người hiện tại nhất định nghe thấy lời con nói... Người đã trách sai con... Con sẽ đi tìm hung thủ thật sự, vì người báo thù!”

Khoảnh khắc bốn âm cuối thốt ra, thanh âm khàn và nhỏ, như lưỡi kiếm sắt lạnh lần lượt miết vào nhau, khiến bọn thủy tảo vừa mới nhúc nhích đã khiếp sợ. Cuối cùng dường như cảm thấy khiếp sợ gã quân nhân trước mặt, sau một thời gian dài rình rập, U Linh Hồng đạm sống trong Xích Thủy đã gác bỏ ý định vồ lấy con mồi, chậm chậm rút xuống đáy nước.

Thế nhưng, ngay trong khoảnh khắc đó, Kiếm Quang như ánh tuyết tung hoành ngang dọc, chém tan sự tăm tối trong thạch mộ.

“Súc sanh, dám bắt kính với sư phụ ta, còn mong sống sót sao?” Một kiếm chém đứt thân chính, nhìn thấy từ vết cắt chảy ra chất nhờn màu xanh đậm, Vân Hoán nghiêng răng cười lạnh, không hề ngừng tay, từng nhát từng nhát kiếm chém quái vật khổng lồ xung quanh thành những mảnh vụn, Sát khí dày đặc đã không thể khổng chế từ trong mắt thiếu tướng để quốc phát ra, như điên như loạn vùng Quang Kiếm, một đường từ nội thất chém ra ngoài thạch thất, tiêu diệt tận gốc toàn bộ đám thủy tảo lan tràn kia!

Chất nhờn xanh lục cùng với những con mắt đỏ rực tung tóe đầy trời, phát ra mùi thối rửa khiến người buồn nôn.

“Ây da!” Trong bóng đêm, bỗng nhiên có người kinh ngạc hô lên một tiếng, mắt Vân Hoán thoáng lạnh, nghĩ cũng không nghĩ, vùng kiếm chém tới.

“Đinh” một tiếng, đối phương lại có thể đỡ được kiếm của y!

“Vân Hoán!” Trước khi nhát kiếm thứ hai chém tới, người khách lớn tiếng gọi tên y, đồng thời cảm trường kiếm đã gây nhanh chóng lùi lại, tránh khỏi đường kiếm hiểm ác.

“...” chớp điện dừng lại tức thì, trong đêm đen u ám, mắt Vân Hoán phát ra tia sáng lạnh, “Nam Chiêu?”

Giữa tĩnh mịch, “Rắc!” một tiếng, giáp sắt vỡ ra thành nhiều mảnh nhỏ. Thân pháp người khách tuy nhanh, chớp mắt đã lùi đến sát tường đá, nhưng vẫn không thể hoàn toàn tránh thoát tầm truy kích của đường kiếm thứ hai do Thiếu tướng chém xuống. Trong bóng đêm u ám, thanh âm đã im bật ấy mới lập tức vang

lên, hàm chứa nụ cười khổ: “Quả nhiên, quả nhiên là ”Dẫn thân nộp mạng” phải không?... hắc hắc, hắc hắc.”

“Nam Chiêu!” Nghe thấy vẻ bất thường trong giọng điệu của đối phương, sắc mặt Vân Hoán thoáng thay đổi, trong bóng đêm nhanh chóng đưa tay ra, đặt lên ngực sau lớp áo giáp bị chém đứt của đối phương, có máu nóng từ vết thương tuôn ra.

“Người... Người cũng có lúc không thu chiêu được...” Nam Chiêu vẫn nói đùa như không có việc gì, vứt bỏ thanh kiếm gãy, trong bóng đêm găng gượng đứng dậy, “Chẳng lẽ đã uống rượu sao? Trón trong Cổ mộ uống rượu suốt ba ngày sao?... Hại ta, ta đích thực lo lắng không chịu được, phải vào đây xem xem... người có phải say chết trong này không...”

“Nam Chiêu!” Trong đêm tối, nghe thấy lời nói đó, Vân Hoán trầm mặc xuống, vận lực nắm chặt Quang Kiếm. Không ai nhìn thấy gương mặt thiếu tướng trong bóng tối đã phát sinh thay đổi: dẫu sao, suy cho cùng, tòa cổ mộ hiện nay với hầm ngầm tám năm về trước vẫn có điểm khác nhau - tuyệt không phải như năm xưa, dù thối rữa dưới đất cũng không có người quan tâm, chí ít, hiện nay vẫn có người không màng sống chết nhớ đến y.

“Nhanh bằng bó xem sao!” Lần đầu tiên, trong giọng điệu y để lộ sự lo lắng, từ trên người tháo xuống dây băng đang dùng, thúc giục đồng liêu đã bị thương.

“À... sao? Người, người cũng đã bị thương hả?” Nam Chiêu ôm vết thương chậm chậm đến gần, khi cầm lấy dây băng, chạm vào vết thương trên tay của Vân Hoán, kinh ngạc hỏi.

“Vết thương nhỏ thôi.” Vân Hoán lãnh đạm hồi đáp, song vùng máu thịt trên cánh tay vừa bị bản thân y róc ra lại đau rất vô cùng, khiến y không thể không chuyển sang cầm kiếm bằng tay trái - bởi vì nguyên nhân này, lại thêm phần không khống chế được sự tức giận, nên vừa rồi mới thu chiêu không kịp, ngộ thương Nam Chiêu?

Nghĩ đến đây, y im lặng cúi đầu xuống, giúp Nam Chiêu băng bó vết thương trước ngực.

“Người, người ở đây làm gì?... Không phải, không phải nói có một giao nhân cùng người đi vào sao?” Vết thương phải nghiêm trọng Nam Chiêu mới hít sâu một hơi, nhưng lại ra vẻ điềm nhiên như không, tiếp tục hỏi, “Như Ý Châu, Như Ý Châu sao rồi?”

“Đã bị lấy đi.” Vân Hoán thần nhiên hồi đáp, dùng ngón tay bị thương buộc một cái kết, “Nhưng ta nhất định có thể lấy lại. Ta đã nhận ra ả là ai. ả không thể trốn thoát!”

Giọng điệu khẳng định chắc chắn đó khiến Nam Chiêu hơi chấn động, không thể không gật đầu: “Người từ trước đến nay nói được làm được.” Bất ngờ sững lại, có vẻ không thể tưởng tượng nổi, Nam Chiêu bật thốt: “Trốn rồi à?... Không thể, bên ngoài có bao nhiêu tiểu tử canh giữ! Sao có thể thoát được? Dù thoát được, toàn bộ cửa ải đều bố trí trọng binh, sao có thể để mấy tên giao nhân đào thoát!”

“Bố trí không hoàn chỉnh.” Vân Hoán cột chặt dây băng, thử đi thử lại xem có lỏng không, đột nhiên cười lạnh, “Ta thật đã quá sơ suất.”

“Sao?” Nam Chiêu kinh ngạc hỏi, “Người đã cẩn thận bố trí địa đồ đó từng li từng tí, không một chỗ sai sót!”

“Sai.” Thiếu tướng đế quốc Thương Lưu ngẩng đầu, ánh mắt trong bóng đêm sáng như trường đao, chậm rãi từng từ từng chữ, “Địa đồ vốn dĩ vô dụng... Nam Chiêu, ta đúng là ngu xuẩn, Giao nhân cần bản không thể đi qua sa mạc đến nơi này.”

“Cái gì?” Nam Chiêu thành linh giật nảy người, lơ mơ hiểu ra điều gì đó, “Người nói là...”

“Phải xem bản đồ phân bố đường thủy!” Vân Hoán nói xong, đỡ đồng liêu đứng dậy. “bọn giao nhân này thông qua mạch nước dưới lòng đất đến đây, vốn dĩ không đi đường bộ! Tất cả trọng binh canh gác của chúng ta đối với bọn chúng có thể nói là vô dụng! Chúng ta trở về, lập tức đưa cho ta xem bản đồ phân bố đường thủy của sa mạc Bắc Cổ Nhĩ và vùng thôn trại ốc đảo lân cận. Bọn chúng chạy không thoát... Đừng tưởng là vây hãm ta ba ngày, thì có thể trốn thoát!”

“À ừ...” Đường như chợt tỉnh ngộ, Nam Chiêu thầm than: “Người đúng thật thông minh... Đến điều này cũng bị người nghĩ đến.”

“Nhanh lên, bây giờ chúng ta phải tranh thủ thời gian bám gót chúng!” Vân Hoán đưa tay đỡ dưới nách Nam Chiêu, dìu người đồng liêu đã bị thương này đứng lên đi về phía cửa đá, “Lập tức gửi bò câu đưa thư cho Tề Linh tướng quân, nhờ y chặn ngõ lớn từ Xích Thủy vào Kính Hồ! Đồng thời, mỗi một giếng ngầm, kênh rãnh trên đại mạc đều phải...”

“Khục Khục! Khục khục!” Bất thành linh Nam Chiêu bật ho dữ dội, ôm vết thương khom lưng xuống.

“Sao thế?” Nhìn thấy cơn đau của đồng liêu, Vân Hoán bỏ đỡ mạch suy nghĩ, vội vã cúi người xuống hỏi thăm, đỡ lưng y, “Một kiếm ban nãy của ta khiến người bị thương nặng thế sao? Nhanh cho ta xem xem...”

Trong bóng tối, Nam Chiêu có vẻ như nhin đau, nắm chặt tay y, tựa hồ muốn mượn thế đứng dậy.

Thế nhưng, đột nhiên Vân Hoán cảm thấy cánh tay mình bị giật xuống, bẻ ngược về sau, vết thương đau buốt dữ dội khiến nửa người y tê liệt. Trong khoảnh khắc đó, một tay khóa chặt hai tay thiếu tướng, Nam Chiêu vô cùng nhanh nhẹn đứng thẳng lưng lên, trên tay còn lại ánh sắc lóe lên, chớp mắt đã lấy ra một cây chủy thủ, phập một tiếng đâm vào bụng Vân Hoán!

Bất ngờ ra tay không do dự, một nhát dùng toàn bộ sức lực, sau đó, Nam Chiêu nhanh chóng lùi lại, cách khoảng một trượng, nhờ vào ánh đỏ của thủy tảo khổng lồ đang vùng vẫy giãy chết, nhìn Vân Hoán ôm vết thương lão đảo dựa vào tường từ từ khụy xuống đất. Thế nhưng, mắt y nhìn Nam Chiêu không chớp, trong đồng tử màu xanh lạnh sắc bén và lãnh đạm, không một chút biểu tình nào.

Sự vô cảm đó lại mang đến áp lực vô hình, khiến Nam Chiêu vốn dĩ sau khi thuận lợi đâm một nhát lại phải lùi lại đứng đó quan sát. Trong bóng đêm, kẻ kỳ thực không bị thương toàn thân lại phát run, đôi môi của tướng quân quân đoàn Trần Dĩ đang run bần bật, bỗng buột miệng: “Là các người bức ta! Ta không thể không giết người... Không giết người không được. Bằng không thì...”

“Người giết ta, Vu Bành nguyên soái sẽ giết cả gia đình người.” Vết thương nặng ở bụng khiến toàn thân lạnh buốt, nhưng Vân Hoán trầm giọng nở nụ cười lạnh, “Vu Lăng rốt cuộc đã dùng cách gì mua chuộc người?... Kể cả tính mạng toàn gia cũng không quan tâm đến?”

“Người cho rằng Vu Lăng đại nhân dễ đối phó sao? Y đối chọi với nguyên soái Vu Bành đã nhiều năm, lại có thể dễ dàng để cho nguyên soái khống chế người nhà ta ở đế đô sao?” Nam Chiêu vì khấn trương và kích động nên hai tay run run, vẫn luôn đề phòng sự phản kích của Vân Hoán, “Lầm rồi! Người nhà gì? Đám ”người nhà” của ta ở đế đô ư là giả! Khi ta bắt đầu làm việc cho đại thần quốc vụ này, toàn bộ người nhà của ta, sớm đã bị Vu Lăng đưa đi, giam lỏng ở một nơi bí mật. Phủ đệ ở đế đô đó là nguy trang cho người khác thấy... Người hiểu chứ?”

Vân Hoán bỗng ngẩng đầu, nhìn Nam Chiêu, trong một lúc không có lời để nói.

Nhiều năm nay, mười đại môn phiệt thường xuyên đấu đá dữ dội, lại thâm tóm tắt thấy quyền lực tối cao - quân nhân xuất thân bình dân như Nam Chiêu, dù ở Giảng Vũ Đường lập được thành tích ưu tú, vẫn vô phương ngẩng đầu trong quân đội. Nếu như không đầu quân cho một đại thần quốc vụ, làm sao mới ba mươi tuổi đã thăng tiến đến địa vị thiếu tướng.

Y muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện sau nhát đao đó, bắp thịt toàn thân chớp mắt đã mỗi như không có lực.

“Đừng cử động. Trên đao có độc.” Nam Chiêu nhìn thấy nỗ lực của đồng liêu, trầm giọng nói, “Người càng vận lực, chất độc càng bộc phát nhanh.”

“Từ lúc bắt đầu, người đã muốn giết ta?” Vân Hoán nghiêng răng, trầm giọng hỏi.

Nam Chiêu lùi đến bên dưới khung cửa sổ, nhìn sắc đêm bên ngoài, trên gương mặt thô kệch bỗng xuất hiện nụ cười thê lương: “Phải, Vân thiếu tướng! Vu Lăng đại nhân chẳng qua là chỉ thị: bất luận thế nào cũng không thể để người mang Như Ý Châu về lập công. Nhưng khi người xuất lệnh phù hai đầu chim cánh vàng, khi người ngênh ngang kiêu ngạo ban bố chỉ lệnh, khi ta tiếp nhận bức thư uy hiếp đó của Vu Bành

nguyên soái, ta đã nghĩ, ta nhất định phải giết người! Ta nhất định phải giết người... Sau đó, mang Như Ý Châu hồi kinh, sẽ leo lên vị trí bổ trống của người!”

Vân Hoán muốn đứng dậy, song rốt cuộc lại không có lực khuy xuống, đột nhiên cười lạnh: “Bây giờ nghĩ lại... May mà ta không uống chén trà gừng đó, phải không? Tối đó người nghe nói ta đã uống say, vốn dĩ muốn thừa cơ giết ta, sau đó phát hiện ta đã tỉnh, mới nghĩ lại, mang thuốc độc đưa ta uống!”

“Phải!” Nam Chiêu thẳng thắn thừa nhận, “Ta không nghĩ đến việc vô ý nhắc đến Phi Liêm một tí, người đã mang chén thuốc đồ đi.”

“À, à... Cho nên người lại đợi. Nhưng ta tiếp quản toàn bộ trại doanh Không tịch, đối với người lại giữ khoảng cách, người nhất thời không thể thừa cơ hội. Sau đó, nghe thấy ta và giao nhân Phục Quốc quân đã đi vào cổ Mộ này, rờn rã suốt ba ngày không động tĩnh, người phỏng đoán bọn ta đã lường bại câu thương nên mới mạo hiểm đi vào xem xem có thể thừa cơ nhặt lấy ưu thế hay không. Đúng chứ? Như thế, người giết ta xong, trở về lại có thể nói với người khác rằng trong trận giao thủ với Phục quốc quân ta đã chiến tử.” Thở hắt ra một hơi lạnh, Vân Hoán từng câu, từng câu hỏi lại, trầm giọng nghiêng rằng, “Nam Chiêu, người lại hận ta thế sao? Bất buộc phải dồn ta vào chỗ chết à?”

“Tuy ta rất đố kỵ người - tên tiểu tử người - Con bà nó, số mệnh quá tốt! đồng thời xuất khoa, cùng là bình dân, người lại được thăng chức mới nhanh làm sao! Nhưng ta chẳng phải vì điều này mà giết người. Ta chẳng qua là do bất đắc dĩ!” Thanh âm Nam Chiêu lại trở nên lãnh đạm, có phần lãnh khốc, “Không phải người chết, thì người nhà của ta sẽ chết.”

Trong bóng tối, Tướng quân quân đoàn Trần Dã đột nhiên bật cười lạnh, trầm giọng: “Người không phải hỏi qua ta? Hỏi ta nếu như vì người nhà có phản bội tổ quốc không? Hiện tại lão tử nói cho người biết, ta làm! Vì sao không làm? Con bà nó, cái quốc gia này đối với ta có chỗ nào tốt chứ? Lão tử ở vùng chim cũng không thể để trứng này liều mạng, nhưng suốt đời phải nghe hiệu lệnh của đám ruồi nhặng hưởng lạc ở đế đô! Bây giờ, chỉ cần qua khỏi ải này, đón người nhà từ chỗ Vu Lăng trở về, ta việc gì cũng làm được!”

“àì...” Vân Hoán bỗng cười khẩy, không nói lời nào.

Chẳng phải cũng là kẻ phản quốc như y đó sao?

“Hơn nữa, hai ngày trước, ta nhận được tin tức đế đô: Thánh nữ Vân Diễm mạo phạm Trí giả, bị cách đi chức vụ, đuổi xuống Già Lam bạch tháp.” Nam Chiêu cười lạnh, nhìn Vân Hoán có phần chấn động, mỉa mai nói tiếp, “Vân thiếu tướng làm hỏng việc quân cơ, cho nên bản thân chịu tội; Vân Thánh Nữ lại bất ngờ bị phế truất... Vân gia đã phải sụp đổ, khắp chốn đế đô đều nói như thế. Phụng sự bên vua, thăng tiến nhanh, thất bại cũng nhanh!”

“Tỷ tỷ của ta ra sao rồi?” Vân Hoán bỗng ngẩng đầu, hỏi gấp, “Tỷ ấy như thế nào?”

“Vu Chân Vân Chúc?” Nam Chiêu dừng người một lúc, chậm chậm trả lời, “Y thị bất chấp lệnh cấm, đã mạo phạm Trí Giả đại nhân. Đi vào thần điện Già Lam, sau đó, liên tiếp ba ngày không thấy bước ra, cũng không biết còn có thể bước ra không...”

“Cái gì?” Vân Hoán đang ôm vết thương bỗng nhiên đứng dậy, không thể kiềm lòng được nữa giờ một tay lên - Nam Chiêu cách đó một trượng sớm có chuẩn bị, thân hình Vân Hoán vừa chuyển động, dưới chân y đã phát lực, lập tức tung người nhảy lên cửa sổ.

Thế nhưng, qua được ba thước, y phát hiện bản thân cũng vô phương nhảy cao hơn một phân.

Cách đó một trượng, Vân Hoán vẫn đứng yên không nhúc nhích. Thế như thanh kiếm trong tay y đột nhiên phát ra trường quang như ánh tuyết!

Kiểm mang của Quang kiếm trong chớp mắt loé lên lấp lánh, đâm thẳng vào Nam Chiêu trên không trung, xuyên qua lồng ngực y, ghim dính người vừa nhảy lên trên bức tường thạch mộ!

“Người muốn ta chết, ta phải giết người.” Vân Hoán một tay rút thanh chủ thủ đâm vào trong bụng mình ra, vịn tường, một tay khác cầm kiếm, gắng gượng đứng dậy, khoe miệng đọng lại một nụ cười lạnh lùng, ngoan lệ. Nhìn người đồng liêu bởi vì đau đớn mà co giật, y chậm chậm cúi bỏ chiến giáp hộ thân đã bị

chủy thủ đâm thủng, có một lớp vải mềm mại màu trắng bạc. Tuy chiến giáp bên ngoài bị đâm thủng một lỗ lớn, nhưng lớp y phục mỏng manh và mềm mại ấy lại chỉ bị sứt một tí.

Chiến y giao tiêu!

Khoảnh khắc đó, miệng Nam Chiêu muốn kinh hãi hô lên mấy chữ ấy nhưng không thể nói thành lời. Đây là hỗn hợp tơ cá do giao nhân dệt cùng với chỉ bạc mỏng manh đan thành. Y lại quên mất Tướng Quân cấp cao trong quân đoàn Chinh Thiên đều được trang bị nhuyễn giáp hộ thân!”

“Phải! Đây là ”Giao tiêu chiến y” mà ở Giảng Vũ Đường, giáo quan đã nói qua. Vân Hoán lạnh lùng nói nhỏ, “Người sinh thời rốt cuộc cũng đã được nhìn thấy nó nhỉ? Không có nó, ta đã chết trong tay người.”

Đang nói, thiếu tướng đột nhiên xoay cổ tay, liên tiếp vài kiếm.

Quang kiếm từ trong thân thể Nam Chiêu xuyên qua, tách khỏi thân thể đó. Giữa tiếng hô thảm thiết thân thể to lớn từ trên không rơi xuống mặt đất, máu từ cơ thể tuôn ra như thác, nhưng phần tàn chi vẫn vùng vẫy không yên.

“Người, còn điều gì để nói?” Ánh mắt Vân Hoán lại lạnh như sắt, giẫm một chân lên bả vai Nam Chiêu, cầm Quang kiếm nhắm vào cổ đồng liêu. Kẻ sát nhân như y có thói quen nhất định phải chặt đầu đối phương, mới khẳng định sự tử vong của đối thủ.

Gương mặt thô ráp của Nam Chiêu méo mó đi vì đau đớn, đôi môi mấp máy, như nói vài chữ.

Câu nói ấy dường như là “Tha cho vợ con ta”, Vân Hoán đã nghe thấy. Không kiềm lòng được, từ khoe miệng nở một nụ cười lạnh, ngốc thật... Trên thế gian này, mỗi lần tranh đấu thất bại, cũng không thể không liên lụy đến người khác. Thiếu tướng cầm kiếm bật cười hung ác, dưới chân đột nhiên vận lực, “răng rắc” một tiếng giẫm nát xương vai của đồng liêu: “Được, cùng là đồng môn, trở về ta nhất định đưa tẩu tử bọn họ đến đoàn tụ với người!”

Kiểm quang như chớp lạnh rạch nát đêm đen, “phụt” một tiếng, máu phun ra tung tóe.

Đầu lâu bị chém bay ra, “bụp” một tiếng rơi vào vùng tăm tối.

Tất cả lại chìm trong tĩnh lặng, Vân hoán chống kiếm đứng trong Cổ Mộ tăm tối, cảm giác máu tuôn ra từ thi thể dưới chân dần dần thấm vào giày y, nụ cười trên khoe môi lại chậm chậm biến mất.

Tam muội bị truất, tỷ tỷ hiện nay sống chết không rõ, bản thân lại để mất Như Ý Châu. Vân gia, thật sự phải suy vong sao?

Thực ra cũng không hề gì... Hiện tại mọi thứ đều không quan trọng. Vân Diễm trở về làm người thường càng tốt, còn đám người bên thông gia - Vu gia tộc vốn dĩ muốn bám vào ba tỷ đệ bọn họ để giành lấy vinh hoa phú quý mà thôi. Nhưng bất kể ra sao, tỷ tỷ không thể có chuyện... Sư phụ đã chết, tỷ tỷ không thể cũng có chuyện! Bất luận thế nào y đều phải trở về Già Lam thành, xoay chuyển cục diện trước mặt.

Thế nhưng vừa đi một bước, đột nhiên cảm thấy sự tê nhát từ vùng eo đã lan đến đầu gối, đôi chân nặng nề như hóa đá.

Chất độc Mộc Đề Hương? Vân Hoán bỗng thất kinh, sờ vào vết thương sau chiến y giao tiêu bị cắt rách. Nhát đao đó của Nam Chiêu đã lưu lại trên da thịt y một vết sứt nho nhỏ. Cạn đến độ không hề chảy máu. Thế nhưng y biết rõ, đã có vô số độc tố từ vết sứt đó xâm nhập vào cơ thể. Trước khi cảm giác tê tê tiếp tục lan ra, tay y nhanh chóng phong trụ huyết mạch và huyết đạo nơi vùng eo, lật vạt áo tìm thuốc thế nhưng y lập tức nhớ ra: toàn bộ dược vật đều nằm trên người Tương.

Trong quân đoàn Chinh thiên, Giao nhân khôi lỗi phụ trách nhiệm vụ điều khiển máy móc và chăm sóc chủ nhân.

Ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua cửa sổ rơi vào, Vân Hoán áp chế sự khó chịu bên trong cơ thể, y bước đến gần thi thể Nam Chiêu, cúi người xuống, lục tìm thuốc giải trên người hắn. Máu của đồng liêu băng lạnh dần dần nhuộm đỏ tay y, mắt thiếu tướng ánh lên màu xám lạnh, không bỏ qua một chút cơ hội nào. Thế nhưng, ngoài trừ một ít đồ linh tinh, không tìm thấy thuốc giải.

Sự tê liệt lan ra nhanh chóng, Vân Hoán phát hiện đôi chân mình cũng không thể cử động được nữa. Y vội vàng phong kín huyết đạo, thế nhưng vùng ngón tay chạm vào, nơi xương sườn thứ hai từ dưới đếm lên, cũng đã tê buốt như róc da!

Vân Hoán muốn gọi thuộc hạ bên ngoài mộ vào, song hô hấp cũng dần dần trở nên yếu và cạn, căn bản vô phương bật hơi phát tiếng. Vùng dưới eo đã hoàn toàn mất hết tri giác, y dùng hai tay chống đỡ trọng lượng của thân thể, thần chí bỗng hoảng hốt: Bao nhiêu năm rồi? Mấy năm trước, bản thân cũng từng sức tàn lực kiệt vùng vẫy bên bờ sanh tử như thế này? Lâm vào bước đường cùng, lại không mong sự cứu giúp nào, bóng đêm dường như có thể nuốt trọn thể xác và tinh thần người.

Nhưng lần này, người duy nhất có thể đến mang y ra khỏi tử cảnh, cũng đã không còn nữa...

Thoáng nghĩ đến, nguồn lực mạnh mẽ giúp y gắng gượng bò ra ngoài cửa mộ bỗng nhiên tiêu tán. Tốc độ thể lực cạn kiệt vượt xa khỏi sự tưởng tượng, chỉ là dùng một ít lực mà sự tê liệt đó đã nhanh chóng lan ra, áp sát tim! Y không dám dụng lực nữa, thất vọng buông tay, dựa vào bức tường lạnh lẽo ẩm ướt ngồi xuống.

“Nam Chiêu, người đúng là kẻ khốn nạn!”. Bên trong Cổ Mộ dần dần sáng lên, Vân Hoán bỗng phát cú, trong mắt ánh lên sự hung ác, lầm bầm chửi rủa, dùng lực phóng quang kiếm hướng thẳng về phía thi thể không đầu, một tiếng “giết”, Ánh sáng như tuyết của Quang kiếm đâm xuyên qua thi thể đầm máu, cắm xuống đất. Giữa những vật linh tinh, một mảnh giấy mỏng manh bay lên, rơi xuống trước mắt Vân Hoán.

Nhờ vào ánh nắng bình minh xuyên qua cửa sổ, quân nhân sắp chết dùng ngón tay đầy máu bắt lấy mảnh giấy đó.

Hai cụ già tiêu sái tóc bạc hoa râm, một người phụ nữ khoan thai lộng lẩy, ba đứa trẻ kháu khỉnh bụi bặm, và một quân nhân nhung trang bội kiếm dững dưng đứng giữa ngay phía sau.

Tấm hình nho nhỏ sinh động như thật này phải là thủ bút họa sĩ có tiếng ở đế đô. Vẽ ứng đồ trên gương mặt thiếu phụ, ánh mắt tinh nghịch của đám trẻ, và phục sức của gã nam tử quân phục quân đoàn Trấn Dã đều được vẽ một cách tinh tế tỉ mỉ. Góc phải có dòng chữ nhỏ: “Mùng 1 tháng 6, năm tám mươi bảy Thương Lưu lịch, Dữ Cầm cùng các con: Trì, Di, Hằng hầu cha mẹ họa hình tại đế đô. Nguyên cả nhà hạnh phúc, sớm ngày đoàn tụ.”

Vân Hoán lạnh lùng nhìn bức họa đã thấm máu, ngón tay cầm bức họa ấy chuyển dịch một chút - ban này khi y lấy đầu Nam Chiêu, bây giờ di chuyển, trên giấy đã lưu lại một dấu tay máu rõ nét.

“Cả nhà hạnh phúc, sớm ngày đoàn tụ...” Lắm nhắm đọc lại những chữ sau cùng, khóe môi Vân Hoán thoáng lộ một nụ cười kì quái, nhìn về phía thi thể đầm máu đó, ánh mắt vốn dĩ hung ác tàn nhẫn bỗng nhiên tiêu tán. Chỉ cảm thấy ngón tay đã bắt đầu tê dần, tay không giữ nổi thả rơi xuống đất, y dần lịm đi.

Không biết qua bao lâu, cơn đau buốt như kim châm khiến y tỉnh lại.

Đôi mắt nặng trĩu không cách nào mở ra, song bên tai có tiếng “khịt khịt” vội vã ngửi của con gì đó, hàm răng nhỏ bé cắn vào các vùng huyết đạo trên bả vai y, vẫn đang cố gắng giúp y tỉnh lại. Y mở mắt ra, nhìn thấy một cái đầu nho nhỏ lông mềm mại cùng đôi mắt đen láy.

Lam hồ nằm trên bả vai y, nhấc cái miệng đầy máu ra, nhảy đến ngửi y, phát ra tiếng kêu “ứ ứ” đầy vui mừng.

“Tiểu ... Lam...” Không ngờ đến sa hồ mà sư phụ nuôi lại trở về. Trong mắt Vân Hoán không biết là vui mừng hay là cười gượng, nhọc nhằn thốt ra hai tiếng, lại phát hiện lồng ngực cũng đã cứng lại, hô hấp trở nên khó khăn vô cùng. Từ đôi mắt đen lay láy của Tiểu Lam đột nhiên rơi xuống giọt nước mắt long lanh, thấm qua hai lớp giáp băng lạnh của y, phát ra tiếng kêu bi ai tha thiết. Tiểu Lam chắc là trở về thăm hỏi sư phụ, lại phát hiện ra bản thân ta hấp hối thoi thóp trong Cổ Mộ nên mới liều mạng gọi mình tỉnh lại.

Đầu Tiểu Lam trước mắt lắc lư, Vân Hoán trong lúc ngẩn ngơ phát hiện ra chòm lông hồ ly đã thấp thoáng bạc trắng. Bầu bạn bên sư phó mười mấy năm, Tiểu Lam cũng đã già... lại thêm con cháu, cũng không thể bầu bạn bên sư phụ. Cả nhà hạnh phúc... ây da...

Vân Hoán trầm nghĩ, thở dài một hơi, khoe môi để lộ một nụ cười châm biếm: không nghĩ đến bản thân lại ở nơi đây chết như thế này - chết dưới đao của người bạn thân xưa kia, nay đã bị phe đối lập điều khiển! Đến nỗi khí lực trở vào phòng bể nước bên cạnh, nhìn sư phó lần nữa cũng không có. Chỉ mỗi một con lam hồ già nua nhìn y chết đi.

“Ừ, ư...” Trong khoảnh khắc thần trí lần nữa lại mê man, Tiểu Lam càng khẩn thiết cắn vào bả vai y.

“Muốn... nói cái gì?” Vân Hoán cười khở nhìn con thú nhỏ có vẻ rất khẩn thiết này, thế nhưng bất luận nó lo lắng ra sao, cũng không thể nói được một lời? Con Lam hồ bầu bạn bên sư phụ nhiều năm này, rốt cuộc muốn nói với y điều gì?

Tiểu Lam từ trên vai y nhảy xuống, nhanh như chớp điện lẩn vào trong bóng đêm.

Sau đó, trong góc cổ mộ truyền ra tiếng lôi kéo “loẹt xoẹt, loẹt xoẹt”, dường như đang tha vật gì về nơi này. Bên ngoài đã sáng rõ, Vân Hoán dựa bên dưới cửa sổ, ngạc nhiên nhìn con thú nhỏ dùng răng ngoặm một túi gấm, cật lực từng bước từng bước từng bước một kéo từ trong phòng sư phụ ra.

“Phịch!” Thả túi gấm xuống trước mặt Vân Hoán, Tiểu Lam nằm phịch xuống đất thở hổn hển, dùng đôi mắt đen lay láy nhìn Vân Hoán. suy cho cùng đã già, con Lam hồ này sớm không còn ranh mãnh nhanh nhẹn như năm xưa.

“Sao?” Vân Hoán nhìn cái túi gấm bị nó tha đến đó, nhận ra vật sư phụ cất giữ bên mình, không thể không kinh ngạc.

Hiển nhiên đã thông thạo việc này, tiểu Lam dùng cái miệng nhỏ bé của mình mở khóa túi gấm, ngậm ra một chiếc hộp cẩm thạch dẹt đẹp, linh hoạt dùng răng cắn ra, đặt trên đất. Sau đó lại ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn vào mắt Vân Hoán, chờ đợi phản ứng của y.

“A?” Vào khoảnh khắc hộp cẩm thạch đó mở ra, thần chí mê mẩn của Vân Hoán bỗng buộc miệng hô khẽ một tiếng.

Trong hộp, bảy hàng sắp xếp theo chủng loại ngay ngắn chỉnh tề, đều là dược hoàn đủ loại đủ màu, xộc vào mũi một mùi hương lạ. Y chỉ nhìn qua một lượt, đã nhận ra trong đó phân thành giải độc, trị bệnh, an thần, điều tức... rất nhiều loại, quý báu khác thường.

Đây, nhất định là túi thuốc sư phụ thường dùng khi còn sống!

Tiểu Lam nghiêng đầu nhìn Vân Hoán đã nửa buổi, không thấy y hồi đáp, tự mình gắng sức tìm và tha ra một viên thuốc màu vàng, thả trên đất, lại tiếp tục nhìn y. Rõ ràng, đây là viên thuốc sư phụ thường dùng mỗi lần sau khi hôn mê.

Vân Hoán lúc này sực tỉnh, hơi hơi lắc đầu, ngụ ý không phải. Tiểu Lam lập tức cúi đầu, lại tha ra một viên thuốc màu đỏ.

Cứ như thế đến lần thứ ba, khi Tiểu Lam tha ra một viên thuốc màu đen, Vân Hoán khe khẽ gật đầu. Lam Hồ vui mừng reo lên một tiếng, lúi lúi trên vai y, cái mũi ướt ươn áp sát, mang viên thuốc đang tha mớm cho y. Sau đó vẫn ngồi trên giáp vai, chăm chú nhìn sắc mặt y có tốt hơn hay không.

Vân Hoán nhắm mắt vận khí, mang dược lực phát tán ra. Đây là viên hắc linh đan, tuy không phải thuốc giải độc thực của chất độc trên đao Nam Chiêu, nhưng có thể làm giảm mọi loại độc tính được chế luyện từ cây cối.

Cảm giác tê liệt dần dần bớt đi, khi mở mắt, y nhìn thấy đôi mắt đen láy nhỏ như hạt đậu của Tiểu Lam cũng đang nhìn mình.

Khoảnh khắc đó, rốt cuộc thiếu tướng đã có thể cử động, nhẹ nhàng vuốt ve Lam Hồ đang ngồi xồm trên vai, bất chợt không nói nên lời - dưới chân vẫn đặt trên thi thể người đồng môn năm xưa, Tương phải bội, Tiêu chiến tử, nơi gian phòng âm u phía trong, sư phụ đã hóa thành bức tượng đá lạnh cứng... Máu me bết, nhuộm đầy tòa cổ mộ vốn dĩ thanh vắng, yên tĩnh này.

Y dựa vào vách tường loạng choạng đứng dậy, cúi người rút Quang Kiếm trên thân Nam Chiêu ra, nhẹ nhàng đặt tấm ảnh nhỏ trên thi thể.

Sư phụ đã chết. Tất cả mọi người đều muốn giết y. Ai cũng muốn Vân Gia sụp đổ. Y không có một đồng minh, từ đây cô độc đi trong bóng tối, càng phải thường xuyên đề phòng sự phản bội và cản trở. Phù thế thối nát, lòng người gian ác, hiện nay ngoài trừ Tiểu Lam, đã không còn ai có thể tin tưởng!

Đi đến góc tối tăm nhất trong thạch mộ, y nhìn thấy Tiểu Lam gồng hết sức tha túi gấm ấy, lội nước vội vã chạy đến bên Mộ Yên trên xe lăn. Tưởng rằng chủ nhân cũng chỉ hôn mê như ngày trước, nên liều lĩnh kêu lên, cắn vào huyết Kiên Tĩnh của Mộ Yên, muốn đánh thức người dậy uống thuốc. Thế nhưng cơ thể người băng lạnh cứng rắn như tượng đá, đã không còn cách nào trả lời sự kêu gào của Tiểu Lam được nữa. Tiểu Lam bất chấp tất cả rít lên, nôn nóng dùng răng cắn vào tượng đá, cho đến khi chiếc răng nhọn gãy ngang trên vai nữ tử đã hóa đá.

Máu nhuộm đầy miệng, Lam Hồ tựa như ngầy người, sững sờ nhìn nữ tử đã ngủ say, sau khi xác định chủ nhân đã không còn đếm xỉa đến mình nữa, ánh mắt dường như chuyển sang van xin, cầu khẩn, nhìn về phía Vân Hoán đang đứng trong bể nước bên cạnh mình. Vì tưởng rằng gã thanh niên này có thể giúp mình khiến chủ nhân cũng như ngày trước tỉnh lại từ giấc ngủ say, tỏ vẻ vui mừng.

Thiếu tướng Thương Lưu để quốc lợi nước bước đến, chỉ thần thờ cúi người xuống, từ trong bể nước mò ra một cái đầu người chìm nổi, vớt ra xa. Thế nhưng máu đã làm ô uế bể nước, lan ra khắp nơi, mùi tanh sắc đỏ đã nhàn nhạt nhuộm lên bạch y. Tà áo trắng này vốn dĩ không phải nhuộm bụi trần, lại bị y từ nơi khác mang về gió tanh mưa máu làm vậy bẩn - đây là hình ảnh trái ngược với trần thế bẩn thỉu,

Trong khoảnh khắc đó, dường như lực khí tiêu tán, Vân Hoán lão đảo khuy xuống giữa dòng suối nhuộm máu tuôn ra từ lòng đất, bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết khàn đặc. Lam Hồ kinh hãi giật nảy mình, từ trên vai Mộ Yên rơi xuống.

Sau tiếng hét đầu tiên vô phương kiềm chế sự bi thương, y lập tức nhúng đầu xuống nước, để nước suối lạnh băng, mang theo mùi tanh tươi đến làm nguội hai mắt nóng hổi của bản thân, toàn thân không thể khống chế run lên bần bật - Bản thân nhìn thấy di hài sư phụ nhiều lần biến đổi, lại không kịp gặp mặt lần cuối. Cho đến lúc này, bi ai và tuyệt vọng tích tụ trong lòng mới bật núi lấp biển ào ạt tuôn ra. Vân Hoán rung rẩy khuy xuống nước, không dám ngừng dậy. Bởi vì y đang khóc.

Khoảnh khắc hấp hối sợ hãi tám năm trước trong hầm ngầm ấy, y chẳng hề rơi lệ. Năm tháng sau này lại càng không. Dù hiện tại, y không muốn để sư phụ nhìn thấy hình ảnh bản thân như thế, song bấy giờ khí lực còn lại, chỉ đủ để nhúng đầu vào nước, cho nước suối lạnh leo chảy ra hòa lẫn với dòng lệ tuôn trào từ mắt y.

Cổ mộ âm u và ẩm thấp, Vân Hoán nức nở trong nước, chỉ thấy sóng nước dập dờn, thạch mộ tĩnh mịch lại lặng thinh không một tiếng động. Thế nhưng đau thương dai dẳng lặng lẽ này lại từng tiếng từng tiếng đi ngược vào trong tâm, khiến lòng như vỡ tan thành nhiều mảnh.

"Quân sanh ngã vị sanh

Ngã sanh quân dĩ lão" (*)

Thời gian cách trở trăm năm, xa xôi vạn dặm, phù thế dơ bẩn, lòng người hiểm ác. Sinh tử chia cắt, đến nơi nào tìm lại một tà áo trắng lộng lẫy thuần khiết như mưa cùng gương mặt ngời sáng như hoa sen ấy?

Nước suối lạnh lan đầy mùi máu tanh tươi không ngừng phún lên khiến hai má nóng hổi của Vân Hoán nguội đi, trong lòng cũng dần dần lạnh lại.

(*) Trích từ bài thơ được khắc vào một miếng gỗ quý đặt trên ngực một thiếu nữ. Có thể phỏng đoán rằng người thiếu nữ quý tộc này đã "yêu" một người, và đến khi chết, nàng vẫn mang theo mối tình tha thiết đó. (Theo Mai Văn Tạo, dịch giả của bài thơ)

Chàng sinh, thiếp chưa chào đời,

Thiếp sinh, chàng đã già rồi còn đâu!

Chàng buồn vì thiếp sinh sau,

Bởi chàng sinh sớm, thiếp sầu nghìn thu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-3-pha-quan>